

O zaman nasıl yapalım? Ama yani ben dediğim gibi, biraz dinledim. Bir iki tanesini, yani böyle yarım yamalak da olsa şöyle, ben başlıyorum o zaman tamam. Tamam. Sen dediğim gibi arada beni yönlendir ama olur mu? Tamamen bana bırakma sonra detaylarda boğulup kalırım (güler). Şimdi, ben şey... 1979'da Almanya'da, Almanya'da Stuttgart'a yakın bir köyde doğdum. Doğdum. Sonra işte, 14 yaşına kadar Almanya'da yaşadım. Benim babam bu Almanya'ya giden ilk işçilerden meşhur işçilerinden birisiydi. İşte, 62'de gitmiş babam Almanya'ya. Daha sonra 69'da annemle evlenip, işte orada başlamışlar işte hayatlarına. Ondan sonra da öyle... Yani ben 14 yaşına kadar Almanya'da yaşadım. Sonra da Türkiye'ye geldim. Babam aslında Almanya'ya, aslında çalışmak için değil de okumak için gitmiş. Birazcık diğer işçilerden farklı olarak başka hayallerle gitmişti. Burada biz Afyonluyuz bu arada; annem de babam da Afyonlu. Orada işte hani okul okurken makine, makine teknikeri olmuş böyle. Sanat okulu diyorlar. Hep... Sanat okulu mezunu. Oradan işte mühendis olmak istemiş ama nedense Türkiye'de değil de Almanya'da daha iyi olanakların olacağı falan söylenmiş ve Almanya'ya aslında mühendislik okumak için gitmiş. Yani makine mühendisliği okumak için oraya gitmiş. Sonra ama şey işte, bu kamplarda falan kalmış. İşte şudur, budur derken bir şekilde çalışmaya başlamış orada. Tabii dil kursuna yazılmış.

Dil kursları vesaire... İşte çalışmaya başlayınca da yani pek çok aslında sonradan, aslında çok fazla oraya okumak için giden sonra da bir şekilde çalışma hayatına kattıran insan olduğunu sonradan öğrendim. Babam da onlardan biri yani bir şekilde hadi biraz daha işte para biriktireyim, işte şudur, budur derken işte 40 sene geçmiş Almanya'da (gülüyor). Fabrikalarda çalışmış işte, böyle bayağı ağır denilebilecek koşullarda. Sonra da işte, yani hiçbir zaman okumaya sıra gelmemiş yani senin anlayacağın. Öyle... Ben de işte, öyle bir iki tane abim var benim. Ben işte, biz üç kardeşiz, en küçükleriyim. İşte böyle Almanya'da bir 15.000 nüfusu olan bir köyde yani doğdum. Doğduğum yer değil de doğdum yer çünkü hastane yokmuş bizim köyde tabii. Doğmuşum işte. Şey... 14 yaşına kadar işte, dokuzuncu sınıfa kadar orada okula gittim.

Sonra da Türkiye'ye geldim ben. Dediğimiz yerde, yani böyle işte Almanya'da bir köyde nasıl bir hayatınız geçiyor, geçebiliyorsa öyle geçirdim yani çocukluğumu. Yani işte böyle, her şeyimiz vardı. İşte böyle, 15.000 nüfusu vardı ama hani yani yüzme havuzundan, atlı spor kulübünden bilmem nesine kadar... Yani oldukça dolu dolu güzel renkli bir, olması gerektiği gibi bir çocukluğum oldu aslında. Yani işte, her türlü imkânımın olduğu; işte spor yaptığım, işte at bindiğim, yok efendim işte geziler, işte şunlar, bunlar yani hani öyle yani. Babam ve annem fren balataları yapan bir fabrikada işçiydi. Daha sonradan Doğu Avrupa'ya taşınan bir, kapanıp Doğu Avrupa'ya taşınan fabrikalardan biri. Yani oldukça ağır koşullarda aslında çalışıyorlardı. İşte böyle asbest içerisinde falan çalışıyorlardı.

Yani sonradan tabii ben bütün bunları daha farklı muhakeme edebilme şansımız... O zamanlar bizim için ama işte pek çok işçiyle beraber... Ama yani buna rağmen bunu şey için söylüyorum, yani hani işçi ailesi şu, bu falan filan ama her türlü imkânımız vardı tabii ki ve hani böyle sokakta büyüdüm işte böyle. Aslında şöyle, bu fabrikanın adı dediğim gibi “***” vardı. Yani “***” fabrikasında çalışan işçilerin kaldığı böyle işçi bloklarıydı. Hani orada büyüdüm ama blok dediğim, böyle gözünüzde çok şey bir şey canlanmasın.

Böyle işte, üç katlı gayet şirin, ortasında kocaman bahçesi olan, işte çocuk parkı olan falan böyle bir şey, bir mahalleydi. Ama tabii daha çok Türkiyeliler kalıyorlardı. Yani daha çok işte ya da hani daha işte, işçiler hani kalıyordu. Öyle bir yerdi hani. Büyümek üzereyken babam böyle bir şey yapıp, bizim böyle hani oralarda daha iyi koşullarda büyümemizi, tırnak içinde, istedi. Ve oradan taşındık. Sonra aynı köyde köyün kenar mahallesinde böyle müstakil bir ev aldı babam. Almanların yaşadığı bir bölgeydi hani (gülüyor). Oralara, oralarda yani bizim mahallede işte kimse okumuyordu, etmiyordu, işte çocuklar biraz daha kötü, tırnak içinde, okullara gidiyorlardı.

Almanya'daki eğitim sistemini biliyorsundur sen işte; ilkokuldan sonra daha doğrusu eyaletlere göre değişiyor da bizim eyaletimizde işte dört yıl ilkokulu okuduktan sonra okul başarısına göre işte Grundschule, Hauptschule, Realschule ve Gymnasiumda diye dört farklı okula yönlendiriliyordu. Genelde bizim mahallede okuyan çocukların hepsi de Türkiyeli falan da olduğu için böyle hani çok Alman okulları da tabii ki işlerine geliyordu. İşte o Grundschule ya da Hauptschule denilen bu daha çok işte zar zor okulları bitirilen ya da meslek öğrenilen okullara gidiyordu.

Babam da hep bizim okumamızı istediği için işte oralardan çıkartıp daha böyle hani steril, tırnak içinde, ortamlarda büyümemizi istedi. O yüzden de o mahalleye taşınmıştık işte Almanya'nın, e şey, bizim köyün kenarındaki o müstakil evlerin olduğu, işte daha böyle hani, zenginlerin oturduğu diyeyim, yani kendi patronu ile aynı yerde oturuyorduk biz, yani fabrikanın patronuyla. Komşumuzdu yani, hani öyle tuhaf komik şeyler şimdi düşününce. Öyle bir yerde işte büyüdüm. 14 yaşında da Türkiye'ye geldim. Sonra da başka bir hayatım oldu yani kısaca öyle bir yere doğdum.

E, tabii her yaz Türkiye geliyorduk. Klasik böyle bir işçi ailesi gibi düşün yani bütün yıl işte, biriktirip paralarımı işte, yazın böyle işte, araba, arabayı minibüsümüzdü doldurup işte, Ford Transit işte klasik, üstünü bagajlarla doldurup işte, üç gün yolculuklarla Türkiye'ye gelirdik. Altı hafta burada çok güzel işte yaz tatilimizi yapardık; denizde, orada, burada falan sonra da dönerdik. Ertesi yılı beklerdik yazı. İşte hani, bir an önce yaz gelse de Türkiye'ye gelsek diye. Biz de ben de seviyordum Türkiye'yi. Yani burada işte kuzenler, işte sıcak, ondan sonra deniz, tatil, kum, güneş. Neyse işte, öyle bir şeyle geçirdim yani çocukluğumu orada. Ve aynen duruyor yani epey oldu ben gitmeyeli ama en son bir yedi, sekiz sene önce gittiğimde de ziyaret ettim yine. Aynı duruyor yani şey ve şey çok ilginç yani, hala mesela bazı insanlar hala orada oturuyorlar. Yani çok bir şey değişmedi yani orada. Çok ilginç. Ya da benim arkadaş, bizim büyüdüğümüz arkadaşlarımız şu anda işte, onlar çocuk büyütüyorlar orada. Hani öyle bir şey de var. Yani bazı şeyler ya o, oralarda kalan çok insan oldu. Yani benim çok fazla arkadaşım, yani ya o köyde kaldı ya işte yan kasabaya yerleşti. Yani en en büyük hani mesafe işte, Stuttgart'a giden tek tük böyle hani yurt dışına giden en uzağa giden belki de ben oldum orada yani diyorlar... Genelde öyle hala işte. Tabii fabrika kapandığı için orası artık sadece hani o belli yerlerde çalışan işçiler değil, karma bir yer şu anda. Ama halâ tabii daha çok işçi sınıfının oturduğu bir mahalle. Öyle yani. Ben geldim; ya benim işte öyle biraz değişik bir hikâyem (gülüyor).

Benim şöyle olmuştu: babam, ben sanırım 11 yaşında falandım, beyin kanaması geçirmişti. Sol tarafı felç olmuştu ve çalışabilecek durumda değildi. Malulen emekli oldu. Evdeydi yani artık ve şey... O yıllarda uzun bir süre rehabilitasyon hastanelerinde kaldığı Almanya'da, böyle sonradan benim için çok şey ifade eden fizik tedavi rehabilitasyon hastanelerinde uzun yıllar hatta tedavi gördü. Yani dönem dönem gidiyordu işte bir iki ay kalıyordu, tekrar taburcu oluyordu. İşte biraz evde kalıp, tekrar tekrar yani uzun bir süre tedavi gördü. Babam aslında tamamen felçken bayağı ayağa kalkıp, hani tekrar, hani araba kullanabilecek duruma kadar geldi yani. Babam çok azimli bir insandı. O yüzden de şey... Türkiye'ye gelmeyle ilgili şeyleri o dönemlerde daha yoktu. Babam yeni rahatsızlanmıştı sanırım iki üç sene olmuştu. Ben de işte 14, 12, 13 yaşındaydım diyeyim hani. Böyle evde bir takım işte rahatsızlıklarım vardı. Evde böyle birazcık özgürlüğüme de düşkündüm falan filan. Yani, çok böyle baskıcı bir ortamda büyüdüm. Yanlış anlaşılmasın ama böyle hani bir şekilde, böyle dışarıya karşı bir şeyim vardı ve gitmek istiyordum yani ve sonuçta nereye gidebilirim ki? 12 13 yaşında yani, ben şimdi Amerika'ya gidiyorum diyemeyeceğime göre, hani böyle bir şey müsaade etmeyeceğine göre ya da işte dünyanın başka bir ucuna işte gidebileceğim tek yer Türkiye, yani olursa da. İşte öyle bir dönem yaz tatiline Türkiye'ye gelmişim. Yaz tatilinde gelmişim, gelmişim diyorum çünkü babam hep hastanelerde kaldığı için biz artık yaz tatillerinde yalnız geliyorduk Türkiye'ye. Hani abimler ile beraber... İşte ya bir ya diğer abimle bizi işte Türkiye'ye yolluyorlardı. Birkaç hafta Türkiye'de tatilimizi yapıp dönüyorduk yani. Annem, babam Almanya'da kalıyordu. Artık böyle birlikte Türkiye'de tatile gitme olayı kapanmıştı babamın rahatsızlığından sonra. Ve şey... Öyle bir yaz tatilinde geldiğimde Ankara'da halam var benim, "****" halam. İsim kullanmıyorduk ama neyse. Benim çok sevdiğim halam beni de dört yaşına kadar büyüten halam. Hep söyler yani seni bir doğurmadığım kaldı falan diye. Çünkü işte; 12 Eylül zamanı eniştem ve halam öğretmenler. Eniştem de işte TÖBDER'li falan işte. Hani bir şeyde ve sıkıntılar falan başlamış babam da onu Almanya'ya getirmiş. Dört sene Almanya'da kaldı halamla eniştem. Ve işte ilk zamanlar da birlikte kalmışız. Yani, o işte, o küçücük ev, kaç, 60 metrekare falan galiba o bahsettiğim "****"larındaki ev. İşte babam da klasik işte... Şey... Ya, gerek yok ev tutmayın. İşte para biriktirin, şu bu falan filan diye hep beraber o evde kalmışız. Ben işte... Annem babam da fabrikada çalışıyorlar, halam da Almanya'ya gelmiş tabii. Şey... Dört yaşına kadar halam büyütmüş beni, yani annem de çalıştığı için. Sonra tabii bir süre sonra onlar ayrı bir eve çıktılar. Ben tabii çok küçük olduğum için o kısımları hatırlamıyorum ama sonra 14 yaşında Ankara'ya, halamların yanına geldim ben. Yani şöyle oldu: Eniştem Almanya'dan gelen çocukların okuduğu bir okulda öğretmenlik yapıyordu. Almanca eğitim veren bir Anadolu lisesinde. Orada öğretmenlik yapıyordu. Okulun yarısı Almanya'dan gelen çocuklardı, yarısı da böyle Anadolu lisesi sınavları ile gelmiş olan çocuklardı. Yaz tatiliydi. Ben işte halamlarda kalıyordum. Okula gitmiştik, nedense açıldı okul. Yani artık erken miydi? Geç miydi? Onu tam hatırlamıyorum ama bir sürü böyle Almanca konuşan çocuklar olduğunu gördüm hani okulun bahçesinde ve böyle çok özenmişim. Ne güzel bak işte hani benim gibi bir sürü insan var burada ve Türkiye'de okuyorlar falan diye. Ben de gelmek istiyordum buraya falan dedim. Eniştem, "Ya sen daha sen çok küçüksün. Yani sizinkiler, yani dönmeyi falan düşünmüyorlar senin için yaş." demişti. Yani eniştem de şey... Çok esprili bir adamdı.

Neyse o da şey... Ben bir şekilde kafaya taktım bunu. Almanya'ya döndüm ve babama şey dedim, "Ya ben seneye Türkiye'ye gitmek istiyorum. Orada okula gitmek istiyorum." falan diye. Babam da önce yok olmaz işte, sen Türkiye'yi yanlış biliyorsun. İşte senin öyle düşündüğün gibi, böyle hani tatilde geçirdiğin zamanlar gibi bir ülke değil. Türkiye çok hani sıkıntılı bir ülke, kuralları var, katı bir yer. İşte sen böyle özgürce büyüdün, orada yapamazsın falan demişti. Ben de yaparım, işte ederim falan filan... Böyle bir şekilde beni ikna etmeye çalıştı ama ben ikna olmadım bir şekilde oradan girdim, buradan çıktım. Bir de şöyle bir mazeretle: Üniversite sınavı diye bir şey olduğunu öğrenmişim ve ben tabii Türkçe bilmiyorum doğru düzgün o zamanlar. Yani işte öyle Almanya'daki gençler nasıl konuşuyorsa işte, böyle o kadar biliyordum Türkçeyi ve eniştem şey demişti, "Kızım bak eğer buraya gelmek istiyorsan, o zaman şimdi gelmen lazım." demişti. Yani öyle üç sene sonra falan gelersen, üniversite falan okuyamazsın burada. Çünkü sen dil bilmiyorsun hazırlanman lazım üniversite sınavı var falan filan diye. Ben de bunu kendime şey olarak seçmişim. Babama onu anlatmışım. İşte bak baba, ben üniversite okuyacağım sonuçta ve ben dil öğrenmem için şimdiden gitmem lazım. İşte böyle böyle de bir okul var. Eniştem kabul ediyor. İşte ben onlarda kalabileceğim, işte bu süre içerisinde. Bu arada eniştem ve halam zaten çok sevdiğim insanlar. Bir de kuzenlerim vardı. Onlar benim için böyle idollerimdi her zaman yani böyle her anlamda böyle çok sevdiğim, huzur bulduğum, işte dertleştiğim, ettiğim falan. Benim abilerim ablalarımdı ve onlarla birlikte aynı evde kalmak benim için böyle şeydi, ya burada böyle büyük bir hani nasıl diyeyim, bir hayal gibiydi yani. Ve o, onu gerçekleştirmek için babamı ikna ettim ve lise birinci sınıfa Ankara'da "****" Anadolu Lisesi'nde başlamış oldum, eniştemin de öğretmen olduğu, oraya başladım. Ve işte tabii bambaşka bir şeye başladım. Yani hani çok zaman babamın o beni uyardığı şeyleri hatırladım ama tabii ki asla hani ben niye geldim? İşte baba sen haklıymışsın! Falan gibi bir şey yapmadım yani. Onları usul usul hani kendi içimde yaşadım. Yani, çok hiçbir zaman pişman olmadım. O ayrı bir konu da. Yani tabii ki çok zor oldu başta dil öğrenmek, işte Türkiye'deki eğitim sistemine adapte olmak, işte o üniformayı giymek, ne bileyim işte, İstiklal Marşı'yı şuydu buydu, katı kurallar: yok saçlarını toplayacaksın, yok şuydu, buydu... Yani bütün her şey bana çok anlamsız geliyordu. Yani hani ben Almanya'da bambaşka bir hayatım varken böyle bir şey ama tabii sürekli... Yani ne yapalım? Burası da böyle bir yer. Hani uyum sağlamak zorundasınız falan diye diye, böyle liseyi bitirdim. Yani Ankara'da liseyi okudum. Sonra da ilk sene üniversiteyi kazanamadım. Öyle bir komik bir anım vardı.

Tabii biz şöyle bir... Genelde Almanya'dan gelen çocuklar şeyde okuyorlardı, dil sınıfında. Dil sınıfını tercih ediyorlardı. Diğer Türkçe, Matematik ya da Fen sınıfında Anadolu lisesi sınavları ile gelenler vardı tabii yani. Bu Almancılar dediğimiz insanlar genelde şeydeydi, dil sınıfında. Ben de hani dil falan okumak istemiyordum. Ben hani, benim için tek şey vardı: mülkiyede okumak istiyordum. Çünkü "****" mülkiyedeydi. Siyasal Bilgiler Fakültesi tek şeyim benim, yani başka bir şey düşünmüyorum. Hani ODTÜ, MOTTÜ falan öyle şeyler düşünmüyordum çünkü zaten durumumu biliyordum. Yani ODTÜ'yü kazanabilecek şeyde değildim yani. Ben ancak işte Siyasal Bilgiler Fak... Ancak diyorum hani sonradan tabii çok komik oldu. Yani orayı da kazanamadım (gülüyor). Ondandan sonra, şey tek şeyim orasıydı. Yani

siyasal okuyacaktım ve o yüzden de Türkçe-Matematik sınıfını seçmem gerekiyordu. Öğretmenler dalga geçmişlerdi yani, “Senin ne işin var burada? Senin dil sınıfına gitmen lazım. Sen Almanya’dan geliyorsun.” Hani, “Yapamazsın burada.” falan diye. Ben de “Ya hayır, işte...” falan. Tabii o zaman derslerim çok iyi değil. Yani böyle zar zor geçiyorum sınıfı. “****” vardı arkadaşım. O da avukat oldu sonra. Aynı yıl işte Almanya’dan gelmiştik. Beraber yan yana oturuyorduk, sıra arkadaşımı aynı zamanda. Hani kader ortağımı. O da istemiyordu dil sınıfında okumak. O hukuk okumak istiyordu, ben de siyasal okumak istiyordum. Beraber işte, bu yola girdik, hocaların o eleştirilerini ya da uyarılarını dikkate almadık. “Hayır, biz okuyacağız!” dedik şu bu...

İlk sınavlarımız hep zayıf geçti. Dalga geçtiler şu, bu falan filan... Ama bir şekilde atlattık ve şey... Bitirdik yani liseyi, zar zor da olsa. Yani ortalama bir şeyle bitirdim yani. Hatta teşekkür falan da almıştım galiba yani. O... öyle bir şey vardı ya teşekkür, takdir bilmem ne falan. Neyse komik. Ondan sonra işte, ilk yıl sınava girdim ama ben tabii kendime çok güveniyorum. Böyle ben işte dershaneye gidiyorum, dershanedeki arkadaşlarım şeyler; dershanedeki arkadaşlarım hepsi işte Türkiyeli, işte Anadolu lisesinde okuyanlar, işte falan insanlar ve hepsi çok iyiler, dersleri çok iyi. Kimse Türkçe çalışmıyor ama. Yani herkes matematik çalışıyor, işte sözel derslere çalışıyor. Daha çok hani matematik üzerinde yoğunlaşıyor herkes. Ya da işte Coğrafya, işte Tarih falan... Biz de hep beraber, böyle güzel böyle bir ekibimiz vardı, hep beraber ders çalışıyorduk. Yani ben herkes ne çalışıyorsa, ben de onu çalışıyordum. Ben tabii o zaman şeyi dikkat etme - dikkate almamışım: yani benim ekstradan bir de Türkçe çalışmam lazım. Benim diğerlerinden bir farkım var: yani ben Türkçe hiç... Böyle kötü geçiyordu sınavlarım falan ama ne olacak ki? Türkçe, yani kimse için bir şey değildi. Herkes... Zaten o cepte bir şeydi. Zaten herkes ful yapıyordu yani Türkçe sorularını. Ben de işte, tamam biraz yanlışlarım oluyordu ama çok üzerine düşmedim yani Türkçe’nin ve ilk sınava girdiğim sene hatırlamıyorum, böyle 55 soru mu ne vardı, galiba 20 net mi, 25 net mi ne yapmıştım Türkçeden. Böyle öğretmen benimle dalga geçmişti şey diye: “Sokaktaki simitçiyi çevirsen o bile yani en az 40 net yapar.” demişti. “Ya bu ne rezalet!” Falan diye. Ben de böyle... O zaman anladım yani meseleyi, benim oturup Türkçe çalışmam lazım diye ve sonra işte bir sene daha hazırlandım sınava ve sadece Türkçe çalıştım. Gerçekten bir yıl boyunca oturup böyle işte bütün o anlatım bozuklukları... Hiç unutmuyorum ve onları hiç anlamıyordum, anlatım bozukluğu konularını falan (gülüyor). Neyse işte... Sonra bir sene oturup bayağı böyle.... Diğer derslerim, diğer derslerim iyiydi. Matematiğim falan gayet iyiydi yani. Ama hani şey... Sonra bir şekilde Türkçeyi de halledip...

Tabii o sene de şöyle bir şey oldu kısaca onu da anlatayım: Ben tabii, en büyük hayalim Ankara’da okumak. İşte Siyasal Bilgiler Fakültesi ve öğrenciliğim boyunca yani lisede, eniştemlerin yanında, halamların yanında kalmıştım. Bizim anlaşmamız o kadardı yani. Hani lisede onların yanında kalacaktım. Sonra üniversitede zaten ben de tercih etmiyorum ne kadar sevsem de. Sonuçta işte üniversite hayatı beni bekliyor yani öyle ben özgürce hani yaşamak istiyorum falan. O yüzden hani ev tutulacaktı işte falan. Neyse işte... O ev meselesine daha sonra belki değinirim. Ben tek başıma bir evde yaşamaya başlamıştım artık yani o bir yıl. Ya da şöyle anlatayım. Belki küçük bir parantez açabilirim. Ben Almanya’da... Biraz karışık oldu

ama neyse burayı geçiyorum. Şöyle oldu: Liseyi bitirdim. Yaz tatiline Almanya'ya gittim. Üniversite sınavının açıklanmasını bekliyorum. Babam hastanede yine işte rehabilitasyon süreci... Hastanede ve üniversite sınavı açıklanmış işte, Ankara'dan arkadaşım aradı ve ben böyle bekliyorum hani acaba Siyasal, işte Uluslararası İlişkiler mi olacak? Yoksa en düşük tercihim Çalışma Ekonomisiydi. Beş tercih yapıp çıkmıştım zaten. Siyasal, Uluslararası, Maliye falan filan... Neyse işte... En son çalışma ekonomisi. Beşinden biri, en kötü Çalışma Ekonomisine girerdim diyordum. 460 mı neydi puanı oranın. Ben böyle 425 mi ne almışım. Yani o kadar kötü bir puan almışım ki! Arkadaşım aradı, dedi, "Böyle böyle... Kazanamamışsın." falan. Ben de başımdan aşağı kaynar sular döküldü. O zaman şimdiki gibi böyle kontrol de edemiyorduk. Yani ben, hani benim için bayağı büyük bir sürpriz. Yani hani yani şok geçirdim. Babam hastanede, ben bir hafta odamdan dışarı çıkmadım. Yani ne yapacağım ben şimdi? Çünkü hani Türkiye'ye gitmişim, kendime ait bir evim var artık. E, pardon, evim yoktu o dönem. Yani halamlarda kalıyordum. Eşyalarımı topladım, onlardan ayrıldım ve hani üniversite için hani, ya yurttan kalacağım ya evde. Hani öyle bir ara dönemdeydim. Hani ikinci adımımı atmak üzere beklerken böyle bir şey olunca, hani Almanya'ya dönsem bir anlamı yok! Bu sefer niye Türkiye'ye gittim? Hani tekrardan Almanya'da bir şeylere başlamak çok anlamsız falan. Böyle bir hafta odamdan çıkmayıp böyle "Ne yapacağım ben şimdi?" Hani diye düşündüm. Annem de işte, babama anlatmış benim psikolojimi. İşte böyle böyle, çok üzülüyor kazanamamış diye falan filan diye. Sonra babam işte haber yollamış, bir gelsin, beni ziyaret etsin falan diye. Ben normalde her gün giderdim. O hafta işte gidemedim yani, dediğim gibi nasıl olacak diye. Sonra gittim işte. Babam, "Ne istiyorsun sen kızım?" falan dedi. Ben dedim işte "Okumak istiyorum. İstan... Ankara'da okumak istiyorum ve yani böyle böyle oldu şimdi ne yapacağım? Bilmiyorum" falan. "Tamam," dedi. "Halanlarla konuşuruz." dedi. "Bir sene daha kalırsın madem orada, dershaneye gidersin." dedi. İşte, "Bir sene daha hazırlanırsın, sonra şey ya..." Ben dedim "Asla! Ben bir daha orada kalamam." dedim. Yani benim artık bitti oradaki sürem. Onlar da işte kendilerine göre başka türlü planlar yapmışlardı. Orayı da bozmak istemiyordum. İşte tadilatlar yapıyorlardı bir şeyler, bir şeyler. Ben hani artık bitirmiştim kafamda orayı. Hani artık yalnız yaşamak istiyordum. 17 yaşındaydım ve babam da şey böyle işte önce yok konuşuruz falan beni gördü, benim çok net olduğumu bu konuda. "Tamam," dedi, "o zaman eniştenle konuşalım. Sana bir ev tutsunlar orada, hani sen evde kal. Dershaneye gitmeye devam et." falan... Ben, "Nasıl ya?" Hani hiç yani böyle bir hakkımın olabileceğini hiç düşünmedim yani. Hani Türkiye'de hani kendime ait bir ev, yani üniversite yok, bir şey yok. Hani bir şey kazanmamışım, tırnak içinde, buna rağmen bana böyle bir şey sunuluyor falan. Ben böyle "Olur mu?" falan filan. Bu bir anda heyecanlanmaya başladım.

Hemen eniştemi aradı hastaneden, dedi işte "Böyle böyle... Hani şey yapmak istiyor, dershaneye devam etmek istiyor." diye sonra eniştem de, "Tamam," dedi, "ben hemen bakayım." dedi falan. Böyle onlara yakın, hani Dikmen'de hemen, onlar Ayrancı'da oturuyorlardı. Yani "****"sı vardır meşhur... Ayrancı'da. Orada oturuyorlardı. Yani orada geçirdim üç yılımı. Hemen de yani Dikmen Vadisi'nin öbür tarafındaydı. Çok yakın aslında, yarım saat falan yürüyerek. Bana böyle çok güzel bir ev tutuldu. Onlar da o sene eşyalarını değiştiriyorlardı bütün o eski eşyalarını bana verdiler. Dolayısıyla süper, böyle çok keyifli

kendime ait bir evim oldu 17 yaşında. Babam işte, hani ödüyordu kirasını falan. Ben de dershaneye gitmeye devam ettim bir yıl boyunca ve dediğim o Türkçe derslerine yoğunlaştım ve böyle müthiş bir yıldır benim için. Yani dershanede keyifli bir ortam. Zaten artık bazı arkadaşlarım da kazanamamışlardı ya da istedikleri bölümler olmamıştı. Böyle ekip olarak biz devam ettik hani dershaneye. Sonra da işte, tercih zamanı gelmişti. Yine siyasal tabii, başka bir şey düşünmüyorum ama şimdi tabii bir daha açıkta kalma şansım yok. Bayağı bir ders aldım bu konuda. Hani benim birazcık fazla iyimser yanımı ve anladım ve dedim, yok yani, her şey olabilir, yine işte hayal ettiğin gibi olmayabilir diye Gazi Üniversitesi'ni yazmak zorunda kaldım. Tabii okuyacağım bölümler belli: iktisat, uluslararası ilişkiler falan öyle şeyler düşünüyorum. Arada çok büyük bir boşluk vardı Gazi ile Siyasal Bilgiler Fakültesi arasında 30 puanlık bir boşluk vardı ve Gazi'yi de tabii ki hiç istemiyorum yani hani Gazi korkunç! O zaman da biliyoruz yani işte sağcıların okuduğu, işte her yer faşistler bilmem ne falan. Ben istemiyorum öyle bir yerde okumak ama açıkta kalma şansım da yok. Çünkü hani artık ikinci yılım, dolayısıyla Gazi'yi mecbur yazdım oraya. Arada 30 boşluk vardı. “****” abla işte, kuzenim o zaman şey demişti, “İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi, orası da iyi bir yer.” dedi. “Bak hani puan olarak da tam bu araya giriyor.” dedi. “Ne olur ne olmaz?” dedi “Gazi yerine bak en azından bir şey olursa hani oraya girmiş olursun.” falan dedi. Ben, “Yok ya! İstanbul falan düşünmüyorum ama önemli değil.” dedim. “Nasıl olsa o kadar düşmem.” dedim yani. O bayağı düşük bir puandı benim, hani düşündüğüm beklediğim puanlara göre. O kadar düşmem en kötü zaten Siyasal, Çalışma Ekonomisine girerim havalarındayım. Sonra yazdım onu. Öylesine yazdım yani gerçek anlamda. 13 tercih yapmıştım bir tanesi İstanbul'du ve çat diye açıklandı, İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi diye. Hayatımın şokunu yaşamıştım. Yani hiç beklemiyordum ve hani İstanbul'la ilgili en ufak bir fikrim yok. Yani hiçbir şey bilmiyorum İstanbul'a dair. Ankara'yı çok seviyorum, çok güzel böyle geliyor bana. İşte mülkiye ortamı beni bekliyor falan diye böyle hani kendimce şey ve sonra işte İstanbul'u kazandım ama tabii şey kafasındayım; İstanbul geçici birkaç ay kalacağım, yatay geçişle işte Ankara'ya geri döneceğim falan böyle hani. Herkesin o şey hikâyesi gibi (gülüyor). Böylelikle 98'de İstanbul'a geldim. İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi'nde okumaya başladım. Ondan beri de İstanbul'da yaşıyorum yani öyle bir şey oldu, Ankara-İstanbul geçişi benim için. Öyle... İktisat bitti. Evet, evet. Dört yılda da bitirdim üstelik yani (gülüyor). Öyle bambaşka... Tabii yani şey için söyledim bunu. Yani benim için yani biraz tesadüf oldu hep yani. Hayat beni hep bir yerlere sürükledi, herkeste olduğu gibi belki de. Ama hiç düşündüğüm gibi olmadı hiçbir şey yani öyle... (gülüyor).

İnsan hafife alıyor evet bu dil meselesini o yaşlarda. Çok bu kadar yani gerçekten (gülüyor) komik olmuş. İstanbul dönemi hep aslında Almanya'ya bayağı az şey yapmış oldum ama neyse önemli değil. Belki biraz sonra döneriz tekrar. İstanbul şöyle: Ben yani acayip ya düşünüyorum da hani neler yani ilk günlerim, ilk zamanlarım falan. Yani şöyle oldu: Ben İstanbul Üniversitesi biliyorsun Beyazıt'ta, İktisat Fakültesi daha doğrusu Beyazıt'ta. Kayıt için gelmişim ilk İstanbul'a. Tabii İstanbul benim için şu demektir yani ben İstanbul'u şuradan biliyorum; Almanya'dan Türkiye'ye gelirken, biz hep İstanbul'dan geçerdik, Afyon'a gitmek için sonuçta. Hani Kapıkule'den geçerdik. Edirne falan sonra ilk şeyimiz İstanbul'a ne kadar kaldı falan hani atıyorum iki saat kaldı deniliyordu. İstanbul'a varmış oluyorduk. Ben uyuyordum, uyanıyordum

saatler geçiyordu. Neredeyiz? Neredeyiz? İstanbul'dayız hala böyle bir İstanbul'dan çıkamıyorduk bir türlü. Yani İstanbul benim için korkunç bir yerdi. Bir de burada bir teyzem, annemin, babamın teyzesi vardı: “***” teyze. Bahçelievler'de oturuyordu hatırlıyorum. Hep ona uğradık. Yani “***” teyze, onlara uğradık. Böyle babamın, yaşça büyük, hani teyzeleriydi ve onlara hep böyle ilaç falan getirirdik. Almanya'dan çeşitli hediyeler getirirdik. Böyle bir, onlar da bir zaman geçirirdik falan. Böyle İstanbul'dan bir türlü çıkamazdık. Yani işte onu ziyaret, bunu ziyaret, trafik, köprü trafiği, işte her yer böyle kalabalık falan yani. Böyle hiç... Şey böyle... Hiç hoş bir şey olarak kafamda canlanmıyordu İstanbul yani. Sevimsiz bir yer olarak hep düşünmüştüm. O yüzden böyle İstanbul'a ilk geldiğimde de böyle bir hani pek çok insan bir heyecanla üniversiteye başlar ya, benim için hiç öyle değildi. Aman, zaten geçici bir yer benim için, birkaç ay sonra Ankara'ya geri döneceğim, havasıyla böyle hiç yüzüne bile bakmamıştım İstanbul'un tabiri caizse. Böyle, bir an önce işimi göreyim, gideyim noktasındayım.

Sonra tabii bu kalacak yer meselesi falan oldu. İşte neyse oraları geçiyorum bayağı olaylı oldu benim bu yurt hikâyelerim. Vezneciler Kız Yurdu'nda kaldım sonra, bir şekilde ayarladım yani. Bana ilk başta yurt çıkmamıştı, gidip işte bütün o Kredi Yurtlar Kurumunu ayağa kaldırdım, şudur, budur. Ben işte tabii Almanca bir ailenin çocuğu olarak, hani devlet yurdunda kalmaya hakkım yok benim. Hani böyle ekonomik durumuna falan bakıyorlar ya. Hani ben de yani biraz isyan etmişim. Yani ben de devlet yurdunda kalmak istiyorum ve orada açık yer olduğunu da biliyorum. Yani hani, oradan işte bir takım araştırmışım, öğrenmişim. Ben de orada kalmak istiyordum. Çok hani en azından kampüsteyim falan diye ve bir şekilde bir yılını orada geçti Vezneciler Kız Yurdu'nda işte. Bin tane kız öğrenciyle beraber Beyazıt'ta bayağı güzel bir zamanını şimdi düşünüyorum da... Yani o zaman da tabii ki hani çabuk alışırıydın her şeye ve böyle İstanbul Üniversitesi. Öyle. İstanbul Üniversitesi tabii o zaman, 98 yılından bahsediyorum, işte nispeten tabii 90'ların başı gibi olmasa da hala yani politik olarak hareketli bir yerde. İşte tam 98-99, işte F tipi, ölüm oruçları, hayata dönüş, falan filan... Yani o süreçleri hatırlıyorum canlı canlı. Yani o yıllar biraz anımsatmak için yani 98-2002 yılları. 98-2002 arası, işte dört yıl okumuştum orada. Öyle. Tabii İstanbul Üniversitesi benim için şöyle: Ben okulda, ben aslında gider, gitmez benim bir şekilde çalışmam gerekiyordu. Yani ben çalışmak istiyordum.

Hani o birazcık o şeylere çok girmedim de aile hikâyelerine. Hani iyi bir çocukluğum oldu, güzeldi, hoştu falan. Öyle çok büyük çatışmaları falan hani kişisel olarak ben yaşamadım. Hani ailem, abilerim falan bambaşka dünyalarda yaşıyoruz onlarla. Bambaşka şeyler yaşadı ailem, abilerim, vesaire. Hani onların şeysiyle... Ama ben kendi adıma hani hep iyi bir, güzel bir çocukluğum, ailemle ilişkim, annem, babam yani hep böyle iyiydim. Ama hani böyle hassasiyetlerim vardı. Yani kendime, yani özgürlüğüme düşkündüm gerçek anlamda. Şey olarak da hani, mesela çocukken ben şey bir şey yapmak için izin almak ağırımaya giderdi mesela. Hani şunu yapabilir miyim? Şurada kalabilir miyim? Yani şuraya gidebilir miyim? Falan... Hiçbir zaman ben hatırlamıyorum yani böyle bir cümle kurduğumu: Yapabilir miyim? Ben zaten biliyordum neler yapabileceğimi, neler yapamayacağımı. Ekstradan herhangi bir şeye girmiyordum yani. Hani mesela bir yerde kalmama izin vermiyordu babamlar hatırlıyorum yani, arkadaşımın evinde kalmama

izin vermiyorlardı. Ben de hiçbir zaman zorlamadım bunu yani hani ya neyse o yani falan diye. Hani ben ya da yapmak istediğim şeyleri onların bilgisi olmadan yapıyordum. Yani öyle bir çatışma ortamına hiç girmedim yani hani çocukken. Tabii çocuk. Şey... İstanbul'da da şöyle oldu: Hani para meselesi benim için şeydi yani böyle evden para istemek mesela ya da öğrenciyken işte babamın beni, ailemin beni geçindirmesi falan benim için böyle hassas mesele. Ben istemiyordum böyle bir şey. Yani kaç yaşına gelmişim, diyordum yani hani. Kaç yaş dediğim de 18 yaşıyordum, öğrenciyim ama hani böyle bu saatten sonra ben evden para alamam falan diyordum ve bir şekilde işe girmem gerekiyordu ve böyle başladım çalışmaya. İşte ajanslara kaydoldum, işte tabii Almanca, İngilizce biliyorum.

O zaman tabii büyük bir şey İstanbul Üniversitesi'nde hani ajanslarda böyle işte hosteslik yapıyorum, tercümanlık yapıyorum. Hosteslik dediğim, stant hostesliği. Gidip işte fuarlarda orada, burada hani günlük işte, bayağı iyi ücretler alıyordum ya da işte, şirketlerin böyle kurumsal işte, böyle bir takım fuarlarda işte, yabancıları gezdiriyordum falan, öyle şeyler yapıyordum. Çalışmaya başladım dolayısıyla bunun için anlatıyorum. Ben bütün üniversite hayatım boyunca hani dördüncü sınıfa kadar aslında düzenli bir öğrencilik hayatım hiç olmadı yani okula çok fazla gitmedim. Yani şansına ilk daha başlar başlamaz çok güzel bir arkadaş çevrem oldu. Onlar beni hep idare ettiler. Yani hani ben böyle arada bir okula uğrayan, hani dışarıda çalışan, arada bir okula uğrayıp işte sınavlar, mınavlar... Onlar bana notlarını veriyorlar falan... Böyle hala görüştüğüm, benim en yakın arkadaşlarım hala onlar. Yani böyle şansına böyle çok güzel bir çevreye girdim ve şey öğrenciliğim boyunca, hani dördüncü sınıfa kadar ben düzenli bir öğrencilik hayatım olmadı. Hep ben çalıştım ve arada okula uğradım sadece, devam zorunluluğu da yoktu. Bizim İstanbul Üniversitesi daha rahattı o anlamda. “***” girdim en son mesela; hosteslik yaptım, kabin memurluğu yaptım. Yani o da benim için şeydi. Yani bu düzensiz çalışmak çok yorucu oluyordu. İşte hosteslik, şu yani ajanslarda çalışmak, işte reklamlar, şu, bu hani yorucuydu. Çünkü düzenli bir gelirin olmuyor, sürekli iş peşinde koşuyorsun falan. Böyle düzenli bir maaşım olsun istiyordum. En büyük hayalim oydu ve “***” sınav açmıştı o zaman sınava girmiştim. Aslında yer personeli için sınava girmiştim, onu istiyordum. Düzenledi bir gelirim olsun diye. Mülakatla da böyle işte yabancı dil bilgisi falan filan öyle görünce işte “Sen niye uçucu olmuyorsun?” diye teklifte bulundular. Ben de “Yok ben öğrenciyim, ben çalışmam hani bu şekilde benim sınavlarım var, derslerim var.” falan demiştim. Ama bizim part-time paketimiz var demişlerdi, öğrencilere özel. Kendi derslerinize göre uçuş programınızı yapıyorsunuz, sınavlarda size izin veriyoruz falan demişlerdi. “A, öyle mi?” falan. Maaşı da diğer personelinin iki katı falan kadardı. Çok cazip geldi, kabul ettim ve iki yıl boyunca hosteslik yaptım yani kabin memuru olarak “***”’ında uçtum.

Okula da ara ara hep dediğim gibi devam ettim. Öyle yani. Öğrenciliğim dolayısıyla benim biraz şeydi yani tabii ki hep politik çevrelerin içerisindeydim. Yani hep böyle tabiri caizse solcu arkadaşlarım vardı. Doğal olarak yani kendimi orada buldum. Kendimi hiç böyle bir yani, çeşitli siyasi yapılar vardı tabii ki. Kendim hiç örgütlenmedim ama hani hep belli çevrelere daha yakın durdum. İşte hem yurtta hem dışarıda ama şey işte öyle. Yani eylemlere falan tabii ki ben de katılıyordum. Yani fırsat buldukça hani okula geldikçe, bir

şeyler oldukça birtakım işte, o dönemki gündemimiz neyse artık, hani onlara tabii ki ben de katılıyordum ama hani, böyle işte çok yoğun işte, politik olarak işte, şurada örgütlüydüm, şu mücadelenin ucundan tuttum falan diyebileceğim çok öyle bir şeyim olmadı yani açıkçası. Ben daha çok... Bir de ben tabii diğerlerinden çok farklıydım, yani tırnak içinde söylüyorum, yani herkes farklıdır da. Yani işte mesela ben kendimi böyle Kürtlerin içerisinde buldum. Yani işte Afyonlu, düşünsene, Almanya'dan gelmiş, Afyonlu böyle işte “***”nda hosteslik yapan bir tip yani. Bir yandan işte Öcalan yakalanmış orada işte acayip olaylar oluyor, üniversitede eylemler oluyor, bilmem ne falan filan. Bir yandan da ben böyle elimde çek, çekle okula geliyorum böyle. Uçuştan gelmişim falan. Doğal olarak böyle hani biraz farklı bir şeyim vardı ama hani hep böyle güzel arkadaşlarım oldu gerçekten. Şey... Dediğim gibi halen de görüştüğüm insanlar. Yani böyle farklı dünyalardan, hani, gibi görünüyordum, tırnak içinde ama şey yani belli çevrelerde böyle ya. O yüzden bazı insanlar, bazı çevreler beni biraz dışlıyorlardı hani. Hakikaten beni çok şey ama benim özellikle hala görüştüğüm ve yakın çevrem belli bir siyasi çevreydi diyeyim. Onlar mesela hep çok açıklardı hani ve böyle beni hep ne derler kucakladılar demeyeyim de, hani (gülüyor) yani onlarla daha rahattım. Öyle söyleyeyim yani. Çok o sekte yapılar da değillerdi. Öyle bir şekilde öğrenciliğim geçti dördüncü sınıfa kadar. Dördüncü sınıfta... Ben o zaman... 11 Eylül olmuştu. Bizi, part-time çalışanları, altı aylığına ücretsiz izne çıkarmış “***”. Tabii uçuş sektörü hani krizdeydi o dönem. Altı aylığına ücretsiz izne çıkarmışlardı. Ben de o dönem işte, işsiz kaldım ama şey bir yandan da hani okulu, okula devam etmek için de bir fırsattı bu. Birazcık para da biriktirmiştim. Böyle bir sorunum da yoktu ve şey... Biraz kendi özel hayatımda, yani işte o zamanki sevgilimle işte acayip olaylar vardı falan filan. İşte kendimden 20 yaş büyük bir adamla beraberdim. İşte böyle bir sürü sıkıntılar yaşamışım o yıllarda falan ve böyle ondan ayrılmak için böyle bir fırsattı benim için. Ondan ayrılalım, okula döneyim ve hani normal hani bir okul hayatım olsun ve şu okulumu bitireyim artık falan diye böyle bir hevesle tekrar öğrenciliğime döndüm. Yani işte, onu da geride bırakıp, öğrenciliğime yani bunu bir fırsata çevirip, “***”nın bizi çıkartmış olmasını bir fırsata çevirip şey yaptım, okula döndüm. Dördüncü sınıfta gerçek anlamda öğrencilik hayatım oldu benim. Yani o, ona gerçekten çok şükrediyorum. İyi ki diyorum hani o yıl onu yapmışım. Yoksa bayağı böyle kaçırıyordum. Yani üniversite o sene dolu dolu her şeyi yaşadım. Yani hani her gün okula gidiyordum, derslere giriyordum işte, öğrenci arkadaşlarımla takılıyordum işte, ne bileyim o politik olarak da hani ne yapabiliyorsam yapıyordum falan. O dönem işte cezaevinden çıkmış olan arkadaşlar vardı. İstanbul Üniversitesi'ne gelmişlerdi. Bu F tipleri süreçlerini falan yaşamışlardı ve işte İstanbul Üniversitesi'nde okula devam etmek için gelmişlerdi. Yabancı dil sorunları vardı işte yabancı dil dersleri vardı. İşte onları geçemiyorlardı falan. Tabii bana geldiler arkadaşlar “Ay, işte bak bu arkadaşlar çıktılar, sen yardımcı ol,” falan diye. Ben de tabii ki seve seve falan diye oturdum onlara işte özel ders, özel ders dediğim, hani tabii ki gönüllü olarak ders vermeye başladım. Ve öyle öyle işte onlardan bir tanesiyle de daha sonra sevgili oldum ve öyle birkaç yıl, dört yıl kadar falan da işte öyle bir ilişkiniz oldu. O da Dersimliydi bu arada. Yani kendimi böyle Dersimlilerin arasında buldum. Bu biraz üniversite öğren... Ya birinci sınıfa geldiğimde direkt böyle Dersimli arkadaşlarım oldu ve işte o süreçlere belki daha sonra değinirim yani. İşte bu Dersimlilerle, Kürtlerle hani ilk buluşmam, karşılaşmam nasıldı? O da ilginç. Ona belki daha sonra değinmek isterim. Bir parantez açarsam sonra, bana hatırlatırsan sevinirim. Öğrenciliğimi bitireyim, yani orada işte son yıl böyle

dolu dolu. Tabii benim önceki yıllardan kalan 10 tane dersim vardı alttan. Hani hep iş, işe gittiğim için böyle çok da dört yılda bitireyim gibi bir hevesim yoktu zaten. Ne olacak ki? Hani beş, altı yılda bitireyim, yedi yılda bitireyim. Sonuçta ben çalışıyorum falan diyordum. Öyle bir derdim yoktu. Ama bir yandan da böyle ne yapacağım bundan sonra öğren... İşte okuldan sonra böyle burs herkes böyle bir burs araştırmaya başladı, yurtdışına gitmeye çalışıyor insanlar falan. Ben de, “Ben de gireyim şu burs sınavlarına.” dedim ama benim ortalamam iyi değildi, üniversite ortalamam. Yani genelde yurt dışına gitmek için yüksek puanlar gerekiyor ya! Benim hep vasattı yani derslerim, ortalamam. Sonra “****” bursunu öğrendim. Bizim işte bu bölümler için yurt dışında işte Avrupa Birliği’nin, Avrupa Komisyonu’nun verdiği bir burs varmış. İşte “****” bursu. İşte çeşitli dil sınavlarına falan giriyorsun ve okul ortalamasına bakmıyor, denildi. Öyle olunca, ben “Tamam!” dedim “Ya, ben bunu deneyeyim” ve İstanbul Üniversitesi’nin adayı olarak böyle her kurum bir aday gösterebiliyordu. Ben işte, uzun hikâye... Bayağı böyle çatıştım oradaki asistanlarla, şunlarla, bunlarla. Bir sürü, bir takım krizler olmuştu, hatırlıyorum şimdi ama. Hani hoca beni destekliyordu, yabancı dilim iyi olduğu için. Benim bu sınavda başarılı olacağımı düşünüyordu. O yüzden benim, benim adaylığım onaylandı. “****” Rektör Yardımcısı o zaman. O onaylamıştı benim olmamı. Şey... Ondan sonra, benim hocamdı aynı zamanda. Neyse işte öyle bir şeye de girdim ve bir şekilde yani kazandım o sınavı. Yani 88 kişiydi Türkiye’nin her yerinden devlet kurumlarının aday gösterdiği. Kimisi üniversiteler, kimisi bakanlıklar falan yani böyle çok ilginç bir deneyimdi o da. Ankara’ya gitmiştim bu sınav için ve en küçük bendim. Yani hepsi böyle çeşitli bakanlıklarda uzman olarak çalışan falan hani büyük büyük insanlardı. Mesela bir yıllığına doktora yapmak için bir yere gitmek istiyorlar falan. Onun için giriyorlardı. Üniversite son sınıf öğrencisi bir tek ben vardım ve birazcık da o yüzden beni seçtiler. Nasıl oldu? Çünkü şöyle; biraz şey geldim onları. Almandan sınava girmiştim ben. Almandan sınava giren üç kişiydik biz. Diğerlerinin hepsi İngilizceydi. Bir iki tane de Fransızca vardı. Bir... Öyle bir ayrıcalığım vardı. Yani Almanca biliyor olmam bir avantajdı. Muhtemelen öyle değerlendirdiler. Bir de hani yani şu kıza da bir şans verelim yani baksana işte gelmiş buralara kadar falan diye. Hani biraz öyle bir... Mülakat da az çok eğlenceli geçmişti hani böyle. Biraz yani şansım yaver gitti yani açıkçası ve o bursu kazandım. O bursun da koşulu şeydi yani, İngiltere’de Master yapacaktım işte bu bursla. O bursun da koşulu, o sene mezun olmaktı ve benim 10 tane alttan dersim vardı. Yani mezun olmak gibi bir şeyim hiç yoktu aslında ama hani bu burs da acayip bir burs. Yani her şeyimi karşılıyordu üniversite. Düşünsene İngiltere’deki üniversite masrafını, yurt, uçak parasına kadar, harçlığımı, her şeyini karşılayan muazzam bir burstu. Yani hani bunu kaçırmak bayağı üzücü olacaktı. Ben de o yüzden oturdum. O bir yıl boyunca böyle deli gibi derslere asıldım. Böyle alttan olan o 10 tane dersi de, en son tek sınav, tek ders sınavı diye bir şey vardı değil mi? Bütünlemeler, sonra tek ders sınavında en son... Bitirdim yani o sene okulu ve 2002’de İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesini bitirdim ve İngiltere’ye Master yapmaya gittim. Sonra bir yıl Londra’da işte; Avrupa Kamu Politikası üzerine Master yaptım. O burs sayesinde. Sonra da geri döndüm falan yani. Öyle hızlı şekilde geçtim buraları ama yani evet öyle bir öğrenciliğim oldu. Yani asıl olarak son yıl öğrencilik hayatı yaşadım ben ve yani çok da güzel oldu dediğim gibi. Yani ben şey... Öğrencilik hayatımı hep güzel hatırlıyorum o anlamda. “****” Üniversitesi’nde yaptım, Londra’da.

Orada “***” vardı, benim hocam işte. Hem danışman hocamdı hem de işte, European Public Policy Master Programıydı, onun başındaki kişiydi. Biraz tesadüftü yani. Hani onun olduğunu falan ben çok bilmiyordum. O da işte böyle 12 Eylül döneminde dört yıl cezaevinde yatıp sonra İngiltere’ye sürgüne gidip, orada bir şekilde okuyup, edip falan orada Profesör olan “***” o bölümün başındaki kişiydi. Onunla çalışma şansım oldu yani. Çok muazzam, çok güzel bir insandı “***” Hoca da. İşte onun öğrencisi oldum orada. Tabii çok zor bir seneydi. İngiltere benim için hani o anlamda yani çok çok korkunç bir seneydi. Çok... Ve talihsiz şeyler geldi başıma o sene. Yani her şey üst üste geldi gerçekten. Böyle en son babam vefat etmişti, yani ben oradayken falan. Hani böyle her şey, böyle hayatta başına gelebilecek en kötü şeylerin hepsinin böyle üst üste yaşandığı bir yıldır benim için. O yüzden İngiltere maalesef benim, yani özellikle o yıl çok kötü geçtiği için İngiltere böyle bayağı nefret ettiğim bir yerdi benim için. Bir an önce buradan gideyim ve bu hani talihsizliklerden kurtulayım nokta. Yıllar yıllar sonra ben film festivalleri için, yani filmlerimizin gösterimleri için oralara gittiğimde, yeniden barıştım Londra’yla ve tekrar sevmeye başladım. Yani, yoksa ben bayağı küsmüştüm Londra’ya. Yani hani diyordum yani burası bana uğursuz geldi diyordum. Yani adım attığım andan itibaren böyle korkunç şeyler geldi başıma orada. Veya ne zor façayı kurtardım oradan bir yılın sonunda açıkçası. Sonra ama tekrar dediğim gibi barıştım yani. Ama evet öyle.

Yani şöyle; evet biraz ben geriye gideyim, ben tekrardan.

Şimdi ben tabii Afyonlu bir ailenin, işçi bir ailenin kızı olarak Almanya’da doğdum ve hani ilk gençliğimi orada geçirdim diyelim. Bu şu, şu anlama geliyor: Yani bizim için mesela, ben Kürt nedir hiç bilmezdim. Yani bizim hani bir de bu arada birazcık babamı da anlatmam gerekir sanırım. Babam işte; 2000-2003’te vefat etti ve babam benim için her zaman çok önemli bir figürdü. Yani babam benim çok etkisinde kaldığım, her anlamda bazen olumlu, bazen olumsuz... Ama şimdi daha iyi anlıyorum. Yani babam çok hani etkilemiş beni hayatım boyunca. Babam benim şeydi... Yani bayağı ülkücü bir insandı. Böyle dini bütün bir insandı. Yani beş vakit namaz kılardı. İşte hacca gidip gelmişti falan. Hani böyle milli ve dini duyguları son derece yoğun bir insandı ama aynı zamanda da böyle mesela bizim üzerimizde, o anlamda çok bir baskı falan kurmadı.

Yani, pek çok mesela, Türkiyeli aileler yani Türkiyeli arkadaşlarım, çok sıkıntı yaşıyorlardı onlar mesela. Pek çok şeyi gizli yapıyorlardı ya da işte zorla bir takım şeylere maruz kalıyorlardı. Ben... Hiçbir zaman öyle bir şeyim olmadı. Benim babam o anlamda bizim hep işte okumamızı istedi. Ne bileyim? Bana çok düşküdü. Benim mesela, hiçbir şeyden geri kalmamı istemiyordu. Yani atıyorum, Alman arkadaşlarım ne yapıyorsa hani, ben de aynı şeylere sahip olmalıydım falan şeklinde hassasiyetleri vardı. Şeyi bile vardı yani... Şimdi mesela şöyle komik bir anım var okula ilişkin. Almanya’da yedinci sınıftaydık. Bizim kardeş okulumuz vardı, İsveç’te. İşte olur ya böyle bir yıl siz gidersiniz, öbür yıl onlar gelir falan. İşte, İsveç’e gidecektik ve bir şekilde öğrenciler tam eşleşmiyordu yani erkekler o tarafta çoğunlukta idi, bizde kızlar azınlıktaydık falan. Yani bir şekilde birilerinin, yani kızlardan birilerinin orada erkek bir ailenin evinde kalması gerekiyordu. İşte bunun için de böyle şey yaptı öğretmen, hani kim kalabilir falan gibilerinden.

Ben de el kaldırmıştım yani ben kalabilirim falan diye. Yok, sen olmaz! Falan demişti öğretmen. Niye? falan demiştim. Yani benim için fark etmiyor demiştim. Yok demişti hani, ailen izin vermez böyle bir şeye yani. Biz hani Türk olduğumuz için hani senin ailen izin vermez. “Ya,” dedim “ne alakası var? Benim aileme sor, yani gerek yok.” dedim. Hani ben kendi kararımı verebilirim. Ben kalabilirim falan. Bu arada ben 12 yaşındayım yani o zaman. Şimdi böyle komik geliyor da. Hani o zaman böyle şey... Yani ne münasebet canım yani falan. Baktım böyle diretiyorlar falan en son şey dedim: “Madem öyle... Bu arada Almanlardan da kimseden ses çıkmadı. Ondan sonra şey... Babama... Babamdan yazılı bir kâğıt istediler. Hani “Ben kızımın,” işte, “şurada şurada kalmasına izin veriyorum.” falan diye babama gitmişim çok saçma gelmişti. Ne alakası var, ne önemi var ki falan demişti yani. Tabii ki kalabilirsin falan deyip böyle şey yaparak, imzalayıp vermişti bana o kâğıdı. Dolayısıyla, ben işte Christian, yani o İsveç’teki o erkek olan hani çocuğun evinde kalmıştım, ailesinde misafir olmuşum. Çok da güzel geçmişti. Yani öyle... Babam hani şeydi, hani dini ve milli duyguları hani şeydi falan ama hani böyle yani kızlar şunu yapar, bunu yapamaz falan, öyle bir baskı asla hani oluşturmadı. O anlamda özgürce büyüdüm. Babam tabii şeydi yani ama mesela, Kürt diye bir şey bilmiyordum yani. Anlatabiliyor muyum? Yani biz tabii çok şey büyüdük, yani çok kapalı büyüdük. Yani şimdi daha sonradan ben anladım mesela. Aslında babamın fabrikadaki bazı arkadaşlarının mesela hani Kürt olduklarını sonradan anladım. Sonradan bunların muhakemesini yapıyorsun ama aslında evde başka bir dil konuşuyorlardı onlar. Ben bunu neden hiç sorgulamadım? Yani ne dil bu? diye mesela hiç merak etmemiştim. Arkadaşların evine gidiyordum. Bazen işte, neneleriyle başka bir dil konuşuyordu baba mesela. Hani ben bu nece diye hiç sormadım mesela. Anlatabiliyor muyum? Çok garip geliyor bana mesela öyle bir şeyi hiç sorgulanmamış olmam. Almanya’da bir Türk olarak büyümüş olmama rağmen; aslında birazcık hani öteki olmanın ne demek olduğunu gayet iyi biliyor ve hissediyor olmama rağmen, ki bayağı ayrımcılığa da maruz kaldım aslında. Hani bunlara çok yabancı değilim ama yine de şey... Ben tersinden bunu hiçbir zaman merak edip sorgulamamışım. Sonradan çok böyle, biraz açıkçası utandığım şeyler oldu bunlar. Yani kendimi hep, “Sen nasıl mesela bunları hiç merak etmedin? Bu kadar mı,” hani “kapalı oldun?” falan diye böyle kendimi çok böyle biraz eleştirdiğim şeylerim oldu yani. Çocukken böyle işte Türkiye’yle ilgili tek şeyim işte, geldik buradan Afyon’da ve işte Antalya’da orada burada tatil yapıp dönerdik yani. Hani çok kapalı, çok şey büyümüşüz. Babam da o anlamda, hani evet, karışmıyordu, etmiyordu ama bizi tabii çok tek yönlü hani büyümüşüz. Yani o anlamda bize hiç bunları anlatmadı, yani Türkiye’nin nasıl bir ülke olduğunu, gerçek anlamda burada kimlerin yaşadığını falan tabii kendisi de çok bunları muhtemelen kabul etmediği için. Öyle bir şey...

Ve babam ama aynı zamanda şey de... Babam aynı zamanda böyle mesela sendikada çalışıyordu. Sendikada faaldi. Faal olmasının bir sebebi, en büyük sebebi şuydu: Yani Türk işçiler, Türk diyorum hani şimdiki şeyimle Türkiyeli diyeyim. Türkiyeli işçilerin ezildiğini görüyordu ve babam Almancayı iyi bildiği için diğer işçilerden farklı olarak, dediğim gibi babam okumaya gitmiş aslında oraya. Dolayısıyla ilk zamanlarda ilk işi dil öğrenmek olmuş ve o yüzden dile hâkimdi. Babam Almanca tercümanlık falan da yapıyordu. Fabrikadaki Türk işçilerin bir şekilde ezildiğini, kötü işlerde çalıştırıldığını, o pres bölümü vardı. Hiç unutmuyorum yani, sonradan pek çoğu akciğer kanserinden vefat etti mesela oralarda çalışan işçilerin.

Çünkü dediğim gibi fren balataları yapıyorlardı ve asbest içerisinde, o pres makinalarının içerisinde her ne kadar maske falan taksalar da doğal olarak bütün bu asbesti soluyup sonradan akciğer kanserinden vefat ediyorlardı. Ve babam birazcık hani bunların farkındaydı yani, Türkiye’de işçilerin daha farklı muamele gördüğünü. O yüzden, onların hakları için mücadele etmek adına sendikaya üye olmuştu ve sendikada faal birisiydi ve babam hep böyle Almanlar tarafından falan da, yani benim babam hep yani, hem bizim kasabada hem eyalette bilinen bir insandı yani babam. Çok şeydi yani, hani çok nadir bir şey sonuçta o dönemki... Düşünsene 60’lı 70’li yıllar, hani Almanca bilen, orada işte mücadele eden falan, böyle bir adamdı. Hani ülkücüydü işte, şeydi falan ama aslında sonradan yıllar yıllar sonra kuzen hep dalga geçirdi: “Ya, dayı,” derdi “yani senin bütün bu anlattıkların...” Yani “****”le babam çok tartıştı. İşte Mülkiye’de okuyan kuzenim işte. Şey... Babam onu ikna etmeye çalıştı. “Gel bak, yolundan dön! İşte solculuk, komünizm bir şey değil işte! Onlar dinsiz oluyor, şöyle oluyor, böyle oluyor.” Klasik böyle şeyleriyle falan, bak işte şöyle olmalısın, böyle olmasın diye ona anlatıyordu. Bir de dalga geçiyordu. “Dayı,” diyordu, “ne tesadüf ya! Bak Marx da aynı şeyleri söylemişti. Seninle aynı fikirde aslında.” falan yani “Sen bence yanlış taraftasın.” falan diye, öyle bir dalga geçiliyordu. Yani babam öyle değişik bir adamdı. Hani ülkücülüğü, ülkücülüğü diyorum, çünkü şöyle yani Türkeş hayranıydı mesela. Alparslan Türkeş’e hayrandı. Abimin oğlu, ikinci oğlu mesela “****” ikinci ismi Alparslan’dır. Yani hani çok üzülürüm (gülüyor). Ona yani babam koydu yani o ismi. Hani böyle bayağı Türkeş hayranıydı. Birazcık da öyle bir şey vardı yani. Hani bunlar tabii farklı bir şeyden geliyor.

Ben bildiğim için yani babamın hani böyle politik çok böyle, daha çok dediğim gibi hani hak, hak mücadelesi boyutuyla bu, bu tür ideolojilere kaptırdı. Yani dediğim gibi Almanya’daki Türk işçilerin, ezil... Yoksa hani böyle büyük işte Türkiye Kurulu, öyle bir yerden değil de hani Almanya’daki o biraz öyle bir yerden bir şey vardı. Sonra ben Ankara’da okuduğumda lisede eniştem, eniştem burada işte solcuydu (gülüyor). Babam nedense en sevdiği şeyiydi... Ne diyorlar? Bacanak... Neydi onun adı, unuttum şimdi. Onlar ne oluyor işte halamın eşi yani. En sevdiği kişi oydu hani, solcu olmasına rağmen. En çok ona güvenirdi, bütün işlerini ona yaptırırdı falan filan. Bana da diyordu: “Bak eniştene sakın şey yapma, o komünist” diyordu. “Sen sakın hani onun şeyinden etkilenme! Sen yine kendi bildiğin yoldan git!” falan. Benim bildiğim yol artık neyse.

Neyse işte Ankara’da, Ankara’da... Çok dağınık anlatıyorum ama bir şekilde toparlanır herhalde. Hani biraz şey yapayım mı?

Tamam. Ankara’da halamlar da kaldığım dönemde tabii lise 1’e başladım. Türkiye’ye adapte olmaya çalışıyorum, anlamaya çalışıyorum falan. Böyle şeyim hani, şey... Düşünüyorum da “Kürtlerle ilk karşılaşmam nerede oldu?” diye. Şunu hatırlıyorum. Almanya’dan öğrenciler gelmişti bizim okula. Dediğim gibi Almanca eğitim veren bir okuldu. Bizim Buchum’da, yani Almanya’nın Buchum kentinde kardeş okulumuz vardı. Her sene oradan hani Ankara’daki liseye işte öğrenciler gelirdi. Bir sene de biz giderdik falan öyle bir şeyimiz vardı. Buchum’dan öğrenciler gelmişti ve Alman öğretmenler falan vardı.

Sınıfta böyle söyleşi gibi hani, Nasıl bir eğitim sistemi var? Türkiye nasıl bir ülke? Falan diye anlatılıyordu. “***” bir arkadaş vardı bizim sınıfta. Ayağa kalkıp şey demişti hani, “Ben,” işte, “Kürt’üm.” Sene bu arada, sene 95. Yani öyle düşün. Hani 95 senesi. Yani Türkiye’de 95 senesinde böyle bir şey oluyor ve ben hala olayların farkında değilim. Yani hani, nasıl bir ülkede yaşıyor? O kadar kopuğum ki her şeyden, düşün! “***” ayağa kalkıp şey demişti işte, “Ben Kürt’üm. Bu ülkede Kürtler,” işte, “eziliyorlar. Biz kendi ana dilimizi konuşamıyoruz.” İşte, “Kürdistan’da böyle böyle şeyler yapılıyor.” Artık hatırlamıyorum detayını ama hani böyle sonuçta hani, Kürtlerin uğradığı ihlalleri ve katliamları falan anlatmıştı ve ben böyle şok geçirmiştim ve şey olmuştu, “Ne anlatıyor bu ya? Yalan söylüyor!” falan demiştim. “Yok böyle bir şey! Yani hani nerede?” İşte, “Nedir bu Kürt, nedir ki?” falan filan. Yani böyle o kadar komik ki ve ben oturup şey yapmışım: “Niye öyle konuşuyorsun? Türkiye öyle bir ülke değil ya! Türkiye,” işte “çok güzel bir ülke,” işte şudur, budur. Neyse artık o dönem ne dediysem sonradan çok tabii benim için şey de ama oldu yani hani yani, çok manidar oldu. Yani benim sonraki hayat hikâyemi düşününce. Böyle utanmışım yani anlattığı şey hani, Türkiye’yi kötü gösteriyor yani Türkiye öyle bir yer değil. Yani yalan söylüyor falan diye düşünmüştüm. Sonra işte bir de benim böyle komik şeylerim vardı. Buna yani buna rağmen sorgulamamışım. Yani ben İstanbul’a gelene kadar, birçok şeyi hani anlamamışım. Ankara’da düşünsene, 95-96 yılları falan ve benim böyle şöyle bir şey mi vardı? Ben Almanya’dayken böyle Bob Marley hayranıydım. İşte şey... İşte Reggae müzik falan işte çok severdim. Bob Marley’in böyle, her şeyini ezbere biliyordum ve bütün her şeyim yeşil, sarı, kırmızıydı benim. Yani böyle, annem bana kazaklar örüyordu. İşte, ben anneme şapkalar, işte çantalar falan, her şeyim benim yeşil sarı kırmızıydı. Yani benim böyle çok güzel, yün kazaklarım vardı. Annem oturup örmüştü bunları bana, düşün! Yani şapkalarım, her şeyim benim; yeşil, sarı, kırmızıydı. Yani işte o dönemki şeylerim yani. 12-13 yaşında falan düşün. Türkiye’ye gelmişim hiç unutmuyorum. Ayrancı’dan otobüse binmişim. Dershaneye gidiyorum Kızılay’a. Böyle üzerimde yeşil, sarı, kırmızı bildiğin böyle kocaman yün bir kazak var. Böyle çizgili, çizgili hani böyle büyük, büyük şey hani böyle bayağı şey ve şey bir tane amca böyle beni uyarmıştı: “Sen,” işte, “utanmıyor musun?” dedi, “PKK bayraklı,” işte, “kazakla şey yapıyorsun.” falan filan diye. Ben böyle, “Ne diyor bu adam?” Yani, “PKK nedir?” Hani, “Ne diyor?” Ben o kadar kopuğum! Anlatabiliyor muyum? Yani hiçbir şey, hiçbir şeyden bilgim yok yani o kadar steril büyütülmüşüm. Ve eve gelmişim, enişteme demiştim, “Ya bir adam bana böyle böyle söyledi. Ne demek istiyor bu?” falan, filan diye. “Ne vardı ki üstünde?” falan dedi kazağımı gösterdim. “Aman kızım,” dedi “ya sakın!” dedi. “Bir daha bu kazağı falan giymeye kalkma!” dedi. “Bunlar, dedi işte, “tehlikeli renkler.” Hani, “Sana şey yaparlar,” dedi hani, “linç ederler seni.” Falan. “O yüzden sakın giyme bir daha bu kazağını.” falan. Ben hiçbir şey anlamamışım. “Ne saçma ya! Ne var ki yani bu kazak da? Yani yeşil, sarı, kırmızı... Ne olmuş ki yani?” falan diye. Hani biraz biraz öğrenmeye başladım. Hani PKK diye bir şey var. O zaman tabii PKK diyoruz. Hani şudur, budur böyle bir şey ama hani böyle hala çok şey değilim yani çok orada değilim. Ben böyle bayağı derslerime gömülmüşüm. Bir an önce bu sınavı kazanmalıyım, Türkçe öğrenmeliyim falan işte bir yandan da böyle hani şey... O yüzden lisedeyken bile yani, Kürt arkadaşlarım sınıfta olmasına rağmen, çok merak edip sorgulamamışım yani. “Ne oluyor? Ne bitiyor? Kimsiniz siz? Neden böyle?” falan filan diye. Hani böyle daha çok dil öğrenmeye yönelik bir lise hayatım oldu yani. Hani keyifliydi, güzeldi falan ama hani bayağı

tek yönlü böyle bir şeyle büyümüşüm. Sonra İstanbul'a geldiğimde, ilk işte, İstanbul Üniversitesi'nde, Beyazıt'ta, böyle işte geldim. Hemen böyle, bir şekilde 350 kişilik sınıfta, buna rağmen hemen böyle çok ilginç yani, hemen doğru kişileri bulmuşum. Hemen böyle kafa dengi işte bir şekilde denk geldi ve onlar böyle soruyordum işte herkes soruyordu, "Nerelisin?" falan. Ben diyordum işte, "Nereliyim?" Bilmiyorum ki! Neredeyim ben? Afyonluyum, ne diyeyim? Almanya mı, ne? Bu soruya nasıl cevap vermem gerektiğini bayağı anlamıyordum yani. Hani Almanya'dan geliyorum, a yo, ben Almanyalı değilim ki. Aslında Türk'üm ama nereliyim? Hani Afyon'la da bir alakam yok benim. Afyon'da hiç yaşamamışım ki! Yani doğup, büyümemişim yani orada. Yani yazdan, yaza gitmişim dolayısıyla niye ben Afyonluyum diyeyim ki buna? Falan.

Böyle ne yapıp, yapıp beni sıkıştırıyorlardı ve "Ha o zaman tamam! Sen Afyonlusun demek ki." diyorlardı. "Yok ya! Ben Afyonlu falan değilim. Ben hani Ankaralıyım" falan. "Neyim? Çok da önemli değil" diyordum. Niye sürekli bu soruyu... Herkes sürekli "Nerelisin? Nerelisin?" Bana hakikaten hala da anlamsız geliyor ama şimdi daha iyi anlıyorum yani. Hani onun gerçekten insanın hayatında belirleyici bir rol oynadığını sonradan öğrendim. Ama benim kişisel olarak hayatımda sonuçta çok etken rolü yoktu. Afyonlu olmak ya da işte Alma... Ya çok anlamsız geliyordu. Velhasıl, sonra işte biz de işte Dersimliyiz. Dersimliyiz işte şu bu falan, filan. Sonra yavaş yavaş onları öğrenmeye başladım işte: Nedir? Sonra işte, ne bileyim işte, Kürtlerin uğradığı bütün o işte, her şey böyle yavaş yavaş İstanbul Üniversitesi'nde öğreniyorsun sonuçta işte. Onun yıldönümü, bunun yıldönümü. Yok işte, yok 12 Eylül, yok dörtlerin kendini yakmasının yıldönümü, yok orada şu eylem yapılıyor, yok işte İbrahim Kaypakkaya var, işte Kaypakkaya'nın ölüm yıl dönümü falan. Yani kim bu insanlar falan? Yavaş yavaş işte yani okuyup öğrenmeye başladım. Yani merak edip tabii. İlk defa yani bir zahmet artık yani üniversitede merak edip, "Lan bu Kürtler diye bir şey varmış bu ülkede" diye, okuyup şey yapmaya başladım. O zaman işte bayağı içime döndüğüm ve sorguladığım ve hani yani biraz utandığım, çokça utandığım dönemler oldu. Çünkü yani bütün bu tarihe yabancı olmaktan dolayı gerçekten çok iyi hatırlıyorum. Çok sık utanıyordum yani. Hani ben nasıl bu kadar kapalı, benim gibi bir insan bir de hani benim gibi sözde hani hep işte muhalif olan, işte her şeye böyle karşı çıkan işte... Almanya'da da böyleydim ben. Yani Almanya'da da bir şeyler olduğunda hep böyle mutlaka hep yani ben hep öyle bilinirdim. Yani haksızlıklara karşı mücadele eden, sesini çıkartan, işte yani sınıfta ne bileyim, kızlara işte, tacize uğruyorlardı mesela ben gidip hani kavga ediyordum insanlarla falan. Hani böyle hani, nasıl yaparsın sen böyle, hep böyle bir insan ama kalkıp Kürtleri hiç merak etmemişim ya da işte sonradan Ermenileri mesela. Hani yani böyle utanmışım. Yani çokça utandığım zamanlar oldu, üniversite hayatım boyunca. Ama tabii ki bir şekilde telafi ettim yani onları sonra (gülüyor). Acısını çıkardım diyeyim yani. Senin de biraz bil... Neyse işte, öyle yani. Dolayısıyla benim biraz tesadüf oldu. Yani yakın çevrem daha çok Dersimli arkadaşlardan ve her yerden vardı tabii ki arkadaşlarım ama özellikle hani Dersimli arkadaşlarımla üzerimdeki etkisinin yoğun olduğunu söyleyebilirim. Yani işte, genelde Alevi arkadaşlarım vardı mesela. İşte Aleviler, işte Kürtler, işte Ermeniler falan yani öyle bir şey de öğrenciliğim gelişti sonradan geçti. Ve işte mesela bunun da ama ben böyle bunları mesela babam vardı o zaman babam hayattaydı. Benim için mesela çok önemliydi babamla bütün

bu şeyleri yaşamak. Yani, bu tartışmaları hani babama bunları anlatmak, bununla yüzleşmesini sağlamak. O yüzden mesela çok uğraştım gerçekten. Ben hiçbir zaman saklı gizli herhangi bir şey yaşamadım. Hep böyle Afyon'a gidip mesela, o zaman Afyon'a dönmüşlerdi artık temelli. Yani ben şöyle, benim şöyle olmuştu: Ben 94 yılında Türkiye'ye geldim. 2000 senesinde de babamlar döndüler Türkiye'ye. Artık daha fazla Almanya'da kalmanın bir anlamı olmadığını düşündüler. Babamın işte malulen emekliliği vesaire derken hani, memlekete dönelim diye Afyon'a geldiler ve Afyon'da hani, yaşamaya devam ettiler.

Ben de dolayısıyla öğrenciliğim boyunca ilk zamanlarda Almanya, daha sonra da Afyon'a, ailemi ziyarete gidiyordum işte, yaz tatilinde, sömestr tatilinde, bayramda, seyranda. Her gittiğimde de tabii bunlar acayip çatışmalara sebep oluyordu. Yani babamla oturup mesela, hani hesap soruyordum, "Sen nasıl hani bunları bana anlatmadın bunca zamandır?" Yani, böyle işte, "Kürtler varmış bu ülkede." Yani "Nasıl sen bunları yok sayabilirsin?" falan diye. Tabii muazzam kavgalarımız oldu. Babam beni evden kovdu, evlatlıktan reddetti, acayip acayip şeyler oldu falan filan. Ama ben böyle bayağı böyle hatırlıyorum. Bir kere gitmişim. Babam böyle kendi kendini kaybetmişti. Yani benim bu anlattıklarım doğrultusunda böyle şok geçirdi adam yani. Bu kıza ne oluyor? Falan diye böyle. Ondan sonra ve şey demişti, "Benim böyle bir kızım olamaz!" demişti yani. Hani "Sen işte teröristlerle aynı şeyi düşünüyorsun," işte, "Bizim şehitlerimiz, şunlarımız, bunlarımız işte saçma sapan o zamanki şeyleri anlatmıştı ve "Tamam! Sen benim kızım değilsin artık, defol git!" Demişti ve ben eşyalarını toplayıp İstanbul'a geri dönmüştüm yani hani. Sonra da uzun bir mektup yazmıştım babama. Yani işte hani şey yani, benim için işte bütün bunların ne ifade ettiğini, işte babama bunları yakıştıramadığımı falan filan. Uzun bir süre şey olmadı. Sonradan babam bana cevap yazmıştı özür dilemişti benden. Yani benim bu mektubum yani, acayip bir dönüşüm olmuştu hayatımda düşünüyorum da. Öyle bir şeydi yani. Babam dolayısıyla çok büyük bir aşama... Mesela ben şöyle şeyler yapıyordum. Yani bazı şeyleri aşmamın çok zor olduğunu fark ediyordum babamlar için. Yani sonuçta farklı yani. Şey diyordum yani... Mesela anlatıyordu, kamp hayatını anlatıyordu. Hani Almanya'ya ilk gittiği zaman işte nasıl? Ne yaptık... İşte eskiden beri anlatırdı, fotoğrafları vardı falan. Sonradan sonradan, sormadan mesela, anlatıyor işte mesela... Aynı koşuştakiler işte yemeklerini memleketten şunu veriyorlardı bize, işte dönüştü tulum peyniri getiriyorlardı. Diyorum, "Nereliydi o insanlar?" falan da işte hani doğudan bir yerden gelmişlerdi falan diyor mesela. "Baba," diyorum, "Bak bu an..." İşte sonradan anlatıyor. İşte mesela başka bir dil konuştuklarını falan. Ya baba diyorum, sen mesela hiç sorgulamadın mı yani? Bu insanlar Kürtler hani sen bunları Türk diye hep bize anlattın. Yani bunlar bizim Türk işçiler, Türk işçiler diyorsun. Bunlar Türk falan değil! Bunlar Kürt işçiler yani hani. Dolayısıyla böyle bir, tabii bunlar hep kavgalara sebep oluyordu. Yani ve ben hep anlatmaya çalışıyordum hani, "Bunları öğrenmelisin, anlat!" Yani, "Bunları kabul etmelisin! Bununla yüzleşmelisin, bunları yok sayamazsın!" falan filan diye. Ama tabii bunlar bayağı sancılı tartışmalardı ve şey işte bu "****" abi, bahsettiğim kuzenim, bu Ankara'daki... Gel zaman git zaman, "****" abi, Dersimli birisiyle evlendi ve büyük hayal kırıklığı olmuştu tabii babam için yani. Büyük şok! Yani. En sevdiği yeğeni gitti Tuncelili tabii Dersim de değil, Tuncelili hem Kürt, hem Alevi birisiyle evlendi. Böyle hani ve babam böyle işte halamları arayıp ikna etmeye çalışıyor. Çok komik düşünsene yani (gülüyor) sanki ne yapacaklar yani onlar. Ondan sonra onları ikna etmeye çalışıyor. İşte evlenmesin falan

işte onlar Kürtler, Aleviler. İşte bizim şeyimize hiç uymaz da falan filan diye. Ondan sonra tabii ki hani onlar dinlemediler ve şey böyle işte kırıldı onlara, bir süre küstü, müstü falan. Ben de gidip, hani babama hep anlatıyordum. “Baba,” diyordum hani, “ne saçma bir şey! Sen nasıl bu kadar şey olabilirsin?” falan ve benim o zaman bir sürü Dersimli arkadaşım var mesela. Şöyle şeyler yapıyordu mesela: Biz arkadaşlarla tatile gidiyoruz diyelim, Güney’e, Afyon’a uğruyorduk. Yarısı Dersimli diyelim. Afyon’a uğruyorduk, bir gece kalıp işte, oradan devam ediyorduk mesela. Babam hepsiyle tanışıyor şimdi soruyor, işte diyordum onlara: “Siz sakın nereli olduğunuzu söylemeyin!” diyordum. İşte mesela, birinin ailesi İzmir’de yaşıyor, birininki bilmem nerede yaşıyor falan. İşte söylüyorlardı işte, “Ben İzmirliyim.” İşte, “Ben şuralıyım, buralıyım” falan filan diye. İşte çok güzel zaman geçiriyorduk evde işte; yiyorduk, içiyorduk falan. Ertesi gün yolcu oluyorduk. Dönüşte ben uğruyordum, babama diyordum işte, “Baba,” diyordum, “bak hani hatırlıyor musun? *** diye bir arkadaşım vardı hani burada. Hani kalmıştı misafir. Hani ‘İzmirliyim’ dedi. Aslında İzmirli değil, o aslında Dersimli. O,” işte, “Kürt, Alevi bildiğin.” İşte, “O senin o,” hani, “bak işte şu vardı hatırlıyor musun? İşte bak onlar da böyle böyle.” İşte, “Onlar da Aleviler,” işte, “Tokatlılar.” falan, filan neyse artık. Böyle anlatıyorum, babam böyle şok... Böyle tabii sinirleniyordu. Bir yandan böyle hani yalan söylediğimiz için, bir yandan da benim için bir deney gibiydi yani. Başka türlü o duvarları aşamayacaktım çünkü. Onu, onu fark ediyordum ve o yüzden de yani hep böyle benim için nedense yani şimdi mesela düşünüyorum, bayağı yani çok mu önemliydi bilmiyorum ama benim için nedense babamı kazanmak, tırnak içinde, çok önemli. Yani babam gibi bir insanın bu kadar böyle hani, o bizim üniversitede hani öyle hani faşist diyorlardı mesela hani. Diyordum: “Benim babam faşist mi ya!” Yok ya! Benim babam faşist bir adam değildi yani. Hani çünkü hani yakıştıramıyordum anlatabiliyor muyum? Bu şeyi yani oturmuyordu bir türlü. Çok zor bir şeydi benim için. Hani onları tersinden... Ama öğrenciyken şey de oluyordu... Mesela hani arkadaşlarım tarafından da ben mesela, o... Bazen dalga geçiyordum yani hani “Asıl ben eziliyorum burada.” falan filan diye. Çünkü düşünsene, Afyonlu bir Türk olarak hani böyle sürekli mesela şey, “Nerelisin?” “Afyonluyum!” “Neyse olsun, sen de insansın!” falan. Hani tersinden hep anlatırlar ya işte, “Ben Kürdüm.” İşte, “Aleviyim.” deyince işte, “Olsun siz de insansınız!” deniliyormuş hep onlara. Ben mesela, hep ben yaşadım bunu falan diyorum yani. Hani tersine. Çünkü benim içinde bulunduğum çevrelerde hakikaten ben farklıydım yani, hani şey. Ondan sonra babamla ilgili de hani öyle bir şey söyleyebilirim. Daha sonradan işte şey... Öyle yani. En azından mesela bazı şeyleri yani... Sınırsız bir şeyim yoktu tabii. Hani her şeyi de anlatmaya çalışıyordum. Ne bileyim, kendimden 20 yaş büyük bir adamla beraberdim. Yani kaç yıl beraber yaşadım? Hani öyle şeyleri oturup hani babama anlatmaya falan çalışmadım. Yani kuşkusuz yani, onları hani kimseyi ilgilendirmiyordu. Benim özel hayatımdı ama mesela bu tür meseleleri kabul etmesi önemli bir şeydi benim için. Ve sadece babam da değil, ben her Afyon’a gittiğimde bütün sülalemi baştan sona elden geçiriyordum. Bütün işte halamlar, teyzeler falan filan herkesi bir yokluyordum. Kim ne durumda diye ve korkunç şeyler duyuyordum her seferinde. Ve böyle kabul edemiyordum. Yani benim o sevdiğim akrabalarım aslında hani hep böyle güzel zaman geçirdiğim insanların bu kadar tutucu, bu kadar hani sekter, bu kadar hani, şey olduklarını... Ve çok kavgalar ettim o insanlarla. Yani çok anlattım, çok şey yaptım falan ama nasıl diyeyim, çok ilginç bir şey oldu benim için... Bir arpa boyu diyorlar ya, bir arpa boyu yol kat edemediğim gibi yani koptuk yani o insanlarla. Ben böyle

artık, böyle şey yapar oldum, “Ne halleri varsa görsünler ya! Benim böyle” hani, “insanlarla” hani, “bir şeyim olamaz!” falan diye böyle artık şey olmuşum yani uzaklaşmışım. Ta ki ne zaman yıkıldı bütün bu önyargılar, bu şeyler biliyor musun? Yani artık isim kullanacağım burada hani “****” evlendikten sonra yani. Ne yazık ki! Ancak o zaman hani, yıkıldı bütün bu şeyler. İşte gittik. Daha sonra işte evlendiğim kişi yine Dersimliydi (gülüyor) ve gittik Dersim’de, Dersim dağlarında, “****” memleketinde, bir köyde, onların köyünde düğün yaptık biz. Yani orada, özellikle orada evlenmek istedim ben. Evlilik şeyini tahmin ettiğin üzere hiçbir, hiçbir şey ifade etmiyordu bana. Yani hani zaten birlikte yaşıyorduk şu, bu falan filan. Saçma sapan geliyordu zaten bu evlilik meselesi ama hani bir yandan da şöyle bir yerden... Hani iki sebebim vardı benim evlenmek için. İşte Afyon’dan kırk yılda bir misafirim geldiği zaman işte, annem ya da dayım. Ya, 40 yılda bir birileri gelirdi. Hani evden gitmek zorunda kalıyordu ya da daha önce birlikte olduğum kişiler. Neyse hani evden gitmek zorunda kalıyordu. Bu çok ağırıma gidiyor benim. Ulan 30 yaşına gelmişim hala hani yok işte evden gidiyor, bilmem ne falan yani. Hani bu, bu meseleleri artık aşmamız lazım falan diyordum. Tabii eskisi kadar şey de değildim böyle işte, bunu kabul ettireyim falan da değil. “Ulan ne olacak ki?” diyordum yani. İmza atalım geçelim yani hani falan diye. Aynen de öyle oldu. E, şimdi biz kalkıp da bir düğün salonunda evlenecek insanlar değiliz. Yani bizim için nikâhın hiçbir şeyi yok. E ne yapalım? O zaman bunu anlamlı bir şeye çevirelim dedik. Dedik derken, tabii bu benim fikrimdir hep şey yapar bununla, dalga geçerdi hani şey diye yani, benim fikrimdi, benim planımdı, benim projemdi ve onu gerçekleştirdim. Yani tamam, madem evleniyoruz o zaman Dersim’de, bildiğin köyde düğün yapalım dedim. Bunun da iki sebebi vardı. Birincisi, köyü, işte artık kimse yaşamıyordu köyde ve gençler falan zaten yoktu. Hani, düğün en son 30 sene önce yapılmıştı o köyde. Dolayısıyla hani o şey yoktu. O şey ölmüştü artık yani o kültür orada. Ve şey, bir yandan da bizimkiler, hani derler ya, “Ankara’nın doğusunu bilmeyen,” bizimkiler öyleydi işte ne bileyim işte. Halam Elazığ’da öğretmenlik yapmış da, yok amcam subaydı, işte Diyarbakır’da görev yapmış da, falan. Hani ancak bu boyutuyla bilirler Kürdistan’ı. Yani onun dışında hani, gerçek anlamda bilmiyorlardı ve bizimkileri oralara getirmenin tek koşulu bu olabilirdi yani. Hani şimdi Dersim’e başka niye gitsin ki bizim akrabalarımız yani. Hani ancak böyle giderler diye. Ben de dedim tamam, tamam var mısın? Dedim, “Orada düğün yapıyoruz.” Düğünü organize ettik. Böyle acayip bir organizasyondur. Kuzen “****” la beraber böyle bildiğin acayip bir düğün organize ettik ve anneme de söyledim. “Anne,” dedim, “biz böyle böyle bahsetmişim sana hani sevgilim. İşte onunla evlenmeye karar verdik. Böyle böyle de bir düğün yapacağız. Haberin olsun!” “Ya kızım, ne alakası var?” İşte, “Ne işiniz var orada?” İşte, “Kim gelecek oraya?” Eğer... Böyle çok komikti annem şey diyordu, “Yani illa böyle şey istiyorsan,” hani, “bahçe düğünü, kır düğünü falan gibi bir şey istiyorsan, bak bizim burada Afyon’da bahçeler var. Kır düğünleri yapılıyor. Gel burada yapalım.” falan. “Ya anne,” diyorum, “manyak mısın? Ne işim var kır düğünüyle?” falan. Sen mesela... Bu arada annemle tabii ki bütün hayatımı, çok daha açık, şeffaf yaşadım ve paylaştım her zaman annemle. Hep iyiydik biz ve şeydik hani, hep yani annem her şeyimi bilirdi yani. Ondan herhangi bir şey gizlemedim. Dolayısıyla anlamıyordum ya! “Anne,” diyordum, “yani ne bekliyorsun ki benden? Oturup düğün salonunda evlenecek halim yok.” yani hani. “Sonuçta kır düğünü falan meraklısı da değilim. Hani ben biliyorsun, ben orada düğün yapacağım. Sen zaten gelirsin. Akrabaları da zorlama.” dedim. Yani hani kim gelmek istiyorsa gelsin, dedim yani. Hani o zaman da yine böyle

çatışmalar falan var böyle işte hani. Yine böyle birileri ölmüştü falan. Böyle haberlerde her gün işte bir şeyler şey yapıyor falan ve hatta bazı akrabalar şey yapmışlardı... Hani gelmediler o yüzden ama böyle annem şey diyordu... Hani annem aramıştı dedi, “İptal mi olacak düğün?” dedi. Yine işte, hatırlamıyorum şu an nerede olduğunu ama bir yerde bir çatışma olmuş ve işte, işte beş, altı asker ölmüştü falan. Onunla ilgili insanların çekinceleri vardı ve gelmek istemiyorlardı. Ben de anneme şey dedim, “Sen,” dedim, “saygı duyuyoruz biz ona, sakın sakın” dedim, “kimseyi ikna etmeye falan çalışma. Biz düğünü yapıyoruz. İnsanlara da söylersin.” yani hani, Anlıyoruz. Evet, acımız var şu, bu” falan. Her neyse acımız var derken; bizim aileden değil ama hani bunlar çok tabii şey bizimkiler için böyle hani farklı yaşanan durumlar oluyordu. “Değil ve kimse gelmek zorunda değil.” Hani, “Biz yapıyoruz, gelmek isteyen buyursun gelsin.” Diğerlerine de tabii ki anne, “Saygı duyuyoruz hiç zorunda hissetmeyin, hani gelmek için diye ve böyle annem bir minibüs tutup 30 kişi Afyon’dan Dersim’e köye getirmişti ve ama şöyle mesela... Dayımlar falan gelmişler, hiç unutmuyorum, şey diye gelmişlerdi... Ablaları oluyor annem, ablamı yalnız bırakmayalım oralara tek başına gitmesin falan diye hani geldi dayımlar. Ve hani böyle 30 kişilik Afyon’dan bir ekip geldiler böyle tabii. Hani o klasik şey hikâyesi, bir daha dönmek istemediler. Yok efendim, o insanlar işte şu kadar (gülüyor)... Sanki ne bekliyordularsa. Çok komik. Öyle çok hala da anlatırlar yani çok böyle yani acayip bir etkinlik oldu o bizim için. Yani nasıl diyeyim... Böyle, bin kişinin falan katıldığı, böyle Dersim’in, böyle bayağı ücra bir köyünde, ulaşımın çok çok zor olduğu, böyle bayağı şey bir yerinde bir düğün olmuştu ve çok güzel geçmişti. Yani hani öyle her şey yolunda gitmişti. Bir sıkıntı yaşamamıştık ve böyle her yerden, İstanbul’dan böyle 100 kişi falan gelmişti arkadaşlarımız. Yani böyle hani bu rakamlar şeyden hatırlıyorum. Yani bu acayip bir organizasyondur. Hani kim nerede kalacak? Nasıl olacak? Köyü çünkü şöyle düşün; toplam 20 hane var köyde. 20 tane ev var yani ve yani hani yani nerede yatıracağız bu insanları? Yani çadırlar kurduk, neler neler... Bütün bunları tabii organize ettik yani hani. Biraz benim alanıma giriyor bu işler hani, organizasyon işleri biliyorsun. Öyle bir bin kişilik düğün organize ettik. Ve böyle çok güzel geçmişti yani. İşte hani tabii bir sürü sanatçı arkadaşlarımız, biliyorsun Dersimliler de sanatçı çok (gülüyor). Herkes gelmişti yani. Dersim’de kimler varsa hani o dönemde şey... Gelmişlerdi. Böyle çok eğlenceli bir düğündü ve öyle şeydi... Hala da güzel yani tabii ki tahmin edeceğin üzere, özel bir düğündü. Yani hala da konuşuluyor o yüzden. Yani insanlar, bizimkiler çok etkilenmişlerdi. Bir de “***” la yeni yeni tanışmışlardı. “***” çok sevdiler. Yani hani hiç öyle düşündükleri gibi, hani bir terörist olmadığını falan... Çok komik (gülüyor) öyle. Dolayısıyla bunlar da normal, bizim gibi insanlar olduklarını, bizim gibi yiyip içtiklerini hani, falan öğrendiler. O şey dolayısıyla iyi bir şeye vesile olmuş oldu. Bütün bu benim yıllarca uğraşp, kavgalar ettiğim, hani şeyin hepsi böyle bir anda, bir düğünle, bir böyle bir şeyle, bir buluşma ile yok olmuş oldu ve hani şimdi mesela hala... Ya, bizimkiler böyle hatırlıyorum; abim dönerken falan böyle Kürtçe CD’ler almıştı kendine hani. Müziklerini çok beğenip, böyle “Çok güzelmiş ya, bu müzikler.” falan diye. Afyon’a böyle Kürtçe CD’lerle geri dönmüştü falan Dersim’den satın aldığı. Öyle yani... Hani öyle bir Dersim-Afyon buluşması oldu diyeyim. Biraz uzun anlattım ama hani gerçekten öyle oldu. Yani bizimkilerin hani, böyle yani şimdi de hani biliyorsun, rahatsızlığı şu, bu falan filan. Mesela şimdi de hala bizim hani, ailem yani sanırım yani herkesten daha çok hani üzüldüler hani başına gelenlere ve şu anda hala çok güzel ilişki kuruyorlar. Hani mesela şu anda “***”

da benim memleketimde. Ben İstanbul'dayım ama hani bizim orada böyle biliyorsun, anlatmıştım sana böyle bir kaplıca, devre mülk gibi bir şeyimiz var.

Hani annem annenle beraber kayınvalidemle, teyzeyle beraber orada kalıyorlar şu anda. Hani biz, onlar da çok mutlular yani. “***”, işte teyzem, annesi Afyon'u çok sevdi yani hani, tersinden öyle bir şeye vesile olmuş olduk. Hani mesela, bu sefer geçen hafta sonu işte oradaydık hep beraber. “***” anlatıyor. Şey yani o kaplıca bizim senede üç kere falan oluyor. Hani annemin dönemi senede üç kere, işte 10 gün. 10 gün böyle bir kaplıca sezonu oluyor annemin ve ben bugüne kadar buradan mesela çok insan götürdüm oraya. Yani “***” anlatıyor, “Ya gelmeyen kalmamış!” diyor. Bütün akrabalarını, teyzelerini, halalarını onların, bunlarını, tersinden öyle bir şey de oldu. Yani “***” ailesi de tabii ki... Yani bakma, ben böyle bizimkileri anlatıyorum, eleştiriyorum falan ama hani “***” larda da... Ya benim mesela Afyonlu olmam, işte Alevi olmaman falan. Bunlar tabii ki sorun, sorunlara sebep oldu. Yani tabii ki bizler yani yaşadığımız hayatlar gereği hani, oturup da bunları dinleyecek değildik ama yani hatırlıyorum. Yani bütün bunlar böyle ha! Bizden mi? Bizden de mi mara? Maraniya falan yani. Mesela ilk öğrendiğim Zazaca şeyler bunlardı hani. Bizden mi? Değil mi? Mara! “Mara” işte “Bizden mi?” demek. “Maraniya!” “Yok, bizden değil.” Bu ne demek? Hani Alevi mi? Değil mi? Hani en kritik şey o. Önce Alevi misin? Değil misin? Alevi değil! Hı, neyse falan. Bir yandan da hani beni seviyorlardı falan hani. Böyle hani iyi birine benziyor falan, diye hani böyle şey yapıyorlardı, bir şeyde diyemiyorlardı. Alevi olmamam hani böyle bir şey. Afyon'a şimdi tersinden düşündüğünde, yani Dersimliler niye gitsin ki? Hani Afyon'a yani Afyon gibi bir yere üstelik yani... Korkunç şeylerle anılan hani, bütün biliyorsun generaller, askerler, onlar, bunlar hani bütün Türkiye'nin karanlık tarihinin hani sorumluların pek çoğunun şeyi Afyon, Afyon gibi hani illerden geliyor. Dolayısıyla hani, ne bileyim mesela... Ben öğrenciyim hatırlıyorum, TAYAD'lı aileler dövülmüştü Afyon'da ya da işte Metin Göktepe davası görünüyordu Afyon'da ve hani böyle gidenler dayak yiyorlardı falan. Yani böyle çok utanç verici bir yer aynı zamanda benim için şey olarak ama hani ne yapayım? Yani orası öyle bir yer. Yani benim sorumluluğum falan bir şey değil. Ama hani böyle, Dersimli ailelerimizin hani oraya gidiyor olması da tersinden hoşuma gidiyordu. Ve mesela ben dediğim gibi teyzelerini, halalarını hani hepsini, hem hani kaplıca meselesi, hani iyi gelir falan diye, hem de hani görsünler istiyordum yani hani Afyon, hani bizim hani benim, kendi ailem, işte akrabalarım, sonuçta tamam hani pek çok tartışmalarımız oldu geçmişte. Ama hani aslında insan yani dokundukça tanıdıkça, bütün bunların aslında saçma sapan hani önyargılar olduğunu vesaire görüyorlardı. O da benim için kıymetli bir şeydi. Yani onu fark ediyorum. Benim için hep bu önemli oldu yani. Bütün bu çatışmaların hani aslında hani birlikte, birlikte olunca, dokununca, tanıyınca bütün bu saçma sapan şeylerden arınabileceğimizi ya da işte bir takım yani yüzleşmeler, yani bazı şeyleri kabul etmek gerektiğini... Yani sonuçta bu ülkenin korkunç bir tarihi var. Yani katliamlarla dolu bir tarihi var ve bunu hani sen yok sayamazsın! Yani hani. Bunu yok sayarak bir yere varamazsın yani hani. Şimdi bizimkilerin hoşuna gitmiyor tabii... Anlatıyorlar yani mesela ailesi işte biz şöyle işte kıyımdan geçirdiler, şunu yaptılar, bunu yaptılar. Bizimkiler böyle bir geriliyorlar falan ama ben de bunu anlatıyorum. Yani bu yani sonuçta senin kişisel olarak sorumluluğunda olan bir şey değil. Bu, bu devletin karanlık tarihi. Bunları siz işte kabul ederek, bunlarla yüzleşerek, bunları öğrenerek ancak bir

yere varabiliriz. Hani bunları yok sayarak bir yere varamayız. Bunca zamandır yok saydınız, onun için biz bu hale geldik. Bak ben düşünsene 18 yaşında ilk defa Kürt diye bir şey olduğunu duydum. Ne kadar utanç verici bir şey. Yani hani, gibi gibi... Neyse öyle yani sıkıntısı...

Ben, ben şimdi İngiltere’de Master yaptıktan sonra işte Türkiye’ye döndüm. Benim şöyle bir şeyim vardı “***”. Yani ben çok değiştim son yıllarda. Yani karakter olarak da. Yani biraz zor bazı şeylerin değişmesi. Bazı hani varoluşsal özelliklerin değişime uğraması da biraz zordur. Ama ben gerçekten çok değiştim, yani onu görüyorum kendimde. Ben eskiden yani hem çocukken, gençken, Almanya’da yani benim çok netti hayatım. Böyle çok planlarım çok belliydi. Şunu okuyacağım, şunu yapacağım, sonra şöyle bir hayatım olacak. Yani emekliliğime kadar bütün hayatımı planlamıştım tabiri caizse. Yani benim için mesela çocukken de Alman öğretmenlerim şey diyorlardı: “Kesin ya avukat olacak ya,” hani, “politikacı olacak!” diyorlardı yani hani. Benim için böyle başka bir şey ve ben buna çok kaptırmıştım. Yani ben evet, ben hani böyle bir şekilde hak mücadelelerinde yer almalıyım ve hani ben muhtemelen o zaman Türkiye yoktu kafamda tabii. Almanya’da işte mesela yeşilleri takip ediyordum hani falan. Muhtemelen yeşillerin içerisinde işte, ben kendimi böyle hani öyle bayağı hani 12 yaşında mesela bunu hayal ediyordum. Ben ileride yeşillerde aktif siyaset yapan birisi olacağım. Hani, Türkiyeli bir kadın olacağım. Öyle düşünüyordum mesela hani, çok belliydi benim hayatım. Sonra üniversite falan filan her şey Avrupa Kamu Politikası okudum İngiltere’de. Hani bu bilinçli bir tercihti yani. Hani onları okuyacağım sonra da işte tabii, Almanya defteri kapanmıştı ama hani mesela, Türkiye’de böyle, atıyorum bakanlıkta falan çalışmayı düşünüyordum. Yani düşünsene yani böyle Dışişleri Bakanlığı falan hani, öyle bir yerlerde çalışmayı hayal ediyordum. Ya çalışabileceğimi düşünüyordum. Ben ne olacak ki yani? İktisat fakültesini bitirdim; Almanca, İngilizce biliyorum, işte hani siyasete atılacağım, şu, bu falan filan öyle. Böyle garip hayallerim vardı. Yani bir şeyleri değiştirebileceğimi düşünüyordum. Böyle mesela dalga geçiyordu lisede arkadaşlarım böyle. Çevre Bakanı olacağımı, ileride Türkiye’nin Çevre Bakanı olacak, falan diyorlardı mesela hani böyle çevreyle kurduğum hassasiyetlerden dolayı falan. Sonra ama işte hayat bambaşka bir yere... İşte İstanbul’u kazandım, dakika bir, gol bir hani. Hiç planladığım bir şey değildi. Siyasal okuyacaktım. İstanbul’a geldim ve bambaşka bir hayat işte, çalışma hayatı, hava yolları, işte ajanslar, şunlar, bunlar falan bambaşka bir dünya ile tanıştım orada. İşte kendi özel hayatımdaki çalkantılar, şunlar, bunlar ya acayip acayip şeyler. Sonra İngiltere’ye gittim. Artık orada hani şey benim için şeydi, yavaş yavaş “Yok ya! Ben sanırım o planladığım yoldan gidemeyeceğim.” noktasına geldim. Çünkü bir İstanbul Üniversitesi geçmişini geride bırakmıştım. Hani artık hayata farklı bakıyordum ve hani benim gibi birinin oralarda çalışmasının zor olacağını yavaş yavaş kabul ediyordum. Ama ne yapacağımı da çok bilmiyordum yani. Hani bir de babam vefat etmişti. Benim için zor bir zamandı falan. Hani böyle sudan çıkmış balık gibi İstanbul’a geri döndüm ve böyle ne iş yapacağımı bilmiyordum gerçekten. Yani böyle ve dedim ki, şey... “iş aramam gerekiyor.” Kira, işte ev tutmuştum falan. Hani evin kirası, şu, bu, ne yapacağımı bilmiyordum. En iyisi ben bir kitapçada çalışmaya başlayayım. En azından kiramı öderim falan diye bir süre kitapçada çalıştım mesela hani. İngiltere’de Master yapmışım, gelmişim, kitapçada çalışıyorum mesela hani falan. Yani tamamen şey, günümü geçiriyorum, bir yandan da kafamı toparlamaya çalışıyorum. “Ne yapacağım? Ne edeceğim?” diye.

O dönemde “***” vardı, benim üniversiteden arkadaşım. İşte, “***” gazetesinde çalışıyordu. Beni aradı, “***” dış haberler servisine birisini arıyorlar.” dedi. “Tam sana göre bir şey orası.” İşte, “Bir başvursana.” falan. Ben şey diyordum, “Yani ben gazeteci değilim, bir şey değilim,” yani hani, “ne alaka? Beni almazlar ki!” falan diyordum. Ondan sonra, “Gel bak, hani, “bir görüşmeye gel.” o zaman “***” dış haberler servisinin başında. Ondan sonra böyle bir yandan cazip geldi. Dış haberler servisi gazeteci falan filan. Hani, niye olmasın ki? Artık böyle bütün şeylerim yıkılmıştı. Hani böyle somut planlar falan. Neyse yani, hani kulağa hoş geliyor. Gideyim bari falan diye görüşmeye gittim. Adam da hani, ben tabii Almanca, İngilizce bildiğim için o kısmı muhtemelen cazip geldi. “Tamam!” dedi, “bir başla.” dedi. “Deneme süresi koyalım.” dedi. Hani, “Başla görelim.” dedi. “Yapabiliyorsan” hani, “devam ederiz. Aslında bizim işimize gelir.” dedi. “Almanca bilen kimse yok çünkü burada.” falan dedi. “Eyvallah!” dedim. İşte, başladım. Böyle çok hızlı bir şekilde işte, öğrendim. “***” de sağ olsun bayağı ilgilenmişti yani. Benim işte, tabii hiçbir şey bilmiyorum haber dili falan böyle haber yazıyorum ama hani o zamanları bilmiyorum, hiçbir şey bilmiyorum falan. Bayağı böyle öğretmişti bana hani kısa süre içerisinde. Sonra olmadı, orada deneme süresi bitti. O da ilginç olmuştu. Deneme süresi bitti ve ben hani çok umutluyum çünkü hani bana böyle sürekli “Ya! Çok iyisin!” Falan diye hani böyle beğeniyorlar getirdiğim haberleri işte. Ben tabii Alman basını da tarıyorum, diğerlerinden farklı olarak. Diğerleri hep aynı kaynaklardan besleniyorlardı. Ben tabii DPA’nın, hani Deuts’e hani, Alman Haber Ajansının haberini taradığım için farklı farklı haberler getiriyordum. Dolayısıyla dikkat çekiyordu ve hani böyle hızlıca şey oldum, hani beğenildi yaptığım işler ve şey süperdim! Yani. “Tamam!” dedim ya, hani ben, “Bu, hayalimdeki iş.” hani. Düşünsene sabah geliyorsun gazeteye, servisle gidiyorsun böyle hani garanti de bir iş, benim iş o zamanlar çok önemliydi garanti bir iş. Hani maaşın belli, şeyin belli, servisin var, belli saatleri... Sabah gidiyorsun. Bütün işin dünyadaki haberleri tarıyorsun, oradan kendine bir şeyler seçip öğlenki gündem toplantısına uygun haberler buluyorsun, gönderiyorsun. Sonra senin haberin seçilirse onları güzelce haberleştirip, görsellerini bulup, hani sunuyorsun ki, ertesi günkü gazeteye basılsın. Müthiş bir iş yani hani böyle “Vay be!” diyorum. Ben niye hiç hani böyle düşünmedim. Hani ne güzelmiş falan diye başladım ve deneme süresi bitince işte, “***” aradı ve “Çok üzgünüm.” dedi. “Ne diyeceğim bilmiyorum.” Tam o hafta genel yayın yönetmeni değişmişti. “***” dı o zaman, o gitti. “***” gelmişti. Bu isimleri özellikle zikrediyorum, belki bir yerlerde takılı kalır diye. Çünkü zamanında çok canım yanmıştı bütün bu şeylerden ve dedi, “Şu an şey yapamayacağız.” dedi hani. “Maalesef senin şeyin olmadı,” hani, “buraya kadarmış.” falan. Ben şok geçirdim. “Nasıl ya?” dedim. Hani yani hani o kadar, -bir ay mı ne çalışmışım orada- yani gayet iyi geçmişti.

Hani herkes çok memnundu falan bayağı böyle hani hatırlamıyorum şu anda da böyle herkes benden bahsediyordu o dönem orada. Hatırlıyorum böyle her gittiğim yerde “A, bak işte bu o kız.” falan diyorlardı. Hani Almanca bilen, işte şu haberi yazan falan. Böyle böyle bir şeyim vardı; ne derler? Hani bir havam vardı yani, onu fark ettim. Böyle bir insanlar konuşuyorlardı ve şaşırmışım yani olmayınca, bulmuşum. Yani nasıl olur? falan. Hatta hiç unutmuyorum bir mail atmışım. De, dedim “Yani ben bunu kabul etmiyorum ben bunu. Açıklamak zorundasınız.” dedim. Yani, “Ben bir ay boyunca çalıştım. Diyorsunuz

ki,” hani, “bu senin performansından kaynaklı değil. “E, yeni birini almayacağız diyorsunuz. E, o zaman beni niye çağırdınız yani? Niye beni bir ay çalıştırdınız ki orada o zaman?” Bir de sonuçta ücretsiz çalıştım yani. Hani bunlar şimdi baktığında hani tabii ki öyle olur ama benim için bunlar nasıl kabul edilebilir. Ben Almanya kafasıyla yaşadığım için. Ne münasebet canım yani. “Hani bir ay boyunca sen beni nasıl ücretsiz çalıştırsın? Madem birini almayacaksınız! Bunu bana açıklamak zorundasınız!” demiştim. O da böyle, “Çok haklısın bunu sormakta ama söyleyebileceğim bir şey yok! Genel yayın yönetmeni değişti ve Sedat Bey maalesef şu anda kimsenin alınmasını istemiyor.” dedi. Ve bundan böyle çok kısa süre sonra birkaç hafta sonra Sedat Ergin’in yeğeninini orada başladığını öğrendim, dış haberler servisinde. Öyle bir, tabii, arkadaşlarım olduğu için orada, hani öğrenmiştim bunu. Bu kısmın şöyle bir önemi var benim için: Orada “***” vardı, ekonomide köşe yazarıydı. Ben o zaman da şu an senin içtiğin gibi sigara içiyordum, şu anda içmiyorum (gülüyor). Sigara içmeye çıkıyordum “***” la. İşte orada hani muhabbet ediyorduk falan ve beni göremeyince sormuş arkadaşlara hani, “Ne oldu “***” ?” falan diye. Onlar da demişler, “Ya böyle, böyle.” işte. “Alınmadı maalesef.” falan diye. Çok kötü oldu işte, Almancası da çok iyiydi, şudur, budur falan diye işte anlatmışlar. Sonra beni aradı. “Ben “***”, “***” ten.” falan. Ben heyecanlandım, hani beni geri arıyorlar, herhalde istiyorlar falan diye. “Ya,” dedi, “bak ben” dedi “bilmem kaç yıllık gazeteciyim. Boş ver.” dedi. “Türkiye’de bu işler zor.” dedi. “Gazetecilik yapılacak iş değil.” dedi. “Benim bir arkadaşım var.” dedi. “Nakliye şirketi var.” dedi. “Uluslararası nakliye işi yapıyorlar.” dedi. “Tamamen,” şey, “yabancılara yönelik, ev eşyası, sergi eşyası taşıyorlar. Sen en iyisi,” dedi, “bak,” dedi, “Almanca bilen birini arıyorlar.” dedi. “Çalışma koşulları da çok iyi, aynı yabancı bir şirket gibi. Bence sen en iyisi,” dedi, “bak oraya git!” falan işte orayı... Ben, “Yok canım, ne münasebet nakliyeymiş, bana ne yani. Ben nakliyeyle işim olmaz. Ben artık gazeteci olmak istiyorum.” yani hani anlata... Başka bir kafaya geldim. “Yok, canım,” diyorum yani ben falan. “***” beni hiç unutmuyorum böyle üç kez aramıştı. Yani “Bak git sen! Beni dinle! Hani bak şöyle, böyle...” Ve ben en son, mahcup olup yani hani “Ya, koskoca hani “***” yani beni arıyor” ve ben de o dönem işsizim tabii yine. Yine işte kiramı ödeyeceğim, şu, bu hani şey, yaz dönemiymiş bu arada ve şey dedi, “Yaz döneminde çok yoğun oluyorlar. Hadi.” falan. Ben de dedim “Tamam ya! En azından bu yaz dönemini geçirmek için,” hani, “bir gideyim. Yani birkaç ay en azından çalışırım sonra orada da başka iş düşünürüm, başka bir şey yaparım.” diye. İşte görüşmeye “***” nakliyat iş yeri. Patronuyla işte, görüşmüştüm ve işte, ben açık açık söyledim. “Ben hani böyle bir iş daha düşünmüyorum. Hele benim şeyim değil ama sizin de birine ihtiyacınız varmış benim de işe ihtiyacım var. Hani birkaç ay yaz dönemine burada geçirebilirim isterseniz.” Hani işin tanımını anlattı falan hani, yapabileceğim şeylerdi. Tamam, dedim. Anlaştık, başladım. Böyle bin liraydı, hiç unutmuyorum maaşım. O zaman bin lira talep etmiştim daha doğrusu. “Ne kadar istiyorsun?” demişlerdi. Ben de yani, “Bin liraya çalışırım.” demiştim yani hani geçici bir şey zaten. İlk ay bin lira aldım. İkinci ay, üçüncü ay falan böyle çok kısa süre içerisinde maaşım böyle üç katına çıktı benim. Ve böyle şey hani bayağı böyle işte şey kısa sürede böyle işte koşullarım düzeldi, işte hafta sonları çalışmıyorum, tam hayal ettiğim gibi falan filan ve böyle cazip gelmeye başladı birden, yani falan. Uzun lafın kısası; ben oraya kaptırdım kendimi ve beş yıl o şirkette çalıştım yani. Beş yılım geçti orada. Uluslararası, bizim işimiz şeydi, Alman firmalarının... Yani benim işim daha doğrusu hani burası uluslararası bir yani uluslararası ev eşyası taşıyan bir şirketti ve sergi eşyası.

Benim işim de Almanya kısmıydı. Yani Alman firmalarının müdürlerini ya da işte Alman Konsolosunu, İsviçre, Avusturya Konsolosu yani diplomatların ve eksperlerin ev eşyalarını taşıyordum. Yani yurt dışına ve yurt dışından buraya ve sergi eşyası taşıyorduk. Yani işte bu Goethe'nin ya da işte Avusturya Kültür Ofisi'nin ya da işte Bienal'in Almanya taşımalarını ben organize ediyordum.

Dolayısıyla, şey... Değişik bir işti yani bu. Hani diplomatlarla, onlarla, bunla, işte gazetecilerle hani mesela işte hani falan oturup şey yapıyordum, onlarla işte değişik bir iş tabii. Onların evlerine gidiyorsun, işte toplantılar yapıyorsun, ev eşyalarını nasıl taşıyacaksın? Tabii onlar bizim eşyalarımız gibi değil. Yani öyle çok özel işte... Her resme, ayrı bir tablo, kasa yapılıyor, yok o yapılıyor, bu yapılıyor falan. Neyse işte öyle beş yılını geçti orada. Ama yani diyorum ya böyle savruluyorum yani oradan oraya, oradan oraya ve o dönemde işte tabii dediğim gibi çok değişik çevrelerden artık arkadaşlarım var. Hani çeşitli işlerde çalışmış olmaktan, her yere girip çıkmış olmaktan dolayı yani her türlü işte gazetecisi, osu, busu falan çok çeşitli çevrelerim var ama hani bir şekilde Dersimli arkadaşlarım hep beni... Hep beraberdik ve işte birisi şey dediler işte yani... Ha, bu arada sinemacı arkadaşlarım hep vardı yani belgeselcilerle hep yakındım o da şöyleydi: İstanbul Üniversitesi'nde hani belgeselle, fotoğrafla ilgilenen çok hani arkadaşlarım vardı. Onlara zaman zaman bir şeylerde yardımcı oluyordum işte. Hani ya da işte festivaller. Başka başka festivallere gidiyorduk işte. İstanbul film festivalini takip ediyordum tabii ki yakından o zamanlar. Öğrenci olarak sabah seanslarını kaçırmıyordum falan hani. Festivalleri hep takip... Ama hep böyle şey olarak yani, ben öyle çok büyük bir hani sinema sinefil falan değildim yani. Sadece işte öğrenciyken ve hani sonrasında da hem sevdiğim bir şeydi sinema. Ama hiçbir zaman hani sinemacı olmak gibi bir şeyim asla yoktu yani. Hani hele belgeselcilerin sefilliğini hani gördükten sonra, ben hep diyordum yani, "Yok ya! Hiç bana göre bir şey değil." Hep yakın arkadaşlarım oldu hani belgeselciler, diyordum, "Ya ne garip bir hayat." Diyordum. "Ya bu kadar, yani bu kadar zor koşullarda çalışıyorlar." Hani, "Hiçbir garantileri yok, para yok, pul yok." Hani, "Tamamen gönülden." Böyle çok şaşıyorum yani ve ben böyle elimden geldiğince onlara destek olmaya çalışıyordum. Yani atıyorum, film bitiriyorlardı yurtdışına gönderecekler, festivallere başvuracaklar, yabancı dil bilmiyorlar işte onlara başvuru formlarını dolduruyordum ya da işte filmlerin altyazılarını yapıyordum. Festivallere gönüllü olarak altyazı çeviri, yani altyazı yapıyordum. Hani öyle öyle işler. Bunların hepsini kendi, tırnak içinde, profesyonel hayatımın yanı sıra, gönüllü olarak yaptığım işlerdi bunlar. Hep böyle bir şekilde ilişkilerle olan şeyler. Hep birilerinin bir şeye ihtiyacı oluyordu. Kim var? "****" falan diye bir şekilde öyle bir şeyim olmuştu. İşte o dönemde "****" belgeselini yapıyordu. Ben "****" tanımıyorum o zaman. Ortak arkadaşlarımız var, dediler ki, "İşte bizim bir arkadaş var. "****" ilgili bir belgesel yapıyor. Onun İngilizce, Almanca altyazısı yapılması gerekiyor. Sen yardımcı olur musun?" falan. Ben tabii ki yardımcı olurum dedim yani. Hani benim için şey değil yani tartışılacak bir şey yok. Ben tabii oturdum yaptım onları. Sonra "****" tanıştık. İşte böyle çok iyi insan, güzel çocuk falan filan. İşte ve şey hani "****" de işte bana böyle bir yemek borcu vardı, şudur, budur öyle bir şeydi. Arkadaş olduk "****" la, falan böyle bir süre arkadaş olarak takıldık. Ve ben tamamen alt yazı olarak düşünmüştüm. Yani sonrasında festivallere başvurduk. Onun bütün o festival süreçlerini koordine ettim. Hani bunu tabii kendimi şey olarak hani... Bu arada öğrenciliğimde tabii ki öğrenmişim, Dersim katliamı, şu, bu falan. Yani bütün bunlara

yabancı değilim. O yüzden birazcık da şey hissediyorum; yani ben ne yapabiliyorsam, yapmalıyım bu insanlar için yani. Hani böyle bir borç gibi hani hissediyorum böyle hani sadece politik olarak değil, böyle içimden ve çok böyle hani, “Daha başka ne yapabilirim?” şeklinde. Böyle bir şeyim vardı hep ve “****” gibi işte başka arkadaşlara da yardımcı oldum. Ama dediğim gibi ben hiç şey düşünmüyorum. Yani bu alanda çalışmak gibi bir şey söz konusu değil.

Ben “****” dayım o zaman nakliye şirketinde çalışıyorum ve bir süre sonra... Sonra hatırlamıyorum şey... Beraber olmaya başladık. Yani böyle bir ilişkimiz başladı. Böyle âşık oldum, falan filan. İşte karşılıklı böyle böyle güzel zamanlarımız başladı falan ve ben böyle işte çok sıkılıyorum, hiç istemiyorum aslında hani bir... Bir de geçici olarak başladığım için her an böyle bırakmalıyım ben bu işi. Bana göre bir iş değil yani. Nakliye ne ya? falan diye ama böyle zaman geçiyor bir yandan da. Hani koşulları da iyi. E, bir yandan kendi şeylerimi de yapabiliyorum. Yani sinemaydı, işte yani her türlü şeyimden de geri kalmıyorum. Yani kendi hayat, özel hayatımda. Dolayısıyla bir şekilde beş yılımı geçirdim orada ve sonra “****” bitmişti artık. Festivaller falan hepsi bitti. “****” yeni projesine başlayacaktı. “****” ilgili belgeseline başlayacaktı. “****” yaşananları anlatmak istiyordu ve şey “****” beraber, görüntü yönetmenimiz “****” beraber çekime gitmek için işte Diyarbakır, Urfa, işte o bölgede röportajlar yapmak için yola çıkacaklardı. Ben de o dönem çalışıyordum, çok bunalmıştım. Böyle “Artık yeter!” dedim. Bu arada şöyle bir şey olmuştu: Hrant öldürülmüştü ve şeydi yani benim için böyle, hayatımda böyle bazı duraklar var böyle hiç acayip etki, yani üzerimde ve hayatımda böyle çok önemli etkileri olan, Hrant’ın ölümü bunlardan bir tanesiydi. Çünkü şeydi yani, hem çok üzülmüştüm, biraz tesadüf bir şeyle ölümünden çok kısa süre önce tanışma şansım olmuştu. Bir röportaj yapmıştık Alman bir gazeteciyle. Alman bir gazetecinin tercümanı rahatsızlanmıştı. Alman gazetecinin mesela çok ilginç, nereden tanıyorum işte, bu nakliye işi aracılığıyla. “****” dergisinin Türkiye muhabiriydi ve Hrant’la röportaj yapacaktı. Tercümanı rahatsızlanmıştı, beni aramıştı “Sen gelebilir misin?” falan diye. Ben böyle “Ya ben tercüman değilim. Ben yapamam!” falan. “Ya, olur mu? Sen yaparsın. Ne olur gel!” falan. Bir yandan da Hrant’la tanışmak, AGOS’la falan hani böyle şey olmuştum hani heyecanlanmıştım, tabii falan filan diye. Kadın da beni gaza getirdi “Yani, yaparsın” falan diye. Öylelikle gitmiştik ve benim için çok güzel bir anydı yani. Hani böyle tanışmak işte böyle çok güzel sohbet etmiştik. Akşam saatiydi; AGOS’ta hiç unutmuyorum kimse yoktu, sadece kendisi vardı ve böyle şey zaten hep sevdiğim, takip ettiğim birisiydi. Hem böyle kişisel olarak tanışmış olmaktan dolayı çok şeydim ve işte kısa süre sonra yani bundan bir iki ay sonra öldürülmüştü. Ben bir iş gezisi için Almanya’daydım. Hiç unutmuyorum, 19 Ocak günü ve böyle şey, yıkılmıştım yani hani ve Türkiye’ye geldim çok öfkeliydim. Yani çok öfkeliydim ve o nakliye şirketinde çalışıyorum. İşe gidiyorum ve hani insanların böyle beyaz bereyle falan gelmişti bir tane çalışan arkadaş mesela. Böyle hani gerçekten böyle boğasım geliyor. Hani böyle hani herkesle kavgalar ediyorum, Ermenilerle ilgili konuşuluyor işte iş yerinde. Yani işte Ermenilerle ilgili böyle hatırlamıyorum şu anda da böyle hani böyle hepsini böyle dövesim geliyordu. Yani böyle hani, öldüresim geliyordu. Hatta çok öfkeliydim yani ve kavga ediyordum, sürekli kavga ediyordum. Yani “Bu nasıl bir... “Siz nasıl insanlarsınız?” diyordum. Yani nasıl böyle bir şey, “Nasıl böyle hissedebiliyorsunuz? Ne kadar kötüsünüz!” falan diye böyle şimdi komik geliyor. Yani insan dediğin şey zaten böyle bir şey

aslında. Hani yani, o zamanlar bana göre insan iyi bir şeydi falan yani hani. Şu an öyle bakmıyorum hayatta ama o zaman öyleydi benim için. İnsan iyi olmalı yani falan. Hâlbuki insan bu işte yani. Öyle işte; rezil yani. İşte budur yani insan dediğin şey. Sonra işte, ben orada böyle şey yapamadım, gerçekten tahammül edemedim. Yani resmen bu yüzden yani hem orada arkadaşlarımın uğradığı mobinge seyirci kalıyor olmaktan dolayı yani patronun benimle arası çok iyiydi, bana hep çok iyi davranıyordu falan ama diğer arkadaşlar çok mobinge uğruyorlardı. Onlar için hep kavgalar ediyordum. Yani çalışan işçiler işte bu paketleme, teslimat hani işçiler çok kötü koşullarda çalışıyordu ve onlar için hep kavgalar ediyordum patronla. Hem de bu Ermenilerle ilgili konuşulan şeylere yani... Yani gücüm kalmamıştı artık böyle “Allah belanızı versin!” diyordum. Yani “Ne haliniz var...” Ve istifa ettim oradan. Daha fazla bu saçmalıklara katlanamayacağım diye istifa ettim. O zaman “****” gideceklerdi çekime, belgeseli için. Ben de şey, bu arada benim arabam var. Hani şey kullanıyor arabayı, ben kullanıyorum. Ehliyet hiçbir zaman yani vardı da araba kullanmıyordu. Hani böyle şey diyordum; tamam benim arabayla gidelim şey yapalım, siz işte çekimlerinizi yaparsınız, ben de gezerim diyordum. Birazcık kafa boşaltmaya ihtiyacım var falan işte. Böyle gidip işte Kürdistan’da, böyle gezi kitaplarım falan vardı. İşte böyle oradan, buradan notlarımı almıştım işte ben gezecektim, onlar da işlerini yapacaklardı gibi bir şeyle birkaç ay kafamı boşaltacaktım. Çıktık yola ve ilk durağımız; Ankara’ydı, hiç unutmuyorum. “****” ydı kalmış olan. Geçen sene maalesef vefat etti ve ilk röportajımız, avukattı kendisi, Çankaya’da işte bürosuna gittik ve tabii benim Ankara’da benim yapacak bir şey yok yani. Hani bildiğim yerler dolayısıyla ben de girdim yani röportaja. İşte hani yardımcı oluyorum, eşyaları taşıyorum falan filan hani ama hiçbir şeyim yok yani benim öyle bir projeye dâhil olmak gibi hiçbir şeyim yok. Yani ben öylesine onların yanında hani eşlik etmek üzere... Öylelikle röportaja bir başladık. Ben de oradayım, böyle başından aşağı kaynar sular döküldü. Yani böyle şok geçirdim. Ki yabancı birisi değildim aslında işte hani okumuştum yani o hani kitapları falan hatırlıyorum; yani öğrenciyken okumuştum, sonra işte o anmalar oluyordu üniversitede falan. Yani aslında hiç yabancıysa değildim yani hani meselelerin. Ama yani böyle bire bir yaşamış birinden duymak çok acayip çarptı beni. Yani çok etkilendim yani o röportajdan ve şey oldum yani, bayağı dağıldım yani hani. Böyle dört saat falan sürmüştü röportajımız. Çok etkileyici bir anlatım dili vardı ve böyle çarpılmıştım yani hani. Oradan çıktık hemen aynı gün, tabii zamanımız dar falan. Ya böyle acayip bir şey. Oradan gittik “****” vardı. Böyle bir otel sahibiydi. Onun otelinde röportaja gittik ve böyle ikinci bir tokat dedim orada. Böyle çok acayip bir gündü benim için hiç unutmuyorum. Ertesi gün iki röportaj daha yaptık Ankara’da ve ondan sonra yolumuza devam ettik ama ben böyle dağılmış durumdaydım. Yani oradan Diyarbakır’a geldik. Diyarbakır’a geldiğimizde artık şeydim ben hani yani, “Ne yapacağım ben?” Hani böyle her şey çok anlamsız geldi bir an benim için. Yani “Ben ne yapıyorum ya?” Yani, “Ne yapıyorum yani?” Yani, böyle bir kendimi tokatladım yani, yani her şeyi bırakıp, bu işe dâhil olman lazım dedim ve hani oturup kendi kendime şey dedim, “Hani belgeseli bitene kadar başka hiçbir şey yapmayacaksın! Oturup buna dâhil olacaksın. Elinden ne geliyorsa yapacaksın!” Hani sonuçta bunun işte hani belki para bulmamız gerekebilir, röportajları organize etmek çok becerikli birisi değil yani bu organizasyon konusunda. Genelde ben toparlıyorum onun arkadan işlerini. Ondan sonra, diyordum yani bir şekilde bunu hızlandırmam lazım. Daha çok insana ulaşmamız lazım. Hani bu çok önemli bir şey ve bu alanda hiç bugüne kadar bir şeyin

yapılmamış, yani belgesel çalışması olarak, bir şeyin yapılmamış olduğunu öğrendim ve bu benim için çok şey oldu. Nasıl olur ya? 30 yıl, -o zaman 30 yıldır- 30 yıl geçmiş üzerinden ve mesela görüştüğümüz insanların hepsi şey diyorlardı: “Ben ilk defa hani konuşuyorum. İlk defa konuşuyorum...” Onlar için de acayip bir süreçti. Yani 30 yıl sonra ilk defa anlatıyorlardı. Üstelik kameraya karşı anlatıyorlardı. Yani böyle karşılıklı bir şey vardı orada ve ben çok şey olmuşum. Yani belgeselin gücü beni çok etkilemişti. Yani onlar için de böyle bir terapi gibiydi yani. Oturup hani yıllar sonra bununla yüzleşmek, hani bunları anlatmak, yani sonuçta çok ağır travmalar o zaman. Yani bir sürü arkadaşlarını kaybetmişler, işkenceler yaşanmış, acayip direnişler, ölüm oruçları hani o koşullar altında her şeye rağmen inanılmaz şekilde direnmişler işte. Yani işkenceler, onların üzerindeki etkileri ve oturup bunları anlatıyorlar, yani kameraya karşı üstelik. Yani bu muazzam bir yani şeydi gerçekten, güçlü. Etkileyici bir şeydi ve ben dediğim gibi o dönem karar verdim, “***” belgesini bitene kadar ben başka bir iş yapmayacağım.” Bir de şöyle bir şey vardı. Kendi evimde oturuyordum artık. İşte babamın falan şeysi ile nasıl diyeyim hani, miras falan filan öyle bir şeyler kalmıştı ve İstanbul’dan ev almıştık. Kendi evimde oturuyordum artık. Dolayısıyla kira derdim falan yoktu. Yani tabiri caizse karnımı doyuracak parayı da bir şekilde zaten kazanıyordum kazanabiliirdim yani. Dolayısıyla, hani ben hani bu projede bir süre bu projeye kendimi dâhil edebilirim, daha sonra zaten hani yolu belli, onun başka bir iş yapacağı yok! Hani o belgesel, kafasında bir sürü projeler vardı yani; bu bitecek, sonra şunu yapacağım! falan diye. Hani zaten belliydi onun gideceği yol. Dolayısıyla, ikimiz de aynı yoldan gidemeyeceğimiz için yani aç kalırız düşüncesiyle, hani tırnak içinde, piyasada çalışması gereken kim? Ben hani, sorun değil ben, hani normal işime devam ederim. Yani paramızı kazanırız ya bu işleri yapar, hani güzel böyle bir şeyimiz olur diye düşünüyordum. Oraya öyle dâhil oldum işte bir buçuk, iki yıl sürdü. Yaklaşık 80 kişiyle röportajlar yaptık. Hem Türkiye’de, yani Kürdistan’da işte, Türkiye’nin çeşitli illerinde, hem de Avrupa’ya işte gittik. Hani Avrupa’nın çeşitli illerinde böyle sürgünde yaşayan, o dönemi geçirmiş olan insanlarla söyleşiler yaptık. İşte bütün bunların deşifreleri, işte bütün bunların hani çevirileri işte kurgu süreciydi, şuydu, buydu falan 2009 yılında belgeselini bitirdik ve o dönem söyle olmuştu: Film bitti hani, jenerik yazılıyor, hani tabii ben her şeyle dâhil olmuş oldum yani şoförlüğünden, aşçılığın, deşifresinden, çevirisinden, festival başvurusundan, işte üç, beş para bulmaya çalıştım falan. Çok şey olamadıysam da, hani en azından, hani fiziki koşul, yani bir şekilde filmin yapım koşullarının oluşmasında katkı sunmuş oldum. Jenerik yazılıyordu, kurguculuk işte böyle yazdı işte, yönetmen “***” işte, yapımcı “***” diye yazdı. Dedim, “Nasıl ya? Bir dakika. Ben yapımcı değilim ki!” Falan filan yani, filan. “Olur mu?” dedi. “Senin yaptığın iş yapımcılık işte.” dedi. Yani, “Buna yapımcı diyoruz biz.” dedi. Hani, “Sen yapımcılık yaptın, fazlasıyla hani yaptığından, dolayısıyla seni buraya, yapımcı olarak yazıyorum.” falan. “Ya olur mu öyle şey canım?” falan diye böyle hani, “Ne olacak ki!” falan diye öyle biraz direnmiştim sonra da hani çok da üzerine düşmedim öyle, hani bir tane yapımcı şeyim oluversin falan diye öyle yazdım. Ve ben dediğim gibi oradan tekrar şeye dönecektim ben, diğer işlerime. Diğer işlerim dediğim o dönemde artık şey yapıyordum mesela fiksirlik yapıyordum. Yani bir şekilde bu Almam gazeteciler, televizyoncularla ilişkim oluşmaya başlamıştı. İşte Türkiye’de İstanbul’da işleri oldukça beni arıyorlardı. Ben de işte günlük, haftalık neyse işlerde çalışıp böyle, tırnak içinde, iyi paralar kazanıp, hani bir süre rahat ediyordum falan. Öyle öyle, hani yaşamımı

sürdürüyordum ve şey... Dolayısıyla, belgeselcilik, yapımcılık falan gibi bir şey hiç yoktu ve dediğim gibi bu sefil hayat, tırnak içinde, hiç bana göre değildi. Ben o zaman daha şeydim yani böyle işte; benim düzenli maaşımı olmalı, sigortam olmadan olmaz! Mutlaka hani sigortalı bir işte çalışmalıyım falan. Hani böyle her şeyi böyle çok garanti, hayata başka türlü baktığım zamanlardı ve şey bitirdik. Şöyle talihsiz bir şey oldu. O zaman düşün 2009 senesi Türkiye'nin bambaşka dönemleri yani işte AKP'nin yeni işte bu hani şey dönemleri. Hani sözde hani, şimdi düşünüyorum da yani boy boy gazetelerde, ha bu arada “****” bitirdik, ilk Altın Portakal Film Festivali'ydi. Oraya katıldık ve Altın Portakal Film Festivali'nden ‘en iyi belgesel film’ ödülünü aldık. “****” sahneye çıkmıştı. Hiç unutmuyorum; Ceylan Önkol'a adamıştı. Bomba yerine oyuncakla oynamak, oynayan oynamaları için falan diye öyle bir etkileyici bir konuşma yapmıştı, heyecanlıydı falan. Yani Altın Portakal ödülünü aldık ve çok önemliydi, o zamanlar tabii falan. Böyle boy boy gazetelerde röportajlar yapılmıştı. Milliyet'i, Sabah'ı falan böyle çarşaf çarşaf röportajlar yapılmıştı. Bir de tabii ilk defa böyle hani kamusal alanda tartışıldığı için o zamanlar hani şimdi gibi düşünme. Düşünsene 2009 yılı yani bir defa bu insanlar ilk defa hikâyelerini paylaşmışlar. Yani bunun bir belgesele dönmüş olması, Antalya gibi bir yerde, hani Antalya'ya seyircisiyle buluştu. Düşünebiliyor musun? Min Dit vardı o zaman Miraz'ın filmi. Yani o da bayağı tartışmalara vesile olmuştu. Antalya'da yani hani düşünsene; acayip acayip zamanlar ve şey işte sonra SİYAD'dan ödül aldık. SİYAD'dan en iyi belgesel film ödülünü almıştık. Ankara Film Festivali'nden en iyi film ödülünü aldık falan derken böyle bayağı böyle popüler oldu birden. Hani şey ve hani yaptığı iş falan. Ve öyle bir dönemde şak askere gitti. Askerden yıllarca kaçtı, sürekli işte raporlar, şu, bu falan filan en son artık bir noktada kaçamadı ve kısa dönem işte beş buçuk ay askerliğini yapmak için ortadan kayboldu ve böyle hani ben filmle tek başıma kaldım yapımcısı olarak. Yani işte acayip festivallerden davetler geliyor, işte ödül. Ankara'daki ödülü mesela ben almıştım, askerdeydi çünkü.

Hiç unutmuyorum; Ankara Film Festivali... Ankara mıydı ya? Can Dündar'dan almıştım ödülü, hani en iyi belgesel film ödülünü Can Dündar takdim etmişti. Çok komik geliyor şimdi hani bütün bunlar.

Neyse şey; “****” askere gitmişti ve ben tek başıma kalmıştım. Bu şu açıdan önemliydi. Festival davetleri geliyor, işte dernekler, kurumlar, STK'lar, üniversiteler hani filmi göstermek istiyorlar, söyleşi yapmak istiyorlar, kim gidecek? Yönetmen askerde! Düşünsene rezalet yani, ben varım yapımcı olarak başka hani. Ben böyle “****” yapmaya çalışıyorum. “Sen gitsene!” diyorum, bizim kameraman arkadaşta. “Yok.” diyorlar, “senin gitmen lazım, sen yapımcısın.” İşte şudur, budur hani. “Ya,” diyorum, “ne yapımcısı? Ya nereden çıktı bu şimdi başıma?” falan. Neyse, öylelikle yavaş yavaş böyle hani hem Türkiye'yi hem de bayağı dünyayı turlamaya başladım. Böyle Stockholm'e gittim işte festivale böyle tek başına. Düşünsene hani oradaki Kürt diasporasına karşı çıkıp böyle hani beş anlattım falan yani hani acayip bir şeydi, deneyimlerdi. Tabii ben şeyi bekliyorum hani, “****” dönsün askerden, sonra ne yapıyorsa yapsın, ben de işte işlerime devam edeyim noktasındayım.

Derken işte, “****” projesi başladı ama ben tabii şeyim, oralarda değilim yani ben hani şey yapmıyorum ama o dönemde işte “****” belgesine başlayacaktı işte, “****”da tanıyoruz işte üniversiteden falan. Çok işlerimiz oluyordu, bize çok destek olmuştu bütün bu film yapım sürecinde. Hep onların stüdyolarını kullandık, aktarımları, her şeyi orada yaptık yani hani. “****” vardı o zaman başında. Sağ olsun yani gerçekten oranın bize çok katkısı olmuştu yani. O vesileyle tanışmıştık ve yapımcı arıyordu belgeseline ve işte benimle çalışmak istediğini söyledi, yapımcı aradığını söyledi falan. Ben de “Allah, Allah!” diyorum “Niye hani bana şey yapıyor ki?” Yani, “Ben,” yani “ben koskoca “****”, başka yapımcı mı yok?” Yani, “Piyasada bir sürü insan var.” yani falan. Dedi, “Ben seninle çalışmak istiyorum.” falan. Ya diyorum, “Ben yapımcı değilim ki ben. Bu filmi yaptım ama hani bu yani biraz koşullardı ve hani böyle oldu. Yoksa ben hani yapımcı olmak gibi bir derdim yok yani ben şey değilim.” falan. “Ya, yok.” dedi. Ben dedim, “Siz bulursunuz başkasını” falan. O zaman sizli, bizli konuşuyorduk tabii hani. Başkasıyla şey yap... “Yok,” dedi, hani “senin gibi birisini arıyorum.” dedi. “O yüzden,” dedi hani, “beraber çalışmayı çok isterim,” falan dedi. Ben de, “Vallahi,” dedim, “ben hani çok bu işleri yapmayı düşünmüyorum ama hani bu proje de çok önemli.” “****” Belgeseli, Türkiye’deki işte LGBT’li arkadaşlarının yaşadığı durumları anlatmak, ailelerinin durumları falan hani hoşuma, çok hoşuma gitmişti. O konuda da bir şeyler yapmak gerekiyordu falan. Ben dedim: “Ne gerekiyorsa hani, katkı sunmaya hazırım ama hani böyle yapımcılık gibi bir şey vaat edemem” dedim. “Hem,” dedim ben hani çünkü o dönemde de belgesel film festivalinde çalışıyorum. “****” film festivali koordinasyonundayım, “****” birliğinde çalıştım.

Hem festival dönemiymi, hem de işte dediğim gibi ben hep geçici baktığım için bu işlere hani ben diğer hani işlere geri dönmeliyim. Yani para kazanacak işler daha garanti, turnak içinde, işlere geri dönmeliyim şeysiyle, şey yapmadım. Böyle ama bir yandan da önemli ve ben de katkı sunmak istiyorum diye, hani ekibe dâhil oldum. Ve bir şekilde tabii ki hani o her zaman olduğu gibi hani kendimi kaptırıp, sonra da hani o filmin de yapımcılarından biri oldum. Dolayısıyla da hani şey ve sonradan şey anladım, Ya, yok. Bu işler çok önemli işler. Yani bu belgesel sinemanın gücü çok önemli ve maalesef Türkiye’de çok zor koşullarda çok kötü koşullarda yapılıyor. Üstelik hani bu tür filmler, özellikle “****” ilgilendiği filmler. Yani, yani yaptığı işler ve kafasında planladığı diğer işler ya da başka yakın çevremizde fikir aşamasında ya da projelendirilen işleri düşündüğüm de hani bunlar çok önemli. Türkiye’nin ben öyle tanınıyorum. Biraz tabu meselelerine dokunan, böyle işlerin geleceğini görüyordum ve bunların bu koşullarda yapılmaması gerekiyor diyordum.

Yani bu, bunlar hani çok kötü kameralar, teknik olanaklar, işte imkânsızlıklar falan ve bunlar bu şekilde anlatılmamalı. Hani daha iyi anlatılmalı daha hani hak ettiği gibi, yani hak ettiği gibi derken, bu arada ben tabii dünya festivallerini de takip ettiğim için hani yani takip ettiğim derken, abartmayayım yani, ama hani sonuçta yabancı filmleri de izleme şansım olduğu için, birazcık şeydim yani hani, “Ya niye biz bu olanaklara sahip değiliz? Bu ülkede yani niye?” falan ve şey fark ettim; ya Türkiye’de çünkü belgesel, belgeselcilerin yapımcıları yok çünkü. Hani belgeselciler her işi herkes kendi yapıyor hani. Kameramanı, görüntü yani kurgucusu, yönetmeni, yazarı, herkes aynı kişi. Bir kişi, iki kişi neyse yani. Hani yurtdışında

öyle değil yani. Yapımcılar var, işte senaristler var, işte danışmanlar var, kurgucular ayrı, kameramanı ayrı, onun asistanı, bunun asistanı, gelen ekiplerle de çalıştığım için görüyorum yani. Bir geliyorlar, ekip kameramanı var, asistanı var, yok efendim yapımcısının asistanı var falan. Biz öyle değiliz yani biz sonuçta. Yani şey dolayısıyla dedim, “Burada böyle bir sorun var. Hani yapımcı eksikliği var, bu alanda ve ben de Almanca, İngilizce biliyorum. Eh birazcık sinemaya da bulaşmış oldum. Hani belgesel sinemaya ve tür konular, önemli konular o zaman ben bu işi profesyonelce hani layıkıyla yapmaya çalışayım.” dedim ve ben “Tamam madem öyle, bu işe gireyim” dedim. Yani “Yapımcı olayım ben” dedim ve öyle öyle yapımcılık şeyine atıldım yani işte de beraber o zaman ilk bir hani başlamıştık öyle. O biliyordu benim işte bu alanda çalışmak istediğimi ve şey dâhil oldu. İkimiz beraber, böyle iki kadın yapımcı olarak böyle hani bir giriştik, “***” sonradan tercih etmedi. Yani o böyle yapım süreci o birazcık daha işin yaratıcı boyutunda yer almak istedi. İşte hem kurgu yapıyor hem başka işler yapıyor falan hani bu yapımcılık süreci ona biraz sıkıcı ve yıpratıcı geldi. O yüzden o bir noktada bıraktı ve diğer hani o filminin diğer boyutlarından dâhil olmaya başladı sinemada.

Ben ise yapımcılığı, sonradan onu anladım. Yani yapımcılık tam bana göre bir şey aslında. Yani benim zaten hani birazcık o alandaki, yetenek demeyeyim de yani hani, biraz mizaçla ilgili bir şey. Ben zaten hep böyle hani bir şeyleri toparlamak, hani bir şeyleri çözmek, hani bir şeyleri organize etmek falan. Hani hayatım hep bunun üzerine kurulu oldu. İşte sosyal bir insanım, insanlar, şu, bu, falan filan ve bir şeyleri hani böyle falan ve aslında yapımcılık bu yani. Hani filmin bana göre; yapımcı deyince insanlar hani böyle bir para bulan, işte zengin olan, falan hani, öyle bir şey değil yani yapımcılık. Özellikle belgesel sinemada bana göre yapımcılık, yapımcı olmak demek, yani filmin ortaya çıkması için gereken bütün koşullarını yaratan, ortaya çıkmasını sağlayan, sağlamaya çalışan kişidir yani. Hani bu işin tabii ki parası da dâhil hani finansmanını sağlamak ama onun dışında da yani hani, o filmin ortaya çıkması için ne gerekiyorsa... Benim derdim şuydu: Ben öyle bir yerden dâhil olmalıyım ki, hani yönetmen filmine konsantre olsun, yani o şey dert etmesin, yani hani işte parasını, yok efendim şunu nereden bulacağım? O röportajı ayarlamak, o izni almak falan filan. O filmin kendisine konsantre olsun. O iş bende olsun. Kameraman kendi işiyle ilgilensin, görüntü kısmıyla. Kurgucu kendi kısmıyla. Yani böyle bir ekip oluşturabilirsek o zaman hani çok daha güzel işler ortaya çıkar motivasyonuyla başladım bu işlere ve öyle giriştim yani işte derken. Ama işte hayat işte, garip bir şekilde öyle şeyler oldu ki hayatımda işte bir şekilde hayal ettiğim, planladığım, arzuladığım şeyleri istediğim gibi yapamadım yani hani. Hani geriye dönüp baktığımda, şu an işte “***” gibi falan yani böyle aslında bayağı hani önemli konulara bir şekilde el atmış oldum. Hani dâhil olmuş oldum bu projelere ama hani hayalimdeki gibi bir düzeyde yapamadım açıkçası. Buna da birazcık kendi özel hayatımda yaşadığım işte tam böyle ona başlamışken işte bir kanser hikâyem oldu böyle bir kanser işte, tiroit kanseri işte, çok ciddi bir şey değil ama yine de benim aylarımı aldı yani. İşte atom tedavisiydi, ameliyatıydı, osuydu, busuydu toparlanmasıydı falan. Sonra işte böyle hani projeler peş peşe geldi falan. Bu arada hani teklifler geliyor bana dışarıdan, işte “Şu proje var yapımcı arıyoruz, sen şey yapar mısın?” falan. Ben onlara hiç giremedim, girmedim çünkü şöyle, hani benim hani böyle hani piyasada böyle yapımcılık yapmak isteyen falan... Ben, belli konular var ilgilendiğim ve bu konuların hayata geçmesi için katkı sunmak üzere

kurulu ve bu benim yapımcılık anlayışında da böyle hani. Masa başında oturup işte birkaç bir şey yapmak değil. Ben böyle her şeyiyle dâhil oluyorum bir işe. Yani onun her şeyiyle ilgileniyorum dediğim gibi yani. Hani yani her şeyiyle. Dolayısıyla bu da zaman alıyor ister istemez. Zaman aldığı içinde, benim hani başka bir şeyle uğraşacak şeyim olmuyor yani eş zamanlı. Ben hani bir proje, yani dâhil olursam tam olurum. Ona da, “Öyle bir zamanım yok.” deyip hani hep dışında kaldım, pek çok başka şeyin. Bir de hani hakikatten ben böyle işte sinema, güzel bir sinema filmi yapayım, işte yapım... Öyle bir şeyim yok yani. Beni, bu ülkede çok dert var yani hani anlatılması gereken böyle biraz sorumlu hissediyorum kendimi. Yani bu ülkenin tarihinde çok karanlık şeyler var. Çok böyle söze gelmemiş, işte bastırılmış, unutulmuş, kaybolmuş şeyler ve hani belgeselin böyle bir gücü var işte. Hani bütün bunlara şey, o yüzden ben hep söylerim yani bu ülkenin vicdanı olduğunu düşünüyorum, belgeselcilerin diye. Çünkü onlar hep bir yerlerde bir şeyleri kaydediyorlar ve hani ileri zamana aktarılmasına katkı sunuyorlar, aracı oluyorlar. Hani o yüzden çok önemsiyorum yani belgesel sinemayı. O anlamda da hani elimden geldiği kadar işte falan. Hep böyle bir umutla şey yaptık. Hani en son “****” meselesi oldu mesela. Hani “****”da yaparken yine böyle çok sıkıntılar çektik işte, parasal, şu, bu falan çok stresliydi mesela bütün bu süreçte. Hem böyle ağır bir sorumluluk hissediyordu. Hani yani sonuçta acayip bir süreç yani hani bir yani yılların savaşının, bittiğine tanıklık etmek gibi. Hani bu acayip bir sorumluluk yani bir belgesel sinemacı için. Hani acayip bir yük vardı üzerinde bununla ilgili. Bir yandan acayip bir heves, yani falan böyle çok karışık duygular içerisindeydi. Bir yandan da böyle maddi olarak şeyimiz var. Ne olacak yani bizim bu halimiz? Nereye kadar yani biz böyle yaşayacağız? Yani sürekli böyle hani ayı geçirmeye çalışıyoruz. Hani tamam neyse bu ay da ödedik faturaları, hadi geçiyoruz. Hani sonuçta biz de 18 yaşında değiliz artık belli bir yaşa gelmiştik yani ve “****” rahatsızlandığımda 38 yaşındaydı. Yani hani artık gelecek şeyimiz vardı işte çocuk yapmayı düşünüyorduk, yok efendim şeydu, buydu. Yani nasıl olacak? Nasıl geçineceğiz? Falan diye kaygı... Benim hiçbir zaman öyle kaygılarım yoktu mesela. Ben, hep şey derdi, “Senin tabii şey tuzun kuru.” derdi. “Sen tabii ki yoksulluk falan yaşamadığın için hani böyle rahatsın. Bir şekilde hani karnım doyar diye düşünüyorsun.” Ama biz muhtemelen farklı bir şeyden geldiğimiz için hep böyle bir, tabii yoksul bir aileden geliyordu. Yani yoksul dediğim, yani başka insanlara göre çok daha iyi durumdaydı, belki hani öyle şimdi şey yapmayayım ama hani sonuçta şey... Dolayısıyla hep böyle bir stresliydi o konuda. Filminde de mesela işte ben hep şey umudum vardı. Hani “****” özlediğinde tabii onun böyle hani son başvuruları; efendim yurtdışı ortak yapımlar falan. Öyle bir süreç olamayacaktı, belliydi yani konusundan kaynaklı. Biliyorsun biz filmi bitirene kadar, kimseyle paylaşmadık yani hani en yakın çevremiz bile bilmiyordu yani bu filmi yaptığımızı. Böyle bir film yaptığımızı dolayısıyla buna özel bir şey diyordum. “Tamam bak, bu film bitecek ve ben bunu yapımcısı olarak işte yurtdışındaki televizyonlara satacağım, şöyle yapacağım, böyle...” Böyle diyordum. “Sen rahat ol! Bu çok önemli, tarihi bir film ve hani bizim çok özel imkânlarımız var.” Yani ilk defa profesyonel bağımsız bir film ekibi o kamplara girebildi, oradaki şeyler inanılmaz hani bu filmde biz hani, tırnak içinde artık hani para kazanabileceğiz. Şimdi yanlış anlaşılmasın, böyle trilyonlar kazanmak gibi bir hayalimiz, hedefimiz yoktu yani tabii ki. Ama hani en azından hani birazcık benim o en baştan hayal ettiğim, yani layıkıyla bu işleri yapmak, herkese emeğinin karşılığını ödeyebilmek, işte yani biz de geçimimizi sağlayalım işte etrafımız, ekibimiz, herkes hani olması gerektiği gibi

çalışabilelim, yaşayabilelim şeysiyle şey diyordum, “Tamam bu film bittiğinde işte sinemalarda vizyona girecek. İte Türkiye’de acayip böyle tabii barış gelecek, işte her yer vizyon rekorları kıracağız. İşte yurtdışında televizyonlara satacağız falan ve sonra yavaş yavaş zaten önümüz açılır. O dönem bir “****” belgeseli de yapıyorduk, hala yapıyoruz ama askıda kaldı o. Hala bitiremedim. Neyse yani böyle önümüz açık gibi görünüyordu ama işte biliyorsun. Sonra maalesef bambaşka süreçler oldu. Yani filmi bitirdik. Film bitirdik, çıktısını aldı “****”. Ben o zaman İzmir’deydim. Bir insan hakları, insan haklarıyla ilgili belgesel film atölyesindeyim, İzmir’de. 2015 yılıydı işte 18 Mart günü. “****” bitirdi filmi, ertesi gün kalbi durdu. 15 dakika boyunca çalışmadı kalbi ve oksijensiz kaldı, beyin hasarları, şu, bu falan filan işte ben apar topar İzmir’den geldim. Sonra işte koma süreçleri ve yoğun bakım, şu, bu falan. Neyse yani o süreçlere girdik. Dolayısıyla hani başa döneceğim hani; yapımcılıkmış, yani ben hep hayalimde yani başka türlü işler yapmak vardı. Yani başka biçimde bu projelere el atmak vardı ama hayat bir şekilde izin vermedi.

Yani öyle diyeyim yani hani tam hayatımda hani hayal ettiğim gibi yapmamak. Ama sorun değil yani sonuçta hayat dediğin bir yandan da böyle bir şey zaten hani. Bunu öğrenmiş oldum ben bu vesileyle. Yani bir zamanlar planladığım o hani “Şunu okuyacağım, şuradan emekli olacağım” falan onun aslında hayatla bir alakası olmadığını, gerçek hayatın bu olduğunu öğrenmiş oldum. Yani hayat dediğin hani bazı insanları biraz farklı vuruyor. Bazı insanları az vuruyor, çok vuruyor. Neyse ne, yani çok önemli değil ama hani neticede hani hayal ettiğim yapımcılığı yapamadım da başka biçimde yapmış oldum. Önemli olan hani şimdi geriye dönüp baktığımda, hakikaten hani güzel işler yapmışız! Öyle veya böyle, hani elimizden geldiğince hani önemli değil yani hani kaç kişiye dokunmuş, ne yapmış? Önemli... Ama hani böyle iyi işler yapmışız. Keşke hani “****” daha iyi olsaydı daha güzel işler yapmaya devam edebilseydik. Ama ne yapalım? İşte hani öyle bir sürecimiz oldu. Bizim de dolayısıyla şey, şimdi de işte “****” çalışmaya devam ediyorum. İşte belgeselinin de yapımcılarındanım. İşte öyle yani hani; böyle önemsedğim, sevdiğim, kalbine, vicdanına güvendiğim, aklına güvendiğim insanlarla yol... Ya bunlar hassas konular sonuçta anlatabiliyor muyum? Hani herkesin anlat... Yani böyle sıkıntılı işler de çıktı sonuçta hani böyle yani iyi ki dâhil olmadım dediğim birtakım projeler oldu. Teklifler gelmişti falan ben işte olmamıştım ve hani zaten yapamazmışım yani anlatabiliyor muyum? Birazcık öyle benim hani şey öyle biraz şanslıyım yani. Birlikte çalıştığım insanlara yakın hissettim ve hep hani böyle tabii ki çok tartışmalarımız, çatışmalarımız oldu falan ama zaten öyle olur yani hani güzel bir sonuçla hep sonuçlandı. Özetle hani iş, sinema meselesine nasıl dâhil olduğumun da böyle bir hikâyesi var yani (gülüyor).

Öyle yani. Bir de işte sansürle olan şeylerimiz oldu tabii. Yani anılarımız (gülüyor), deneyimlerimiz bir de onlar oldu yani onlarda. Hayatımızda bir yer kapladı maalesef. Ya maalesef demeyim de işte bu ülkede bir şeyler yapmanın bedeli oluyor sanırım bunlar yani hani. Bilmiyorum onları anlatmama gerek var mı? Yeterince konuştuk onları hep birtakım yerlerde ama yani öyle Türkiye’nin işte sansürle olan hikâyesi. Evet, onlara çok girmeme gerek yok. Yani çekindiğimden değil de yani uf sıkıldık ya, içimiz şişti artık gerçekten, bu biraz artık başka bir noktadayım ben ya, gerçekten böyle, hani “Ne halleri varsa görsünler!” noktasındayım. Yani hani bu garip insanlar, festivaller, işte o yok saymalar, o kap... üstünü kapatmalar,

hiçbir şey... Aynı şeyler yani işte benim ailemin yaptığı şeyle aynı şey yani... O bir takım büyük insanların, o festivallerin başında hani... Yeni bir sayfa açmak, artık onlar geçmişte kaldı. Biz artık hani sansürle anılmayacağız, işte bu yeni bir falan... Yok! Böyle bir şey kardeşim yani... Böyle bir şey yapamazsın, sen onları yok sayamazsın! Yani hani. Onları yok sayarsan al işte böyle tökezlersin yani. İşte ve şey ama ya inşallah bir gün, bütün bunların masaya yatırıldığı, hani güzel zamanlar olur umarım. Artık biz görür müyüz? Göremez miyiz? Bilemiyorum da (gülüyor).

2015 hakikaten yani çok şey bir yıld dediğin gibi; hem kişisel hayatlarımızda, “****” rahatsızlandığı. Sene mesela, 2015 ama onun dışında da böyle her şey tepetaklak şey oldu... Bütün o katliamların işte, Diyarbakır’daki patlama, işte Ankara Katliamı, Suroç, şu, bu yani her şey o 2015’te hani başlamıştı ve gerçekten giderek daha kötü oldu falan. Hani artık şey yani, toplum olarak böyle biraz ruh sağlığımızı gerçekten korumakta zorlanıyoruz, onu fark ediyorum. Bir de hani sen tabii çok yakından yaşadın o süreci. Akademisyenlerin durumu falan ama hani onun dışında da yani şimdi bakıyorsun böyle, o kadar çok insan gitmiş ki yurtdışına. Yani böyle insan... Çok bazen üzülüyorum. Yani bütün bunları yani içim burkuluyor. Yani çünkü hani biz nasıl 12 Eylül dönemlerini, şimdi mesela biz Avrupa’ya gittik, orada çekimler yaptık, o insanlar falan böyle hep böyle işte geçmişte kaldı. İşte bir zamanlar; darbeler olmuş falan ve oralara gidip yerleşmişler yine hayatlar kurmuşlar. Bambaşka hayatlar yaşıyorlar şu anda. Bazı insanlar o zamandan beri gelememişler mesela. Gelemiyorlar Türkiye’ye yani hani ve ben hep çok üzülüyordum onlara. Mesela işte, ailelerini kaybediyorlar, cenazelerine gelemiyorlar, işte o doğup büyüdükleri köyler, o yaşadıkları şehirler, yani düşünsene 40 yıldır gelememişler yani hani. Bu acayip geliyordu bana mesela. Şimdi bakıyorum mesela; bizim de birçok arkadaşımız gitti, gitmek zorunda kaldı. Pek çoğu politik nedenlerle işte ceza aldılar, yani saçma sapan sebeplerle. Yok efendim, Kaypakkaya anmasına katıldı diye. Yani 1 Mayıs’a katıldı, 8 Mart’a katıldı falan diye. Yani böyle hatta şimdi ileri gidiyorlar, bir Twitter’den bir mesaj paylaştı diye insanları içeri tıkıyorlar. Dolayısıyla insanlar bu ülkeyi terk ettiler ve bunlar hani bizim en yakınımızdaki insanlar mesela. Kimisi ekonomik sebeplerle gidiyor. İşsiz kaldı yani sonuçta sinemacıların durumu çok kötü. Yani insanlar aç yani hani. Bir yerden Kültür Bakanlığı’ndan destek alamıyorlar, o olmuyor, bu olmuyor falan ve yurt dışına gitti. Şimdi bakıyorum bu insanlar da yani işte 12 Eylül zamanı gibi hani böyle oralara gidip böyle hayatlar kuruyorlar. Şu anda işte çocukları okullara yazdırıyorlar o yurt dışında, İngiltere’de, Almanya’da, İsveç’te, Finlandiya’da, orada, burada, Kanada’da işte orada yeni hayatlar kuruyorlar. Kim bilir ne zaman? Yani böyle düşündükçe içim çok burkuluyor açıkçası yani. Yeni hayatlar yani niye ya? Diyorsun, niye yani hani çok saçma yani hani ama işte Türkiye işte ya öf aman öyle yapacak bir şey yok. Yani en azından şu an, ya ben kendi adıma hani şu anda çok şey değilim işte o bir zamanlar daha enerjiktim. Daha böyle hani bir şeylere el atıyordum falan hani böyle şu anda çok birazcık kendi dünyama çekildim sanırım. Hem işte bakımıyla tabii ilgilenmek durumunda kalıyorum. Annesiyle beraber hem de biraz sanırım. Hepimizin üzerine çöken bu hani şey yani hani, yani bir şey yapamıyoruz artık yani, bir şeyler bir arada bir şey o yüzden bilmiyorum yani bir şeyler yapabilen insanlara böyle çok hayran oluyorum.

“Ne güzel ya!” diyorum. Hani böyle işte kadınlar mesela hani gerçekten her yerde, her zaman yani ne olursa olsun hani o gücü kendilerinde bul... Mesela ben kendimi çok dâhil edemiyorum. Yani öyle bir güç istedim mesela geçenlerde işte İstanbul Sözleşmesi’yle ilgili Kadıköy’de çok güzel işte eylemler yapıldı falan. Ben de “****” rağmen, gidemedim mesela. Gidemedim derken hani, gitmedim yani böyle öyle bir şeyden hissetmiyorum kendimi artık yani böyle bir ne olacak bu halim? Bilmiyorum ama hani böyle bir, yani böyle bir koştum yani her şeyden de yani. Ama bunu hala yapabilen insanları gördükçe de çok böyle acayip seviniyorum böyle çok içim ferahlıyor. “Ne güzel.” diyorum ya, hani “Hala oradalar, gülüyorlar, güçlüler, şeyler...” hani bunda en çok hani durumlarla ilgili şey yapıyorum sanırım. Yani kadınlara güveniyorum. Ne olacaksa bu ülkede, hani kadınların sayesinde olacak. Yani ben artık ucundan tutabilir miyim? Tutamaz mıyım? Belki geçici bir şeydir bilemiyorum şu anda içinde bulunduğum ruh hali ama yani şu an böyle birazcık koştum her şeyden birazcık. Hani küçük küçük işlere hani günümü geçirmeye çalışıyorum daha çok yani hani birazcık şey. Yurtdışına falan da gitmeyi düşünmüyorum. O soruda çok soruluyor bana. İşte Almanya geçmişimde olduğu için hani sonuçta. Özellikle işte “****” ceza aldı biliyorsun hani şu an istinafta. Onun sürecini bekliyoruz yani hani hapse girmesi gerekebilir gibi bir absürt bir durum var yani. %99 engelli raporu olan birinin... Türkiye’de mümkün sonuçta böyle bir şey. Hani böyle durumlar var; hani yurt dışına gitmek bir seçenek falan. Benim için hiçbir zaman seçenek olmadı bu. Yani yurtdışına, Almanya’ya geri dönmek falan. Yani sonuçta yani neyse payımıza düşen bu ülkede onu yaşayacağız. Yani birçok insan gibi yani, benim kendi adıma hani gidenleri asla yargılamıyorum yani o yanlış anlaşılmasın ama kendi adıma yani, öyle bir şey görmüyorum kendimde. Yani hani neyse başımıza gelen, onu çekeceğiz burada. Hani gücümüz olursa mücadele ederiz, olmazsa kendi dünyamızda şey yaparız... Değilse de hani o, buradayız yani hani biz bir yere gitmiyoruz. Hani o anlamda bu karanlık zamanların bir an önce geçmesini bekliyorum sadece yani öyle kısaca.

Yani kısa bir ona değineyim. Babam rahatsızlandığında ben daha sanırım 11 yaşında falandım. Onun, tırnak içinde söylüyorum, yükünü daha çok annem çekti tabii. Hani ben daha çocuktum o zaman ve hani tabii ki beni de çok etkiledi. Her anlamda işte ben de her gün hastaneye gidip geliyordum. Hani arkadaşlarım gidip oynarken, gezerken, tozarken ben her gün saatlerce hani hastaneye git, gel. Hani öyle bir rutinim vardı. Babamı ziyaret etmek gibi... Dolayısıyla öyle bir şey ama bakım meselesiyle daha çok annem tabii ilgileniyordu ve şey yani ben daha çok hani benim için mesela şimdi geriye dönüp baktığımda, acayip bir şey oldu. Ya, çok şey öğrenmişim mesela orada. Çok şey gözlemeleme şansım olmuş. Yani hani Almanya’nın en böyle güzel kara ormanlarındaki rehabilitasyon hastanelerinde tedavi gördü benim babam. Yani, eve işte konuşma terapistlerinden, fizyoterapistlerinden, bilmem ne, herkes geliyordu. Böyle kendinden otomatik bir yani tabii Almanya’nın sağlık sistemini hani anlatmaya gerek yok yani meşhurdur. Hani Almanya’nın sağlık sistemi İkinci Dünya Savaşı sonrasındaki rehabilitasyon sürecinin getirdiği şeyle, hani en gelişmiş alanlardan biri yani fizik tedavi ve rehabilitasyon Almanya’da. O yüzden de hani, babam da bunun en böyle şey yerlerinde kalmıştı. İşte havuzlar, böyle acayip aletlerle havuzlara sokuyorlardı, çıkartıyorlardı falan ve benim babam... Sol tarafı komple felç olmuştu, yürüyemiyordu falan konuşamıyordu. Ve dediğim gibi hani hem babamın çok büyük azmiyle... Gerçekten çok şeydi benim

babam, yani çok hani çalışkandı ve şey hem de Almanya'nın sunduğu olanaklarıyla tekrar ayaklandı benim babam. Ve dediğim gibi araba kullanacak duruma geldi. Yani hani otomatik de olsa hani sol tarafını %100 kullanamazsa da hani gayet ayaktaydı her türlü işini kendi görüyordu. Yani yıllarca öyle yaşadı. İkinci beyin kanamasını yıllar sonra geçirdi ve o zaman da vefat etti zaten. Ben İngiltere'deyken. Ani bir ölümdü yani. Öyle bir şey yoktu, hani öyle, gayet toparlamıştı yani benim babam aslında, hani iyiydi. Daha, hani daha çok dediğim gibi annem şeydi ama böyle acayip bir süreç. O gördüğüm manzaralar, o hani yaşadığımız şeyler, hep benim için sonradan çok mesela yol gösterici oldu. Hani Almanya'da hani olması gereken şeyi biliyordum. Gerçi iyi mi oldu? Kötü mü oldu? Bilmiyorum işte. Öyle bir sorun oluyor. Ben sürekli böyle bir, kendi içimde hep böyle bir çatışma yaşıyorum. Bazen diyorum. Keşke bu Almanya geçmişim olmasa da hani buradaki, burada başlasaydım hayata, dolayısıyla o kısmı hiç görmemiş olsaydım, sadece bu sağlıkla ilgili demiyorum yani pek çok, hayatın pek çok alanında bunu söylüyorum. Çünkü hani o, o çocuk yılları, o yetiştiğin yılların üzerindeki etkisi çok şey oluyor. Yani çok yani onlardan kurtulamıyorsun bir daha. Onlar artık seni sen yapan yıllar oluyor yani ve ben şu an 40 yaşındayım mesela yani geçmiyor yani bazı şeyler. Tamam, bazı şeyler değişti etti falan filan. Ama hala işte kabul edemiyorsun mesela hani. Bu ülkede diyorum ya bazen sohbet etmişizdir; yani kendimi uzaylı gibi hissediyorum bazen çünkü hani mesela diyorum, "Nasıl bunu kabul edebiliyorlar ki?" diyorum. Yani hani yani benim için mümkün değil! Yani böyle bir şey yani bu biraz Almanya'nın bana kattığı bir şey yani. Hani böyle sessiz kalamamak, hani bir şeyleri, hani anlatabiliyor muyum? Yok yani benim için böyle bir şey yani hakkını aramak, hakkını savunmak ya da hani böyle bir şey yok yani benim için. Yani bunu kabul edemem ben yani hani. Orada bir sansür varsa, ben buna, "Neyse canım!" hani falan, diyemem yani. Hani bunu kabul edemem ben yani. Veya benimle ilgili hani yanlış şeyler söyleniyorsa orada burada, "O da şöyle yaptı, böyle yaptı" hani atıyorum, bu sansür hikâyelerinde biliyorsun, bizimle ilgili çok yalan, dolan hikâyeler... Ben bunların hepsini gidip, çatır çatır insanlarla kavga ettim. Yani anlattım yalan bu, böyle bir şey olmadı, şöyle oldu, böyle oldu diye hani. Yani ben başka alanlara geldim ama hani böyle bu sağlık meselesi de böyle bir şey. Yani mesela olması gereken şeyi gördüm. E, şimdi Türkiye'desin. Türkiye böyle bir ülke de değil anacım. Yani burada yok yani bu sistem. Yani burada her şeyin peşinden kendin koşacaksın. Olduğu kadar. Yani yapabileceksen. Bunu mesela kabul etmek çok zor bir şey yani benim için. Yani biliyorsun bir de malulen emeklilik davası var. Bu onun gibi bir şey. Yani şimdi bu adam, yani temel ihtiyaçlarının hiçbirini yerine getiremiyor. Yani yemek yiyemiyor, parmaklarını kullanmıyor, kullanamıyor yani. O ince motor hareketleri dedikleri şeyleri kullanamıyor. Dolayısıyla yemeğini yiyemiyor, tuvaletini kendisi yapamıyor, banyo yapamıyor, saçlarını kesemiyor, dişlerini fırçalayamıyor, yani tıraş olamıyor, yani tırnaklarını kesemiyor. Bütün bunların hepsini sonuçta ben veya biz yapıyoruz yani kayınvalidemle beraber yani. Dediğim, biz. Haftanın belli günleri orada kalıyor, haftanın belli günleri burada kalıyor. Dolayısıyla böyle Allah'tan böyle bir rutinimiz var yani hani paylaşabiliyoruz. Yani bütün hani 7 gün, 24 saat böyle bir durumla baş başa kalmak, çok ağır gelirdi bana. Hani neyse ki, böyle bir şeyim var. Sanırım o yüzden hani ayaktayım ve götürebiliyorum, bu süreci. Şimdi biliyorsun olması gereken şeyi bu yükü böyle bir şey değil. Adam mesela temel hiçbirini yapamıyor. Ama devlet diyor ki; bu adam sürekli bakıma muhtaç değil. O yüzden emekli etmiyorlar. Ya nasıl olur kardeşim yani, bu adam raporlarıyla sabit her türlü raporu var. Hani

daha ne istiyorsunuz? Yok temel, sürekli bakıma muhtaç değil. O yüzden malulen emekli olamaz. Şimdi tam olarak beş buçuk yıl geçti üzerinden, rahatsızlanalı. Beş buçuk yıldır ne çalışabiliyor ne gerçek anlamda ben çalışabiliyorum, ailesi aynı durumda. Dolayısıyla yani bir sürü insan, şu an kilitlenmiş halde ve hani şey ve bunun için devlet bize beş kuruş para vermiyor. Ya, beş kuruş para vermediği gibi yani her yerden de hapis cezası, yok işte oydu, buydu falan yani böyle bir şey halindesin. E, şimdi yani hastanelerde maruz kaldığımız şeyler mesela hani. Ya da işte o terapiler, yani bunların hepsinin peşinden koşmak zorunda kaldım yani. Ve ben hani şöyle çok şanslıyım yani şanslıyız biz yani. Yani bir şekilde çevremiz geniş, sağ olsun yani çok işte doktor çevreleri yani abisi doktor zaten, hani tesadüf yoğun bakım doktoru bir de. Hani ilk bakımıyla hep bizzat abisi ilgilendi. Öyle bir şansımız vardı mesela. Hani düşünsene... Hani kendi abisinin çalıştığı “***” de, yoğun bakım doktoru yani abisi. Hani böyle bir şansımız vardı yani. En iyi şekilde bakıldı dolayısıyla. Hani herkese eminim iyi bakıyorlardır o ayrı bir mesele ama hani bu ayrı bir şey sonuçta. Vicdan, şeyimiz kafamız çok rahattı yani. Hani ne gerekiyorsa yapıyor doktorlar zaten yani hani, en ufak bir şeyimiz yoktu. Sonraki süreçler falan yani doktor arkadaşlarımız var bizim; çok yakın çevremiz işte, hani pek çok doktor yakınımız var. Onlar sağ olsunlar hani hep ilgilendiler.

Ne bileyim avukat arkadaşlarımız var. Çok benim en yakın arkadaşlarım mesela avukatlar var ve hani dolayısıyla bütün bu mücadelede hiç yalnız kalmadık. Yani bu çok acayip bir şey yani hani Türkiye'nin de böyle bir şeyi var. Hani böyle her yerinden eleştirdik şey yaptık ama bunun da hakkını verelim şimdi. Bu dayanışma, sen de çok iyi biliyorsun, yani bu dayanışma kültürünün, ruhunun böyle bir güzelliği var. Bu mesela yok işte Avrupa'da anlatabiliyor muyum? Yani. Orada öyle işte. Orada sistemde buna zaten hani ihtiyaç duymuyorlar gerçi, öyle de bir şey var ama. Yani benim için tabii ki çok zor o anlamda hani ikinci kez olmasa da hani aynı biçimiyle, böyle değişik bir bağ. Annem bazen şey yapar böyle, annemden hiç bahsetmedim. Aslında benim için çok önemli birisidir ama hep babamdan bahsetmiş oldum ama neyse. Annem yani şey tabii çok acayip bir kadın benim annem. Yani çok bu süreçte özellikle çok yani, yani desteğini, benim için en önemli destekçilerimden biri. Her anlamda, maddi manevi. Yani hani hep yanımda oldu annem ve hiçbir zaman ne beni yalnız bıraktı ne böyle işte bu süreçlerde yani hep pozitif baktı. Hep böyle şey, gerçekçi birisi benim annem. Yani böyle aman yavrum! Vah yavrum! falan, hiçbir zaman öyle yapmadı. Yani hep böyle “Yapacak bir şey yok kızım! Hayat böyle bir şey! Yani hani buysa, yürüyeceğiz işte...” falan hani böyleydi. Hep benim annem başından beri hiçbir zaman hani, “Vah! Vah! Yavrumun başına neler geldi?” falan hani atıyorum... Yani çevrede mesela böyle şeyler çok oldu. Bana böyle acıyan gözlerle, aman genç yaşta, aman şu, bu falan neyse ama hani mesela benim annem hep şey oldu yani bana hep güç verdi o anlamda. Tek söylediği şeyi vardı hep şey diyor... Öyle bir duygulandığı anı hatırlıyorum, şey demişti, “Yani hani derler hep,” dedi, “kızların kaderleri hani annelerine benzer” falan diye. Seninki de biraz öyle oldu ama işte üzülüyorum dedi. Seninki biraz erken oldu dedi. Hani benim başıma bunlar geldiğinde dedi, benim üç tane çocuğum vardı. Onlar hani, siz kocamandınız, artık falan dedi ama sen çok erken yakalandın bunlara falan diye. Öyle bir şeyi olmuştu yani, duygulandığı bir anı hatırlıyorum sadece de. Neyse. Onun dışında şey yani, hep şey oldu yani annem, güçlü ve yanımda oldu hep. Yani hiç bana

böyle kötü hissettirmede hiçbir zaman. Yani çünkü öyle, öyle bir yere kaptırırsam, kötü olursun yani o. “Vay! Benim başıma neler geldi.” falan o, o çok şey ya o. Ben neyse ki hiçbir zaman öyle bir insan olmadım.

Yani bu biraz mizaçla alakalı bir şey. Ben birazcık daha hani gerçekçi ve hani böyle hani ne yapalım yani hani, bu da böyle yani hani falan hani ben daha çok böyle, “E, ne yapabilirim şimdi?” Hani “Tamam, o zaman hani bu durumdaysa, o zaman şimdi şunu yapalım, o zaman şimdi tedaviye gidelim. Tamam! Bu olmadıysa şu hani. Tamam şimdi biraz kendime zaman ayırmam lazım, kendimi toparlamam lazım.” Yani öyle bir, çok böyle, gayet şeydim bence hani ne bileyim bunu çok da insan söylediği için gönül rahatlığıyla söyleyebilirim. Yani benim bu süreci götürme biçimim, genelde hep böyle hani, neyse bunu söylemem ne kadar doğru? Bilmiyorum hani böyle genelde hep şey olur yani... Ne derler? Takdir edilir mi denilir, bilmiyorum ne denilir? Yani, yani hani şey, olabildiğince, olabildiğince iyi götürmeye çalışıyorum sanırım. Yani hani onu da ben her zaman söylüyorum şeye borçluyum, yani ben bunu tek başıma yapmıyorum sonuçta biz böyle “****” dan da kaynaklı, hem karakterinden kaynaklı, şu anda da aslında aynı... Yani şu an görme engelli işte... Evet beyinde hasarlar var şu, bu falan filan. Ama aslında aynı, mizacıyla, şeysiyle aynen duruyor yani hani. Onun da yarattığı bir enerji ve şey oluyor hep onu söylüyorum yani. Çünkü karşımdaki insan, şey bir insan, şu an beş buçuk yıldır her şeyden koşturdu yani aslında. Ama o kadar büyük bir azimle hayata bağlı ki, o kadar büyük bir şeyle, ne derler? Motivasyonla hayata bağlı ki, hep böyle iyileştirdiğini düşünüyor mesela hani ve hep şey yani gözlerim açılacak ve işte kafasında projeler var. Şu olsun, sonra belki bilirsin hani Tohum’un uzun metraj filmi yapmak istiyordu. Bir sonraki projesi oydu. Bir kurmaca bir film çekmek istiyordu. O da oydu, hatta senaryosunu falan yazmıştı. İşte Gaye Boraliolu’na göndermişti. Gaye işte böyle eleştirmişti, çok bozulmuştu. Hani hep böyle hani demişti, şey yani, “Tamam! İyi, güzel falan da bu olmamış! Yani birazcık daha üzerinde çalışmam lazım.” Diye. Çok hazırda hani, böyle çok başlamaya hazırda ve böyle çok kökten böyle eleştiriler gelince böyle şey olmuştu falan. Mesela şu an onunla kafası meşgul işte “İyileşeceğim ve Tohum’u çekeceğim” diyor. Mesela atıyorum ya da işte Cumartesi Anneleri’yle ilgili bir belgesel çekmek istiyor mesela falan. Bunları anlatıyor mesela. Şimdi düşünsene karşında böyle bir adam var. Yani hayata bu kadar bağlı ve bu kadar şey ve sen hani bu depresyona giriyorsun. Böyle bir şansım yok yani anlatabiliyor muyum? Bu adam böyleyken, yani ben ne kadar düşünebilirim ki yani? Hani öyle bakıyorum yani. Birazcık dışarıdan çok şey oluyor; insanlar böyle işte çok güçlüsün, çok şöylesin, bu süreç falan... Ben böyle çok rahatsız oluyorum bu tür yaklaşımlardan. Çünkü hani ben olsaydım asla böyle yapamazdım. Sen çok iyi götürüyorsun, falan mesela. Bunlar çok büyük laflar ya! Bunlar çok böyle şey laflar! Bilemezsin ki, yani hani nasıl olacağını bilemezsin. Yani ben, evet hani böyle oldu, bu şekilde baş ediyorum yani.

Hani senin de başına bir şey, böyle bir şey geldiğinde hani, kim bilir nasıl olursun? Yani. Ben de bilemezdim ki hani böyle yapacağımı, hani falan. Dolayısıyla ben evet tabii ki çok zor yani tabii ki düştüğüm çok zaman oluyor. Yani hani; depresyona girdiğim zamanlar oldu, şu, bu. Ben, ben oluyorum falan ama hani... Yani, yani olduğu kadar işte! Anlatabiliyor muyum? Yani şimdi pek çok insan bu ülkede düşündüğünde hele Türkiye gibi bir ülkede. Düşünsene yani insan yani bir şekilde yaşıyorsun işte. Yani bizim payımıza bu

düşmüş. Hani ben de bunu yaşıyorum diye bakıyorum birazcık yani hayatta. O yüzden de çok da şey yapacak bir şey yok. Hani düştüğüm zamanlarda düşünüyorum. Yani nispeten iyi tarafından bakmaya çalışıyorum. Dediğim gibi hani başından beri teyze var, annesi işte. Hastane sürecinden beri bizim böyle bir güzelliğimiz oldu işte. Öyle bir gücü var. Yani hem mizacı hem de önceden, yani rahatsız olmadan önce yaptığı yatırımlar. Öyle söylerdi yani “Benim sermayem çevrem” diye. Ben hep kızardım, “Ya, bir otur, çalış. Şunu yap! Bunu yap!” falan mesela. Böyle düzenli bir hayat hiç olmadı. Sürekli işte orada, burada, onu ziyaret, bunun cenazesi, bunun nişan töreni, burada şu eylemi, burada bu sünneti, bu bilm... Sürekli etkinliklerde, sürekli eylemlerde, orada, tamam ben de giderdim falan da hani bütün hayatı böyle çevresiyle, hani böyle mesela; ailesine, üç kardeş hani abileri çok böyle düğüne falan filan gitmezler. Ama tabii onların böyle İstanbul’un yarısı akrabası, öyle düşün! Yani böyle o kadar çok akrabası var ki ve hepsi çok yakın akraba. Hepsiyle öz kardeşler, hepsiyle öz bilmem neler, hep, hepsi hikâyeye aslında öz falan değil. Onuncu dereceden bir akrabası ama hani birlikte büyükleri için; onlar da öz dayımın oğlu canım falan. “E, dayım diyorsun, dayın o zaman babanın, e annenin kardeşi mi yani o mu?” “Yok! Yok!” diyor. Annemin bilmem nesinin bilmem nesi ama öz dayım sayılır, diyor mesela. Hani biz de öyle bir şey yok! Onlar da öyle hani. Çok kalabalıklar ve şey ve “***” bunların hepsine yetişiyordu.

Yani hepsinin işte düğünleri dernekleri, onları bunları falan filan yani hani öyle de bir şey olduğu için, yani bu insanlar da yani işte arkadaşları olsun işte, her türlü çevrelerden bir de hani sadece politik çevreler değil, her türlü yani hani çevresi var. Ve bunların hepsi şu an bizim yanımızdalar. Yani öyle bir şey oluyor. Tabii ki yalnızız, tabii ki belli bir noktada yalnız kalıyorsunuz falan ama hani bir şey olduğunda birilerini arayabilmek ya da bütün o ilk zamanlardaki o süreçleri mesela; hastane sürecini biz beş ay mı ne kalmıştık, beş buçuk ay hastanede kaldık ilk süreçte. O yoğun bakım hariç, servise çıktıktan sonra arkadaşlar bir nöbet listesi oluşturdu, dediler ki: “Sen salı günleri gidiyorsun, perşembe, salı, çarşamba, perşembe burada değilsin, biz ilgileniyoruz. Sen işte, işine gücüne bakıyorsun. İşte, terapiye gidiyorum zaten ben. O zamanlarda işte dans kursum var, şu var, bu var. “Sen o üç gün kendinle ilgilen, sonra yine gelirsın” dediler. Ben “Olur mu öyle şey?” Falan filan sonra öyle yaptık. Yani bütün hastane süreci boyunca; üç gün ben gitmiyordum hastaneye. Yani üç gün arkadaşlar orada nöbetleşe, öyle bir sistem oluşturmuşlardı. Ben tabii ki arayıp soruyordum falan ama gitmiyordum hastaneye. Üç gün böyle kendimi şey yapıyordum. Sonra tekrardan gidiyordum hastaneye ve o süreç aynen devam etti. Şimdi işte eve çıktıktan sonra da pazartesi gece ben annesine bırakıyorum. Salı, çarşamba, perşembe bana ait günlerim. Cuma günü işte sabah, öğlen, ne zaman müsaitsem gidip alıyorum tekrar. Yani; cuma, cumartesi, pazar, pazartesi yani o dört gün ben ilgileniyorum. Öyle bir şeyimiz var. Öyle olunca da hani bir şekilde kendine de zaman ayırabiliyorsun, işte kendini... İlk başta çok zorlanmıştım hani bana demişti abisi, hiç unutmuyorum. Şey hani ben böyle bırakamıyordum yani annesine, böyle çok içim gidiyordu yani. Hani ben tek başıma eve gelmek, orada bırakmak, diyordum hani üzülyordu, benim gitmemi istemiyordu. Hani burada kal bu gece, falan yani çok zor zamanlardı. Diyordum hani ben gidemem! Ben biraz daha burada kalayım, falan. “***” şey demişti, “Sen buna alışmak zorundasın!” demişti yani. Eğer, şimdi öyle bir zaman ki, hani üç gün senden ayrı duramıyor ama sen taviz verirsen, bir saat bile senden ayrı duramayacak hale gelir. O yüzden sert durmalısın

demmişti. Hani kendini de, ben de o zaman çok zorlanmıştım böyle hani. Bazı geceler kalıyordum mesela sabah beşte kalkıp geliyordum hani bu tarafa. Hani şey olmasın, hani bir gece daha kalmış olayım diye.. Sonradan bir şekilde, oradan hani kurtardım kendimi, tırnak içinde ama böyle zor oldu ama bu. Bu düzen mesela çok iyi. Nereye kadar gider? Ne olur bilemem yani. O dediğim gibi falan. Bir hani, kısaca şey diyeyim yani o diyorum ya. Ben hayatımı planlamıştım falan filan her şey. Şimdi mesela o kadar şeyim ki, rahatım ki hani ben tamamen günlük yaşıyorum, yarın ne yapacağım noktasında yaşıyorum. Yani ertesi günü düşünmüyorum, anlatamıyorum. Ya bir günlük, iki günlük çalışıyor kafam. Yani ileride ne olur? Hani şöyle mi olur? Aman iyileşir mi? İyileşmez mi? Ben şöyle mi olurum, deprem olursa, hani böyle koronaydı, bilmem neydi, herkesin böyle hani... Ben hiç mesela oralarda değilim yani. Ben bir şekilde, ben öyle bir hale geldim. Bunu da böyle olumsuz bir şey olarak değil, çok da hoşuma gidiyor yani. Benim hiç alışık olmadığım bir şey bu ama hayat beni bu hale getirdi ve ne güzel ya! Hani bu kadar. Ya ne saçmaymış yani nereden bilebilirsin ki? İleride şu olursa emekli olunca, sen salak mısın? Yani nereden bilebilirsin ki yani? Emekliliğinde ne yapacaksın? Yani tabii Almanya'da yaşıyor olsaydım belki birazcık daha planlı gitmiş olabilirdi hayatım. Ya da planlarımı belki bir nebze gerçekleştirmiş olabilirdim ama o da mesela çok itici geliyor bana şu an o hayat. Yani hani, yani hani düşünüyorum da şey olarak, hani öyle bir yerinden şey yapmışım yani hani şu anda öyle bakıyorum. Belki de öyle bir savunma mekanizması olabilir bilemiyorum. Şu an Türkiye'de belki de böyle olmak ruh sağlığımızı korumak için belki bir araç gibi de olabilir ama bunu başarabiliyorum. En azından öyle söyleyeyim. Yani insanlar soruyor, “Şu nasıl olacak? Şunu ne yapacaksın?” “Bilmiyorum,” diyorum hani, “bakarız.” diyorum yani hani işte. Hapse girme meselesi hani falan. Ya sanmıyorum ben o boyuta geleceğini. Bunun bir şekilde, hani bu davanın bozulacağını, şu, bu, falan öyle düşünüyorum ama hani yani olursa da ne yapayım yani anladın mı? Olursa bakacağım, yani bunun şeyine anlatabiliyor muyum? O noktaya gelirsek bununla nasıl mücadele edeceğimi, ne yapacağımı hani. Şimdiden herhangi bir şey planlamak; yok efendim yurt dışına gitmek ya da bunun bilmem ne... Önlemimi falan alamazsın ki. Türkiye'de yaşıyorsun sen sonuçta hani. Yani hani gibi gibi.

Evet yani tabii çok farklı yerlerde yaşadığım için hani Almanya'daki o köy falan hani... Köy diyorum dediğim gibi... Büyüklüğüyle ilgili bir kavram bu. Köy deyince; hep böyle Türkiye'deki hani Türkçe bir kelime olduğu için herhalde Türkiye'deki köylere gidiyor aklım da o yüzden böyle hep bir duruyorum. Köy ama öyle bir köy değil, falan diye açıklama yapmak zorunda kalıyorum. Yani orayı mesela ben; o doğup, büyüdüğüm yeri çok özlüyorum, işte mesela gidiyorum ben, benim böyle mekânlarla kurduğum ilişkiler hep şeydir yani sonrasında da hep giderim yani hani fırsat buldukça. Şimdi de yani böyle hani bir şey olduğunda hani daha önce yaşadığım mahalleye, mesela atıyorum, Fındıkzade'de yaşadım, Zeytinburnu'nda yaşadım İstanbul'da. Yani oralardan geçtiğim zaman hep o sokağa bir sapıp, bakarım yani. A, o bina duruyor, tamam! İşte şu a, bakkal değişmiş, işte şu olmuş, a burası o şö... Hani o değişimleri gözlemlemeyi seviyorum ben açıkçası. Ya da değişimleri değil de hani değişimleri değil tam tersi, hani o mekânlarla tekrar tekrar ilişki kurmayı seviyorum. O anlamda Almanya'da mesela şey çok hoşuma gidiyor; yani pek çok şey aynı eskisi gibi duruyor. Yani, yani işte dedim ya, “O bloklar duruyor mu?” diye. Aynı duruyor, hiçbir değişiklik yok. Yani oradaki demirler duruyor, mesela oynadığımız demirler vardı, orada

işte bir kum ne diyorlar? Kum havuzu mu? Hani o çocukların oynadığı hani böyle bir şey onların hepsi aynen duruyor. Bazen belki diyorsun, “O kumlar belki de çocukken beni oynadığım kumlardı.” bilmiyorum. Yani o kadar aynı yani, anlatabiliyor muyum? Ha! Ne değişti, atıyorum, o köyde? Biraz daha büyüdü şimdi, etrafı büyüdü daha yeni böyle işte falan o yüzden nüfusu da arttı. Ama hani mesela benim okulum, aynen duruyor yani. Benim o Almanya’da okuduğum okul; aynı yani bahçesiyle, şeysiyle Almanya’nın o yönünü seviyorum. Ben yani bir şeyler, çok yani, çok yavaş değişiyor yani. Çok böyle hani tabii ki eskisi gibi değil. Şimdi günümüzde daha hızlı değişiyor orası da ama hani yani benim için hep önemli oldu. Yani benim o işte hem o büyüdüğüm mahalle, hem de sonradan o taşındığımız büyük ev. Hani babamın o, bizi o Türk Mahallesi’nden kopartıp hani o, o ev mesela duruyor.

Oraya da yani her gittiğimde mutlaka oraları ziyaret ederim. Onun dışında da işte Ankara, İstanbul, işte Londra falan ya sanırım ben biraz daha kent insanıyım. Yani ben birazcık daha hep şehirlerde yaşamayı tercih ettim. Hiçbir zaman böyle hani şimdi de diyorlar ya işte efendim Ege kasabasına yerleşmek falan filan. Mesela bana hiç böyle cazip gelmiyor nedense yani. Ben çok öyle bir insan değilim sanırım. Ben hep böyle mesela, hep bu şehirlerde yaşadığım semtlerde, hep şey oldu yani, merkezde oldu yani. Ben hep işte Beşiktaş’ta oturdum, işte Kadıköy’de oturdum. Yani varsın olsun, eski bina olsun ama hani mesela öyle bir şeylerimiz vardı. Deprem biliyorsun önemli konumuz. İşte herkes işte depreme dayanıklı, yok 99 sonrası bir evde oturmak, hani mesela satın almak ya da kirada falan. Yani hep böyle yeni ev falan. Ben mesela, hiç öyle bir şeyim olmadı yani. Hani şöyle bir şeyim olmadı. Tercihimi bölgeden kaynaklı, bölgeden yana yaptım. Hani ben mesela ben kendi evimizi aldığımızda Beşiktaş’tan, işte sıfır bir evi, bilmem nereden alabiliyordum yani o fiyatlara. Ama hani ben öyle yerlerde, böyle sitelerde, işte ormanların yani şehir dışında bir yerlerde yaşamak hiç bana göre... Ben daha böyle kent insanıyım.

Öyle işte, genelde de büyük şehirlerde sanırım hani, her ne kadar yorucu da olsa, sıkıcı ve stresli de olsa, böyle kendine ait bir yani bir böyle, öyle bir birisiyim sanırım. Şey... Kadın olarak da; yani yaşadığım bütün bu yerlerde, ya ben çok öyle hani şeyini, ya her şeye rağmen Türkiye’de olmamıza rağmen hani çok böyle sıkıntısını, tırnak içinde, çok yaşamadım yani açıkçası. Hani evet tacizler, şu, bu falan hani böyle konuşuyoruz, böyle şeyleri de hani çok üzerimde, çok büyük etkileri olmadı bütün bunların. Ben genelde hep böyle hani daha böyle şey tarafında yer aldım... Ne bileyim yani, çok yaşamadım yani açıkçası yani. Hep nasıl diyeyim? Ya da kavgalarımı verdim hep yani çok küçük yaşlardan itibaren birazcık öyle bir şeyim oldu sanırım, yani. Yani hiçbir zaman kimsenin beni bir şekilde hor görmesine, kötü veya, izin vermedim buna hiçbir zaman. Yani buna diğerleri izin verdi anlamında söylemiyorum aman yanlış anlaşılmasın da. Hani şey yani, böyle biraz hep ne istediğim çok belliydi ve hep onun yolunda gittim yani. Hiçbir engel falan tanımadım. Aileymiş, oymuş, buymuş yani hiçbiri umurumda olmadı yani. Hep böyle kendi bildiklerimi, doğru bulduklarımı, hep yaptım yani bir şekilde. Böyle kentle de kurduğum ilişki. Yani hep, bir tesadüf çok olduğunu düşünmüyorum. Yani buralarda kalakalmış olmamın yani. Hani yani gidebilirdim de başka yerlere hani ama tercih etmedim yani hani. Düşünüyordum bir ara Almanya olsaydı mesela muhtemelen Berlin’e yerleşirdim diye düşünüyorum. Yani başka bir şey, aman gideyim Stuttgart’ta köyüme yerleşeyim

folan gibi bir Şeyim yok yani hani. Yapamazdım muhtemelen oralarda. Yani Almanya'ya da gitseydim, Berlin'de kalırdım muhtemelen yani. Öyle bir Şey.

Başka bilmiyorum ne anlatabilirim de? Öyle.

Düşünüyorum da hani yani sonuÇta yani mesela Şey; Almanya, Türkiye farkı birazcık belki ilginÇ olabilir. Yani hani insan üzerindeki etkisi folan yani Şey hatırlıyorum. Mesela, hani benim için ők normal olan Şeyler. Burada hani böyle hep insanların böyle birtakım mücadeleler sonucu elde ettiği ya da birtakım ھاtıŐmalar, iş sorgulamalar, kavgalar, eleŐtiri, öz eleŐtiri hep böyle... Ya bizim için hani mesela Almanya'da benim őkocukluĐumda, yani mesela benim Şey, matematik öğretmenim lezbiyen bir kadındı mesela. Bunu da herkes bilirdi yani. Bu hani mesela bir Şey... Yani nasıl bir Şey olduğunu sadece anlatmak için. Yani öyle bir Almanya'da doğmak, büyümek, böyle bir Şey getiriyor beraberinde. Yani sen hani bütün hani farklılıklarla birlikte büyüyorsun ve o zaten bir Şey, bir konu bile olmuyor. Yani bir ya bu mesela hani bazen diyorum, "A, peki lezbiyen olduğunu nereden biliyordun mesela?" diyorum. O da demek ki, konuŐulmuŐ bir Şekilde yani. Ama hani böyle Şeydi mesela, benim aynı zamanda hentbol hocamdı. Ben sporcuyum. Hani hep Almanya'da böyle aktif sporla ilgilendim ve Şey kamplara gidiyorduk mesela, sevgilisi geliyordu yanında. Hani gittiğimiz... Ne diyorlar? Antrenman kampları. Böyle işte hafta sonları ya da bir hafta mesela böyle kampa giriyorduk. Böyle Şehir dışında bir yerlere gidiyorduk, sevgilisi de geliyordu yanında ve biz hani oradan biliyorduk mesela hani lezbiyen olduğunu. őkünkü bir kadın sevgilisi vardı. Hani öyle bir Şeydi yani hani o kadar bizim için, tırnak içinde söylüyorum, normaldi ki bütün bunlar. O yüzden böyle Türkiye'ye geldiğim zaman, bütün bunlar mesela ben de Şey olmuştu, "Yani ne var ki ya?" Hani, niye bu kadar hani böyle o ھاtıŐmaları yaşamak ők Şey olmuştu yani, "Hani neden? Yani neden ya? Ne olacak ki? Kürt olsun, Ermeni olsun. Yani niye?" Konumuzla ne alakası var? Şimdi biz atıyorum; x konusunu konuşuyoruz Şimdi ne alakası var? Yani bunu anlatabiliyor muyum? Böyle birők Şey benim mesela, o őkocukken gördüğüm Şeyler, o yaşadığım ھاtıŐmalar, yani Türkiye'ye geldikten sonra hep ben o őkocukken gördüğüm Şeyle alakalı, kabullenememek folan. Bazen diyorum hani: Keşke Türkiye'de mi acaba büyüseydim diye. őkünkü o zaman zor oluyor yani bunları kabullenmen. Yani bunlar sana işte ŐaŐma geliyor o yüzden. Yani diyorsun, yani daha Şey ya da işte mesela, bir sürü kadınların, işte őkocukların uğradığı tacizleri düşünüyorsun yani mesela, ben öyle bir Şey yaşamadım ve görmedim de yani. Almanya'da hani var, yok diye söylemiyorum tabii ki. Yani hani Şey ama hani, mesela bunlarla kurulan Şey hani böyle insanın isyan edesi geliyor. "Nasıl?" diyorsun. Hani folan ama bir bakıyorsun, her yer böyle yani. Türkiye korkunÇ bir ölke. Yani bu kadar yani Şey anlatamıyorsun. Yani işte cinsellikte kurulan ilişki mesela ne kadar sıkıntılı bir ilişki. Yani Türkiye'de yani ők yani ben gerÇekten o anlamda kendimi Őanslı görüyorum. Yani Almanya'da... Yani Şöyle düşün, ben 15, 14-15 yaşındayım. Sonra Almanya'da kaldı ailem. 20 yaşına kadar hani Almanya'ya gidip geldim onları görmek için. Benim birők arkadaşım őkktan yani Şey őkocuklara, őkocuk aldırıyordu, kürtaj oluyordu. Ha bu iyidir, kötüdür, tartıŐılır ama hani sonuÇta; 16, 17, 15 yaŐlarında hani anlatabiliyor muyum? Böyle yaşa... ve bunlar bizim için Şeydi yani normaldi ama hani burada, burada hani bırak 14, 15, 20 yaşına burada hani neler? Yani ve insanlar sonradan hani bunun yani Şu son

dönemlerdeki taciz hikâyeleri var ya! O yüzden böyle acayip sinirlerim bozuluyor düşündükçe. Hani bu toplum, ya moralim bozuluyor şeye moralim, nasıl nasıl olacak? Yani nasıl düzelecek bu insanlar? Yani hani o kadar büyük meseleler ki bunlar. Yani ve bunlar daha çocuk yaşta başlıyor yani hani ve bunlar için, sağcısı, solcusu falan değil yani hepsi sıkıntılı yani anlatabiliyor muyum? Bunları bu, bu bu böyle başlı başına şey olması gereken bir konu yani hani ve benim hani farklı bakıyor olmam, tamamen Almanya geçmişimden kaynaklı. Yani farklı dediğim, hem farklı bakıyorum, hem farklı yaşadım yani. Ben hayatım boyunca hep mesela kadın arkadaşlarıma hep anlatmak zorunda kaldım hani pek çok şeyi. Yani böyle yapmayın, bu böyle olmaz! Hani hepsinin birtakım travmaları vardı ya “****” meseleyle kurdukları ilişki fark... Hani Vezneciler Kız Yurdu diyorum ya mesela, ben orada şey gibiydim yani böyle danışman gibiydim. Oturup mesela; onların saçma sapan hani bu hani yani işte birtakım ilişkiler yaşıyorlardı ama böyle hani o kadar böyle baskı altında, şu, bu falan filan. Diyordum, “Yani arkadaşlar sen,” atıyorum, “18 yaşındasın, 20 yaşındasın ya. Bu dünyanın en normal şeyi, kendini suçlu hissetmene gerek yok!” Hani lütfen falan ve benim odam sürekli dolup taşıyordu yani. Hani böyle, yani eğlenceli zamanlarımız da oluyordu da. Abartmayayım... Dolup, taşıyor, hani böyle bu tür meseleleri konuşuyorduk falan mesela. Hani sadece böyle diyorum ya, hani böyle bu, bu insan diyorsun, lan 20 sene önce böyleydi, şimdi çok daha gerideyiz yani hani çok daha gerideyiz ve nasıl olacak yani? Bu, bu ya, bu hükümetin verdiği zarar, genel olarak topluma, bunun tamir olması, bilmiyorum ben birazcık o yüzden galiba kapattım kendimi. Yani hani böyle şeyim yani hani, “Of! Ne olacak ya! Bu kadar yani korkunç şeylerle, şey yapıyoruz sürekli” falan. Neyse bu konulara girmeyelim. Bu aralar biraz ona çok şey oluyorum da. Öyle, neyse. Öyle. Bilmiyorum başka yani.

Biliyorsunuz, bu işler ne kadar anlatsam, bir sürü oraya gidersen, buraya gidersen, o genel hatları ile bayağı bir anlatmış oldum sanırım. Yani 40 yıllık ömrümü farklı farklı boyutlarıyla, öyle bir şey yani. Yani biraz karışık anlattım her şeyi, oradan oraya, oradan oraya ama herhalde bir şekilde, hayat gibi yani hayatın kendisi gibi oradan oraya, oradan oraya (gülüyor), sistematik olmuyor maalesef hani.

Ben teşekkür ederim, değişik, keyifli bir şey oldu... Değişik bir yolculuk oldu benim için de (gülüyor). Tekrardan çok teşekkür ederim o zaman. Ben de öpüyorum. Görüşmek üzere, tamam, tamam, çok sağ ol. Kendine iyi bak! Hadi görüşürüz, hoşça kalın. Bay, bay.